

SORIN CERIN

Coaxialismul

Coaxiologie, Numerologie,
Neoontologie, Neognoseologie

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

SORIN CERIN

COAXIALISMUL

**EDIȚIE COMPLETĂ DE
REFERINȚĂ**

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Copyright © SORIN CERIN 2011 for Romanian version

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1456346362

ISBN-10:
1456346369

Această carte a văzut lumina tiparului pentru prima oară la editura Paco din București, Romania, urmând ca mai apoi să apară și în alte părți.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN

Coaxialismul: coaxiologie, neoontologie,
Numerologie și neognoseologie/ **Sorin Cerin. -
București : Paco, 2007**

ISBN 978-973-8314-66-5.2

CIP nr.4007/05.03.2007

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

CUPRINS

PARTEA I COAXIALISMUL

CAPITOLUL I

Scopul, Ierarhia, nașterea numerologiei și a
Factorului Primordial UNU

CAPITOLUL II

Instinctul, Matricea, Ordinea și Dezordinea, Dogma

CAPITOLUL III

Starea de Fapt, Cunoașterea Deschisă și Cunoașterea
Închisă, Coaxialismul și Coaxiologia

CAPITOLUL IV

Amprentă și Amprenta Karmică, Genialitatea

CAPITOLUL V

Iubirea sau Conștiința Individuală a Omului

CAPITOLUL VI

Conștientizarea și Cunoașterea în Coaxiologie

CAPITOLUL VII

Reflecții asupra filosofiei, Străinul din Om,
Dimensiunea Vieții

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

PARTEA II TEORIA GENEZEI UNIVERSALE SEMANTICA COAXIOLOGICĂ

CAPITOLUL VIII

Coaxiologia Semantică

CAPITOLUL IX

Adevărul Semantic, Cunoașterea Semantică, Oglinda Semantică și Motivul Creației

CAPITOLUL X

Ontologia Semantică, Neoontologia Semantică, Semantica Coaxiologică, Structuralizarea Semantică a Matricei Noastre

CAPITOLUL XI

Reprezentare geometrică și matematică

ANEXE GRAFICE

- fig.1, 2, 3, 4, 5, 6, 7

PARTEA I

COAXIALISMUL

CAPITOLUL I

SCOPUL, IERARHIA, NAȘTEREA NUMEROLOGIEI ȘI A FACTORULUI PRIMORDIAL UNU

1

Ce sîntem noi în afară de un vis nebun al unui înger complexat de Sine pierdut undeva în Ierarhia Numerologiei?

Nimic nu este Adevărat. *Totul este un vis*. Realitatea nu există cum nu există nici *viața* sau *moartea* decît Iluzia lor. Toate stelele și galaxiile care ne înconjoară, toate teoriile și creațiile filosofice nu reprezintă nimic altceva decît așezarea Iluziei pe diferite trepte, sau punerea unui nimic, în diferite ranguri, tagme și teorii. Omul nu cunoaște Adevărul Absolut și nu-l va cunoaște Niciodată. Odată ce *Adevărul Absolut* rămîne o mare necunoscută, la care alt *Adevăr* ne raportăm? Nu la un Adevăr Iluzoriu? Orice *Adevăr* care nu este *Adevărul Absolut*, *NU* este *Adevăr* ci *Minciună*! *Viața* Omului este o *Minciună*, un fals. Odată ce Omul nu cunoaște *Adevărul Absolut* nu cunoaște nici *Cunoașterea Absolută*. Orice alt tip de *Cunoaștere* este o *Necunoaștere*! În schimb orice *Necunoaștere* care devine cunoscută în sine prin Conștientizare se numește Iluzie.

Astfel **principiile** Coaxialismului pe care mi le-am imaginat după lungi meditații reflectînd la subiect și după care mă voi ghida sînt:

1) Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaște Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

2) Omul nu va Cunoaște Niciodată Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută, întrucît întreaga lui existență este axată pe Iluzia Vieții.

3) Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este mincinos.

4) Coaxialismul este prin excelență filosofia care NU pretinde că spune Adevărul dar care acceptă aplicații care susțin raportarea Iluziei Vieții la Adevăr.

5) Esența Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoașterii Deschise provenite din Starea de Fapt.

6) Coaxialismul acceptă operarea cu opuși, opușilor Existenței, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinînd Coaxiologia..

7) Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el.

8) Cu cît un Opus este mai depărtat, adică între el și elementul opozabil sînt intercalați un număr mai mare de opuși, cu atît similitudinile dintre aceștia vor fi mai pronunțate, iar cu cît numărul opușilor intercalați între cele două Elemente va fi mai mic cu atît contrastele dintre aceștia vor fi mai pronunțate.

9) Cum putem vorbi de Universuri fără substrat în Existență, putem vorbi de Cunoaștere fără substrat în esență, deci fără subiect.

10) Factorul va fi întotdeauna opusul infinității față de care se va raporta ca finit, lafel cum Cunoașterea se raportează la necunoaștere și viața la Moarte. În

accepțiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator dar și Întâmplător față de lumile sale.

11) În lumile fiecărui Factor Creator și Unic Întâmplător se vor reflecta toți ceilalți Factori Creatori și Unic Întâmplători sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, până la un Infinit mius UNU de Factori Creatori și Unic Întâmplători.

O viață întreagă trăim cu Iluzia că știm cu adevărat cine sîntem, cu toate că acest lucru nu-l vom afla Niciodată. De ce?

Tocmai datorită străinului din noi. Este cu atît mai grav cu cît pînă și cele mai înălțătoare sentimente cum ar fi iubirea sau plenitudinea spirituală, aparțin aceluiași străin din noi. Suntem adeseori dușmanii celui străin tocmai pentru că nu îl înțelegem. Vrem să-l alungăm definitiv din viața noastră fără să înțelegem că acel străin sîntem chiar noi înșine, și prin urmare ne-am alunga pe noi din propriile noastre simțiri. Acesta este un mare rău al acestei vieți, și anume să ne naștem străini de noi și să murim la fel de străini neînțelegînd Niciodată că nașterea, *viața și moartea* aparțin doar simțirii noastre înstrăinate de noi înșine și nicidecum străinului din noi, pe care dacă l-am înțelege am realiza că de fapt nașterea, *viața și moartea* nici măcar nu există. Am înțelege că toate acestea sunt un fals, la fel ca tot ceea ce ne înconjoară, că doar ceea ce *nu știm că știm* devine adevărat. *Viața și moartea* odată cunoscute sînt întru totul neadevărate. Omul nu ar trebui să fie angoasat, frustrat, chinuit și împovărat de nevoi pe acest drum care se numește *viața* sa. Ar trebui să înțeleagă că pe moment visează, că trăiește la maximum acel vis care de fapt este un coșmar ce va trece odată cu venirea zorilor. Va trebui să înțeleagă că atunci cînd se va trezi, va înțelege că cel de care alerga în timpul visului, era tocmai el. Îl va ajuta oare cu ceva acest vis? Da!

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

De ce? Fiindcă odată împrietenit cu străinul din el la trezirea din coșmar va ști că unică să alternativă de a se împăca cu el însuși rămîne meditația profundă asupra propriului “Eu”, și simțirea acestuia în raport cu Universul Iluzoriu care-l înconjoară. Iar el, un simplu Om, va ști că totul nu este nimic altceva decît o Iluzie, și nu poate face nimic altceva pentru a îndepărta vâlul dens al Iluziei. În schimb va rămîne îngrozit pentru tot restul existenței sale unde poate duce înstrăinarea de sine, ce tip monstruos de societate poate naște, și cît de mare devine mocirla abjecțiilor umane într-o atare ipostază.

Va ști că toate relele sociale, și individuale, hoția, furtul, crima, egoismul, nedreptatea și lista ar putea continua, se datorează tocmai acestei înstrăinări de sine. Mai mult decît atît, Omul conștientizează moartea ca fiind o distrugere totală, acceptă inefabilitatea Destinului, ca fiind total potrivit, neînțelegînd că de fapt el însuși i se împotrivesc propriului său “Eu”. Poate că acesta ar fi unicul sens al acestui coșmar, care se numește viață terestră, să te trezești odată cu venirea zorilor și să știi unde duce înstrăinarea de sine.

Cui nu i s-a întîmplat vreodată să simtă acel fior divin pe care numai dragostea îl poate da, acel: ceva? Oricît de mult am dori să aflăm de ce anume simțim acel fior pentru o anumită persoană și nu pentru o alta nu vom ști Niciodată. S-a demonstrat că folosim doar 2 procente din materia noastră cenușie. Oare celelalte 98 de procente să fie acel străin de care vorbeam adineaori? Mai mult decît atît, suntem cu adevărat acești oameni în carne și oase care ne naștem pentru a muri și murim pentru că ne-am născut? Cine sîntem noi? O frunză purtată de vîntul toamnelor și așezată pe solul rece mirosind a putrefacție sau mugurii primăverii atunci cînd Soarele îi mîngîie cu razele sale primitoare?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

2

Lumea pe care pretindem că o cunoaștem este aceasta pe care o știm cu toții după același tipar comun? În ce sens tipar comun? Fiecare știm că ne aflăm pe planeta Terra, unde se află munții Himalaya, oceanele Pacific și Atlantic, etc.

Fiecare pretindem că știm despre corpul omenesc că este alcătuit dintr-un trup, că are două mâini, două picioare, doi ochi, etc. Orice nu respectă acest principiu devine anomalie genetică sau cauzată de diferite accidente. Într-un cuvânt, tot ceea ce ne reprezintă cât și tot ceea ce ne este prezentat trebuie obligatoriu să se includă într-un tipar, perfect valabil pentru ființele care alcătuiesc o anumită societate.

Este adevărat că acest tipar poate avea anumite fluctuații de la o societate la alta, care se datorează, momentului istoric, cunoștințelor și altor aspecte de ordin cultural, etc., dar cu toate acestea trăsăturile comune de bază, cum ar fi trupul uman sau ale unui animal, rămân aceleași.

Știm că fără acest tipar nu putem avea o anumită viață socială, caracterizată prin însăși acest tipar care la rândul lui este controlat de Ierarhie.

Oricât de mult am dori să respingem ideea că Ierarhia este cea care ne dirijează, acceptând că tot ceea ce facem s-ar datora propriei noastre voințe care se datorează Iluziei Vieții, nu putem. Astfel nu facem nimic altceva decât să ne afundăm și mai mult în mrejele Iluziei Vieții printre care înnotăm de la naștere spre Moarte, la fel de iluzorii și acestea. Voința este visul care ne face să ne credem liberi, să avem speranțe și să credem că sensul existenței noastre constă în forța fiecărui om de a dobândi propriul său ideal. Este nemaipomenit să ai un ideal, să te știi stăpîn pe propriile tale forțe, pe Liberul Arbitru față de

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

care ai Iluzia Vieții că îți aparține. Oare ce s-ar fi făcut Omul fără o speranță, fără un ideal? Ar mai fi fost astăzi societatea umană? Nu cred.

Avem nevoie de minciună precum de aer pentru a putea exista. Ce ne-am face dacă am ști că totul este în zadar că de fapt nu există povestea cu Liberul Arbitru și nici alte snoave de genul, Omul Stăpîn pe Soarta să, sau o altă bazaconie și mai perfidă, lozinca de genul: Omul a învins pe această planetă, avînd realizări dintre cele mai importante, începînd cu invențiile epocale și culminînd cu marile opere culturale, etc. Toate acestea sunt o minciună, care nu face altceva decît să ne îndulcească coșmarul care se numește: Viață. De ce sunt toate o minciună? Fiindcă *Omul este o minciună a naturii Factorului care l-a zămislit.*

Scopul Omului constă în perpetuarea acestei minciuni și ridicarea aceștia la rang de sens al vieții, uitînd cu desăvîrșire de adevăratul sens al vieții este acela de *a iubi*. Cum fiecare minciună are în ea un sîmbure de adevăr în care se ascunde mereu Factorul Primordial, și Factorul Creator, acest sîmbure de Adevăr este în cazul Omului iubirea. Asta înseamnă că Factorul Creator sau Factorul Primordial sînt iubire. De ce anume sînt iubire, datorită conștiinței de sine a Omului.

Ierarhia este mai mult decît tiparul suprem al lumilor și Universurilor în care se află aceasta, este prima legitate din Esența Totului, și anume cea care determină Numerologia și odată cu aceasta succesiunea, dar nu raportată dimensional, la Timp de exemplu, care nici nu exista în acea fază, ci raportată structural, la Factor! Odată determinat Factorul Primordial va determina infinitatea de Factori la care se va raporta. Implicit cu apariția Factorului Primordial, absolut orice avea să se producă la nivel de sistem, Matricea, sau la nivel structural, Stările de Fapt, avea să devină succesoral, deci Ierarhic, întrucît doar Factorul este acela care poate conștientiza, iar prima

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

conștientizare a apărut odată cu Factorul Primordial iar *Ierarhia este prin excelență primul produs al conștientizării. Întotdeauna primul produs al conștientizării va fi acela care va îngloba în sistemul său restul produselor rezultate din aceasta.* Este o lege absolut valabilă pentru toate sistemele și structurile succesoriale conștientizante, începînd cu Factorul Primordial și terminînd cu întreaga infinitate de Factori Creatori cît și cu infinitățile de lumi și Universuri ale acestora, în care se află alte și alte infinități de spirite care pot Conștientiza. Astfel fiecare spirit în parte este și un Factor Creator la rîndul său.

Orice entitate care conștientizează se va afla în centrul Universului său, și ale altor Universuri pe care aceasta le concepe, va realiza că toate acestea sunt în interiorul său și nu în exteriorul său, fiindcă odată cu moartea ei, toate Universele vor dispărea ca un nor de ceață, atunci cînd Soarele își trimite razele sale calde. Orice Om se va considera pe sine ca fiind centrul Universului gîndurilor sale, chiar dacă se va amăgi și minți că el nu este nimic altceva decît o fărîmă din acesta.

Fiecare lume, este în funcție de modul cum devine ea simțită de către sufletele care o reflectă. Suntem conștienți că trăim pe planeta Terra deoarece cu toții avem Iluzia că Terra este planeta albastră cu oceane și munți, cu jungle și fluvii. De ce? Deoarece sub acest mod ne este reflectată Lumea de către Iluzia Vieții pe care o trăim. Cu siguranță că dacă ne-ar fi reflectată în alt mod, planeta albastră ar deveni planeta gri sau mov sau albă. Datorită tiparului fiecare gîndim în această lume bivalent.

Știm că alături de bine se află răul, alături de frumos, urîtul și lista de exemple ar mai putea continua. Prin urmare folosim drept tipar de reflectare a lumii, nivelul binar al logicii, sau nivelul 2. Să ne imaginăm că am trăi într-un tipar ideatic al nivelului logic 3. Acolo alături de bine și rău ar mai fi o a treia formă, la fel cum alături de Infinit și finit ar mai fi un al treilea Element.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Ce să mai spunem despre lumile care se reflectă ființelor lor prin nivele logice mult mai superioare cum ar fi cel de un miliard sau mult mai mari? Acolo sunt cu atât mai multe alte Elemente alături de finit și Infinit sau alături de binele și răul date de exemplul anterior. Unde sunt aceste lumi?

A spune că se află la miliarde de ani lumină distanță este la fel de neadevărat precum am afirma că pământul e rotund! Da, este rotund dar numai pentru noi, pămîntenii!

Altor suflete posesoare ale unui alt nivel logic, pământul poate apărea total diferit. Ierarhia apare nu numai la nivelele logice ale cunoașterii ci și în cadrul acestora, reflectîndu-se într-un mod difuz în funcție de nivelul logic.

În cadrul lumii noastre, ce aparține nivelului logic 2, Ierarhia ne apare ca sub forma evaluării celor două alternative ale logicii. Mic, mare, frumos, urît, etc.

Ierarhia nivelului logic 2 în care se află Lumea noastră nu ne permite decît să avem două tendințe de ierarhizare și anume cea *crescătoare* și bineînțeles aceea *descrescătoare*.

Astfel nivelele logice privite prin prisma acestui nivel logic 2 vor tinde către un număr din ce în ce mai mare pînă la Infinit sau către un număr din ce în ce mai mic pînă la zero, întrucît dincolo de zero, inclusiv zero, *Existența* nu mai poate fi concepută, în cazul cînd zero devine exponentul *nimicului*.

Bineînțeles că matematic putem tinde pe latura către infinitul mic, dar Niciodată dincolo de zero fiindcă acolo *Existența* devine nulă.

La alte nivele logice Ierarhia are cu siguranță un număr mai mare decît cele două tineri ale nivelului lumii noastre, acolo apărînd cu certitudine mult mai mulți corelați ai acestui zero și mult mai multe Elemente care prin natura lor să determine o altă noțiune decît aceea a infinitului.

Numărul acestor Elemente sau corelați fiind echivalenți cu numărul nivelului logic. Cu toate acestea nici

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

acolo nu se va putea trece frontiera dincolo de “nimic” atîta timp cît și celelalte nivele logice aparțin Existenței.

Astfel în cadrul Existenței putem avea o infinitate minus Una de nivele logice care să se reflecte în lumile lor.

Nivelului logic 2 nu îi este permisă decît trecerea de la zero dincolo către infinitul mic, adică trecerea cu gîndul dincolo de frontiera Existenței care este Nonexistența.

La o infinitate minus Una de nivele logice vom avea o infinitate minus Una de posibile opusuri ale Existenței, despre care îmi voi permite să vorbesc la timpul respectiv.

Revenind la frontiera dintre Existență și celelalte Personalizări ale Factorului Creator și Unic Întîmplător întrebarea care se pune este următoarea: cine a creat aceste frontiere și cine anume se ascunde în spatele tuturor opușilor Existenței?

Factorul Nostru, Factorul Creator și Unic Întîmplător.

3

Iarăși îmi amintesc de Ierarhie și mă întreb. Dar cine l-a creat pe Factor și cum anume? Știu că foarte mulți din cititorii mei vor zîmbi la o asemenea întrebare fiind obișnuiți cu scrierile biblice sau ale altor religii care afirmă că Factorul nu a fost creat de nimeni, că doar de aceea e Factor sau Dumnezeu!

Aici intervine un paradox care anihilează Ierarhia. Ori Factorul Nostru a fost creat devenind El Însuși creator, ori s-a creat pe sine și astfel aruncăm la coș Ierarhia, întrucît întotdeauna acel “ceva” trebuie să fie determinat de alt “ceva”.

Dacă înfierăm acest aspect atunci înseamnă că ne autonegăm, anihilînd Ierarhia. O Ierarhie care are ca origine inversul său nu mai este ceea ce ar trebui să fie.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Mai mult decât atât, chiar dacă am face un compromis și am admite aceasta, întrebarea care se pune imediat este de unde începe Ierarhia?

Imediat după Factor, vor afirma unii. Imediat unde? La nivelul sfinților? Al suferinței acestei lumi, din care Factorul se sustrage? Nu, nici într-un caz.

Atât Ierarhia cât și orice altceva din această lume văzută prin vizorul logicii noastre bivalente poate să fie infinită, atât către infinitul mare cât și către cel mic.

Cînd eram copil, în primii ani de viață, unul din gândurile care mă frământau mereu era: cât de mic poate fi infinitul mic. El tot tinde către zero, dar nu ajunge acolo Niciodată că dacă ar ajunge nu ar mai fi Infinit. Atunci cât de mic e? Cel mai mic mic și mai aproape de zero decât orice altceva.

Așa să fie și cu Ierarhia, care tot tinde către zero dar Niciodată nu-l va ajunge?

Să denumim acel zero, Factorul sau frontiera care-L desparte pe acesta de noi și astfel să răsuflăm ușurați.

Factorul a scăpat de Ierarhie? Nu! De ce?

Întrucît odată ce se află peste aceasta se include automat în ea!

Prin însăși faptul că este diferit de Ierarhie și o determină sau doar o reflectă, se delimitează automat de ea, ocupîndu-și un loc în sînul ei!

Dacă am raționaliza cu o logică care ar avea un nivel de un miliard de miliarde de opusuri, Ierarhia ar rămîne neschimbată în picioare.

Am folosit cuvîntul opusuri, întrucît fiecare nivel logic este echivalent cu numărul de opusuri pe care le pot reflecta *conștientizările* din cadrul său.

Ierarhia este superioară Marelui Nostru Creator și Unic Întîmplător, întrucît și acesta face parte din ea chiar dacă se delimitează de aceasta prin reflecțiile logicilor de un număr pînă la un Infinit minus Una de nivele.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

De ce acest număr, veți afla curînd. Dacă Ierarhia este superioară Factorului, atunci cine se ascunde în spatele acestuia? Dacă se află acolo, care este Scopul său?

Odată ce nuanțăm Ierarhia aceasta s-ar autorenega dacă și numai dacă nu ar avea un *Scop*. Să fie acest *Scop* dorința că lumile nivelelor logice să existe?

Ce se află dincolo de Existență. Raționamentele logice ne arată cît se poate de simplu; un alt Opus. Nonexistența.

Dar pentru un raționament al unei logici cu un nivel de un miliard? Se va afla un miliard de opuși ai Existenței, și numărul acestora vă tot crește către Infinit odată cu Ierarhia.

Scopul nu este Ierarhie întrucît întrunește o cu totul altă calitate, anume aceea de îndeplinire a unei acțiuni sau de finalizare a acesteia.

Pe de altă parte Scopul poate tinde și către nefinalizarea unei anume acțiuni, dar atenție, chiar și împlinirea nefinalizării determină finalizarea Scopului în sine, ceea ce duce la raționamentul că Scopul este Opus Ierarhiei!

Prin urmare Ierarhia avînd un Opus automat duce la faptul că într-o lume unde coeficientul logic este aproape de Infinit și Ierarhia va avea tot atîția opuși, precum și Scopul!

Scopul va deveni tot mai împlinit cu cît Ierarhia nu-și va atinge Niciodată vîrf.

Atunci care-i sensul lumilor? Constă acesta în propriul lor nonsens tocmai pentru ca Ierarhia să ajungă cît mai aproape de vîrf, iar Scopul cît mai departe de împlinire?

Sau invers? Atunci cînd Scopul va fi aproape atins Ierarhia va fi în cel mai pronunțat declin. Al cui anume este acest *Scop*?

Sau toate celelalte opusuri ale lui pe care noi, tributari logicii bivalente nu le putem desluși?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Tot ce se poate deduce este că acel *Scop* nu a fost Niciodată agreat de Ierarhie! Mai pe Înțeles, Ierarhia care coordonează și subordonează conștiințele lumilor este dușmanul Scopului pentru care acestea au fost create! Prin urmare, noi nu ne-am născut în această lume cu Scopul de a suferi și a ne “perfecționa” prin tortură propriei vieți de la naștere și pînă la Moarte, ci cu Scopul de a fi fericiți și împliniți, de a fi noi înșine și nu străini de noi.

Scopul se află în puterea Factorului Nostru Creator și Unic Întîmplător, dar nu și Ierarhia! Întrucît Factorul Nostru face parte la rîndul său din Ierahie. Scopul acceptă **subordonarea** pe cînd Ierarhia **coordonarea**. Prin urmare Scopul este reprezentat ca atribut suprem de subordonare față de un anume Element căruia îi imprimă acestuia Esența sa și anume aceea de a urma o anumită cale prin meandrele atît de încîlcite ale Factorilor, pe cînd Ierarhia este reprezentată de atributul său suprem coordonarea, întrucît fiecare succesori devine un subordonat al Ierarhiei, al predecesorului.

Astfel Factorul nu coordonează Ierarhia, ci este coordonat de către această, *tocmai pentru că Scopul pentru care ne-a creat să nu poată fi atins*. De ce? Cine se află în spatele Ierarhiei? Diavolul vor spune unii. Pare simplu dar nu este deloc așa, întrucît Diavolul care reprezintă răul, suferința, durerea, este la fel de necesar pentru binele nostru, precum este Factorul care reprezintă, fericirea, împlinirea, bunătatea, pe care nu le-am putea afla Niciodată fără răul la care să le raportăm.

Dacă nu ar fi Diavolul, Factorul Creator ar fi în cea mai mare criză de identitate pînă cînd ar sucomba total. Interdependența *Diavol-Factor* și *Factor-Diavol* este absolut necesară într-o lume cu acest coeficient logic 2.

Într-o lume cu un coeficient logic 100, vor fi o sută de Factori și Diavoli dar nu cum îi putem noi gîndi, împărțindu-i în două tabere, ci fiecare avînd propria sa tabără și fiind opusul tuturor celorlalți.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Mai mult decît atît, Factorul este unul dintre interpuși alături de Diavol în cadrul Scopului, dar nu este cel care a enunțat Scopul de la început, fapt ce duce Ierarhia la o ascensiune continuă.

Cine se află în această Ierarhie?

Bineînțeles că Factorul. Este adevărat dar deasupra Să mai este ceva.

Dacă nu ar mai fi acel “ceva” atunci cu siguranță că și Ierarhia ar dispărea cu totul.

Scopul Factorului este acela de împlinire a propriului *Scop*, dar Ierarhia este cea care face tot posibilul pentru ca acest *Scop* să nu se îplinească Niciodată fiindcă aceasta ar dispărea.

Cînd a apărut Ierarhia?

Cu siguranță că atunci cînd Scopul Factorului a dat primele semne de neîmplinire! Mai precis atunci cînd a intervenit undeva o “eroare” de la care ni se trage în Lumea noastră cu logică bivalentă, deci de nivel 2, Păcatul Originar.

Ce anume a determinat “eroarea” respectivă? A fost înainte de Factor, Ierarhia sau după Factor? Voi reveni la momentul respectiv cînd vor fi suficiente Elemente de a explica conjunctura ca atare. Acum pot să spun doar că Păcatul Originar se datorează Existenței și Ființei, cît și distanțării Ființei față de Om, care este un Element al Existenței.

Dacă a fost creată după Factor, înseamnă că și Ierarhia este opera Sa, iar dacă nu, atunci a cui operă poate să fie?

Poate ca “ceva” să fie creat înainte de Creator? Da! Creatorul devine *Scop* în momentul propriei sale creații și nu Ierarhie. Abia după ce Scopul a fost creat de către Creator poate fi introdus la rîndul său în Ierarhia unde mai sînt întotdeauna și alte Elemente și Niciodată invers.

Ierarhia este mereu înaintea Scopului dar întotdeauna cu alte Scopuri ale propriilor sale Elemente!

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Dacă nu era Ierarhie în momentul creării Scopului acesta nu ar fi putut să fie creat, întrucât Scopul este cel care este introdus în Ierarhie și nu Ierarhia în Scop!

Cu toate acestea Niciodată nu va putea fi creată o Ierarhie care la rîndul său să creeze Scopul, întrucât orice Ierarhie include deja în cadrul său anumite Elemente structuralizate după legile Ierarhice respective care au avut la rîndul lor Scopurile lor precise pentru care au fost create cîndva, și astfel Scopul a devansat Ierarhia, dar Ierarhia devine Scopul *tuturor* elementelor care o compun, precum Scopul rămîne Scopul unui *singur* Element.

Diferența dintre Scop și Ierarhie este că Ierarhia este suma diversității Scopurilor pe cînd Scopul este unul singur.

Ierarhia devine astfel *diversitatea* iar Scopul *unicitatea*.

De ce să fie diversitatea inamicul numărul unu al Factorului nostru? După cum am mai amintit mai sus, Ierarhia este inversul *Scopului* pentru care ne-a hărăzit *Factorul*. *Gîndul Factorului* a fost bruiat de către Ierarhie. Factorul nu ne-a creat pentru a suferi sau pentru a ispăși pedeapsa faptului că existăm, dar cu certitudine, *Ierarhia* face tot posibilul pentru a ne reflecta această debusolare a vieții, angoasă a propriei noastre existențe prin care sîntem întreaga noastră viață atît de străini de noi înșine. Și *Factorul Nostru* este unul dintre Creatorii sau demiurgii aflați în *Ierarhie*.

Cine anume se află la originea acestei Ierarhii? Care este acel Scop, care a fost primul inclus în Ierarhia deja determinată de acel “ceva” care orice ar fi putut avea dar numai Scop nu, întrucât dacă ar fi avut cel mai neînsemnat Scop nu ar fi fost Niciodată Ierarhia!

4

Ce a determinat *Ierarhia* și care a fost pe urmă primul *Scop* inclus în această? După cum am mai scris într-o altă carte de-a mea, *The Origin of God*, la baza tuturor câte sunt dar mai ales câte nu sunt se află *Factorul Primordial sau Factorul Unicității Absolute a Infinității*, cum l-am mai denumit.

Acest Factor, este cel care se definește prin *Adevărul Absolut și Conștientizarea Scopului Matricei a propriului Său Instinct*, care-și conștientizează propria Persoană,” EU”, determinînd *Cunoașterea Absolută*, dînd astfel naștere **Gîndului Originar**.

Toate acestea se petrec o singură dată. Odată format Gîndul Originar acesta determină Factorii Creatori și Unic Întîmplători.

Astfel Factorul Primordial devine finitate față de infinitatea Marilor Creatori și Unic Întîmplători a căror număr se vor scădea din eternul UNU al Factorului Primordial, dar care la rîndul Lui își va scădea din propria infinitate etern, fiecare Mare Creator și Unic Întîmplător în parte devenind din opusul acestora echivalentul lor, întrucît fiecare Mare Creator și Unic Întîmplător are propriul Său Opus într-un alt Mare Creator și Unic Întîmplător. Aceasta este originea Numerologiei.

Odată ce numărul acestora este o infinitate minus UNU, înseamnă că opusul, opusurilor fiecăruia în parte devine echivalentul lor, rămînînd ca raportare doar Factorul Primordial, a cărui opoziție nu va putea fi schimbată de către Marii Creatori. Cu toate acestea Factorul Primordial nu are Opus în suma Marilor Creatori întrucît fiecare Opus al opusului reflectat în infinitate devine inversul său. Astfel, doar Factorii Creatori și Unic Întîmplători au opușii lor dar nu și

Factorul Primordial care se delimitează de aceștia devenind finitate pentru a le reflecta infinitatea LOR.

După cum se vede, cel mai important aspect al Factorului Primordial este Instinctul, care precede absolut TOTUL prin Adevărul Absolut despre propria sa conștientizare care este de fapt Conștientizarea Scopului Matricei, conștientizare care determină Cunoașterea Absolută, acel număr UNU la baza unui Infinit de numere ale cunoașterii.

Astfel Cunoașterea Absolută este cea mai simplă cunoaștere posibilă, care s-ar fi suprapus aproape în întregime cu Conștientizarea Scopului Matricei dacă nu ar fi fost acel “EU”.

În acest “EU” se află cele mai profunde și infinite cunoașteri posibile și imposibile, întrucît toate acestea indiferent de gradul lor se vor raporta mereu și se vor autodetermina tot prin acest “EU”, care este conștientizarea Factorului Primordial, conștientizare ce a determinat Gîndul Originar și odată cu acesta pe Factorii Creatori și Unic Întîmplători care odată și numai o singură dată formați, au conștientizat propriul Lor “EU”, dînd astfel naștere Cunoașterii Absolute a fiecăruia care alături de Adevărul Absolut prin care aceștia conștientizau, au determinat fiecare în parte propria Lui Conștientizare a Scopului Matricei, iar de aici înainte fiecare Mare Creator și Unic Întîmplător are propria Sa schemă de dezvoltare a propriului Său statut creator. *Adevărul Absolut a apărut înainte de Conștientizarea propriului “EU” al Factorului Primordial iar Cunoașterea Absolută după aceea. Acest fapt indică că Esența Adevărului nu stă în Cunoaștere precum Esența Cunoașterii nu stă în Adevăr.*

Acest lucru înseamnă că între Adevăr și Cunoaștere există doar o anumită interdependență în ceea ce privește însușirile și calitățile acestora dar nicidecum între esențele lor care prin excelență simbolizează un lucru total diferit una față de cealaltă. Odată ce Cunoașterea nu are nimic în

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

comun cu Adevărul, decît o însușire a sa de a se raporta la Adevăr indiferent dacă aceasta este sau nu adevărată sau falsă, la fel cum și Adevărul la Cunoaștere, înseamnă că ambele sînt Elemente ale Absolutului, care se pretinde de sine stătător și atoateștiutor în Tot și Toate. Întrebarea care se pune este dacă ar fi două sau mai multe astfel de Absoluturi? Dacă Absolutul nu ar avea formă de ou ci de găină care dintre aceste două ar fi cel adevărat? Oul sau Găina? Curcanul voi afirma eu.

De ce? Deoarece nu pot fi două Absoluturi și prin urmare nici unul nu este cel Adevărat. Vorbim de Absoluturi, de faptul că nu pot fi decît un Absolut, deci Un Singur Adevăr Absolut și o Singură Cunoaștere Absolută, dar Niciodată două.

Cu toate acestea apare neconținut o întrebare la fel de tulburătoare ca și prima. Oare Absolutul Există? Bineînțeles că acesta a apărut cu mult înainte de Existență dar eu îi atribui această calitate întrucît în această lume nu poate exista un vocabular care să elimine total *Existența* din raportare sau conținut. Da, voi răspunde gîndindu-mă la Adevărul Absolut și la *Cunoașterea Absolută*. Tot ce știu este că Esența Adevărului nu stă în Cunoaștere, deci nu va putea fi cunoscut Niciodată, precum nici a Cunoașterii în Adevăr, deci nici o Cunoaștere indiferent că este Absolută sau nu, nu va aparține Adevărului deci va fi o Cunoaștere falsă. O Cunoaștere falsă este o Iluzie? Nu! Iluzia apare abia de la nivelul ierarhic al Persoanei în jos. În schimb o Cunoaștere falsă nu este și Adevărată! Odată ce Cunoașterea nu este Adevărată înseamnă că ceea ce se cunoaște nu reprezintă elementul care se reflectă în conștientizarea actului de cunoaștere. Prin urmare în loc să fie cunoscută găina, este cunoscut oul, chiar dacă găina este cea care l-a creat? Posibil, dar diferențierile sunt cu siguranță mult mai mari. Astfel:

Conștientizarea este Urma în care se va turna Forma Cunoașterii, cu ajutorul unui Element Oglindă.

Prima Conștientizare a Scopului Matricei apare odată cu Adevărul Absolut. Din acel moment orice Element care este definit în calitate de Scop față de Ierarhie poartă denumirea de Conștientizare a Scopului Matricei.

Orice Conștientizare trebuie să întrunească trei Elemente: Scopul, Adevărul Absolut sau unul din Adevărurile Anoțional și Noțional și Ierarhia. Scopul Matricei provine de la Matricea Scop care precede Instinctul, primul Element al Ierarhiei, deci al Cauzei Scopului, care determină la rîndul său propriul său Scop: Adevărul Absolut, și astfel se împlinește Prima Conștientizare a Scopului Matricei. Pînă în acest moment Scopul Matricei nu era Conștientizat. Odată Conștientizat, prin apariția Adevărului Absolut, Conștientizarea Scopului Matricei folosește Instinctul drept Primul Element Oglindă prin care să-și determine inversul său, și anume Cunoașterea. Prima Conștientizare a Scopului Matricei este momentul cînd apare Factorul Primordial și spune ”EU” oglindindu-se în Instinctul Primordial, moment din care apare Cunoașterea Absolută, inversul Conștientizării. Odată cu aceasta se formează Gîndul Originar al Factorului Primordial, compus din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută. Gîndul Originar este cel ce determină infinitatea de Factori Creatori, unde fiecare în parte se raportează la Factorul Primordial. Fiecare Factor Creator va prelua de la Factorul Primordial Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută pe care le va raporta la sine determinînd Gîndurile Pure. Gîndul Pur al Factorului Nostru Creator a determinat Persoana, Personalizările acesteia și Noțiunea. Odată cu Noțiunea se naște Adevărul Noțional, care se va raporta la Adevărul Anoțional determinat înaintea sa de către Gîndul Originar al Factorului Primordial.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cunoașterea este actul de reflectare al Conștientizării, într-un Element Oglindă. Inversul Conștientizării.

Adevărul Absolut este Scopul Instinctului.

Adevărul Anotional, apare odată cu Gîndul Originar, și este compus din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută

Destinul Anotional apare odată cu Adevărul Anotional.

Adevărul Noțional apare odată cu Noțiunea.

Destinul Noțional apare odată cu Adevărul Noțional, începînd cu Noțiunea.

Iluzia Vieții se raportează numai la Adevărul Noțional, împreună cu toată scara ierarhică începînd cu Noțiunea, și terminînd cu infinitatea de lumi și Universuri ale Iluziei.

Revenind la Absolut, acesta este în funcție de *Matrice*, Scop și Ierarhie. Dacă sunt mai multe *Matrice* care fiecare își dezvoltă proprii lor Factori Creatori, atunci care este Absolutul la acest nivel considerînd că fiecare *Matrice* ar avea propriul ei Absolut? Nici o altă *Matrice* nu va mai avea propriul ei Absolut întrucît nu poate avea *Ierarhia*. Dacă oricare altă *Matrice* ar avea Absolutul atunci ar trebui să se supună unei anumite Ierarhii, întrucît Matricea noastră se bazează pe o anumită Ierarhie, ar trebui să dezvolte Adevăruri Absolute și în caz de conștientizare: Cunoașteri Absolute, ceea ce nu ar face decît să ducă la un paralelism Universal, paralelism care odată creat ar determina o *Ierarhie Matriceală Universală*, fapt pe care-l consider *imposibil*, întrucît ar dispărea cu desăvîrșire Adevărul

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Absolut, care nu poate fi decât *Unul singur, la fel ca și Scopul. Două Scopuri perfect identice ar duce la dezvoltări perfect identice creînd din determinările Matricelor una și aceeași determinare, sau grupuri identice de determinări, care ar defini un număr limitat de Scopuri și implicit de Matrici atentînd astfel la imaginea de Infinit.*

În cazul Universurilor Factorului Creator și Unic Întîmplător al nostru, voi reveni curînd mult mai pe larg asupra schemei în care acesta se structuralizează, dar, mai pe scurt, Adevărul Absolut care-L definește și-I definește propria Sa conștientizare atît față de Factorul Primordial cît și față de ceilalți Mari Creatori, va determina, la fel ca și în cazul Factorului Primordial prin conștientizarea Adevărului Absolut, *Cunoașterea Absolută* și implicit cu aceasta propriul Său Gînd Originar care nu este altceva decât Conștientizarea Scopului Matricei.

Conștientizarea Scopului Matricei sau Gîndul Pur în cazul de față este cel care determină la rîndul lui, Persoana, ce se multiplică într-o infinitate minus UNA de Personalizări, o astfel de Personalizare fiind *Existența*.

Întreaga sumă de Personalizări determinate de către Persoană, determină la rîndul lor *Noțiunea. Personalizările nu sunt altceva decât Structura înfinită al Întregului care se numește Persoana. Odată ce Persoana este un Element provenit dintr-una din Conștientizările Scopului Matricei, care este Gîndul Pur al Factorului Creator este un Element de Ierarhie, care se definește ca fiind Întregul. Acesta are o structură în Personalizările sale, pe care o determină, prin sintagma: Orice Întreg își determină propria sa structură prin calitatea de a fi Întreg deci de a Întregi o structură. Aceasta este Scopul Întregului: Personalizările. Astfel personalizările sînt Elemente ale Scopului deci ale Conștientizării Scopului Matricei. Întregul prin Esența sa este dual, deoarece aparține atît Ierarhiei ca Întreg, cît și Scopului, ca structură. Suma Conștientizărilor Scopului Matricei din acest întreg care sunt Personalizările, nu vor*

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

putea defini la rândul lor Întregul, ci un Element total diferit de acesta: Noțiunea. În acest moment se naște Iluzia, Adevărul Noțional, Destinul Noțional și Cunoașterea Închisă.

CAPITOLUL II

INSTINCTUL, MATRICEA, ORDINEA ȘI DEZORDINEA, DOGMA

1

Ce este Instinctul?

O stare de spirit? O angoasă ce stă la temelia Totului? Un sentiment de plenitudine și înălțare spirituală, ceva definit doar prin conștientizarea unui nimic? Ce anume?

Gîndind în termenii unei ființe pămîntești, ce anume simte un om cînd afirmă pur și simplu despre sine:” EU”. Depinde de ce crede acesta despre sine. Dacă va fi o persoană plină de sine acel Gînd va fi deosebit față de un om deznădăjduit sau umilit.

Putem oare să atribuim temeliei Totului astfel de supoziții?

Să fi fost umilit sau deznădăjduit Instinctul primar al Factorului Primordial sau să fi fost plin de speranță și plenitudine?

Cu siguranță că nici una, nici alta, întrucît Factorul Primordial nu avea înainte de acea primă și UNICĂ dată cînd și-a conștientizat “EUL” prin propriul Instinct o anumită Persoană sau Identitate. Am spus **Conștientizat** și nu **Cunoscut** întrucît nu trebuie să facem greșeala de a încurca Conștientizarea cu Cunoașterea, întrucît Cunoașterea apare imediat **după** Conștientizarea “EULUI” și nu **înainte** de aceasta.

Unică sa identitate era NEANTUL, dar un neant conștient de propriul său “EU”. Imaginați-vă un film

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

fotografic pe care nu se află nici o imagine. Chiar dacă imaginea nu există filmul este! Bineînțeles că vorbesc aici în calitate de ființă terestră cu exemple care aparțin Existenței, fiindcă orice altă raționalizare este total imposibilă. Ei bine, chiar dacă nu se afla nici o imagine pe acel film primordial, asta nu înseamnă că acele imagini nu aveau să existe.

Astfel Instinctul Primordial călăuzit de Adevărul Absolut și mai pe urmă prin propria Sa Conștientizare de Cunoașterea Absolută, nu avea un Scop?

Este Instinctul un **Scop în sine**? Poate deveni Scop doar pentru un **Instinct care nu este primordial**, deoarece Scopul respectivului Instinct trebuie să fie determinat de o anumită Cauză, iar Instinctul să devină Efectul Cauzei, și astfel Efectul Cauzei ar deveni Scop.

*Adevărul Absolut nu are funcție de **determinant** al Instinctului ci de **determinat**!*

*Astfel Adevărul Absolut devine implicit **Primul Scop Conștientizat al Matricei** de la temelia Totului, în schimb **Instinctul, prima treaptă a Ierarhiei de la temelia Totului.***

*Aici este Marea Cumpănă de unde se despart cele două mari brațe ale grandiosului fluviu al Totului, astfel **Ierarhia devine Cauza iar Scopul Efectul.** Niciodată acestea nu se vor putea inversa. Întotdeauna Cauza va preceda Efectul iar Ierarhia, Scopul, chiar dacă înainte de acest moment a fost total invers, și anume Scopul Matricei determina Cauza astfel Scopul preceda Cauza. Această inversiune survine odată cu apariția Adevărului Absolut care are cea mai importantă calitate și anume aceea de: **Conștientizare a Scopului.** Prin urmare Conștientizarea este aceea care determină inversiunea Cauză – Efect. Dacă calitatea Adevărului Absolut devine Prima Conștientizare a Scopului Matricei datorată Instinctului, Prima Stare de Fapt, **calitatea Conștientizării este Energia.***

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Factorii Creatori și Unic Întâmplători care se nasc doar o singură dată pentru eternitate, sînt Scopul, deci Efectul, al căror Cauză și Ierarhie este Factorul Primordial, fiind obligați prin propriile Lor caracteristici să accepte mereu cauza și *Ierarhia* în lumile fiecăruia, chiar dacă acestea sunt exprimate printr-o infinitate minus UNA de lumi cu tot atîția coeficienți sau nivele logice.

Ce anume a determinat Instinctul și cu ce Scop?

Scopul Ierarhiei era de a fi **CONSFIIINȚITĂ** de Adevărul Absolut, **Primul Scop**, tocmai pentru că **ORDINEA Sa**, să nu poată fi Niciodată tulburată. Odată consființită de Adevărul Absolut, Conștientizează propriul “EU” al **doilea Element al Ierarhiei**, deci propria Sa **Ordine**, determinînd astfel *Cunoașterea Absolută*, și **Gîndul Originar**

Dacă Instinctul este Forma care a devenit astfel datorită unei Urme, ce anume este Urma? Urma va fi inversul Formei, sau negativul acesteia. Dacă Forma se caracterizează prin Ordine, Urma va fi inversul Ordinii, Dezordinea.

Dezordinea este cea care stă la originea Ordinii. Dar la originea Dezordinii ce anume stă? Haosul. Ce este acesta? Dezordine! De ce nu este ordine? Dacă ar fi Haosul Ordine ar trebui să fie ordonat de “ceva”, iar acel ordonator, s-ar raporta la rîndul său tot la Dezordine!

Ce anume este această Dezordine? Prin ce se definește ea?

Dacă Instinctul devine prima imagine a Ordinii, deci a Ierarhiei, imaginea Dezordinei va fi inversul Instinctului caracterizat de calitatea Matricei, prin expresia: orice Matrice este predestinată formei care o va întregi.

Cum Instinctul este diferit de Scop, determinîndu-l pe acesta, iar Scopul este un Efect al unei Cauze care era Instinctul, iar Dezordinea este opusă Instinctului caracterizat prin apartenența sa Ierarhică la Ordine,

*înseamnă că: **Entropia, Dezordinea, Scopul sînt inversul Instinctului.***

Întrucît orice predestinare are un Scop, al cui a fost acel Scop?! Prin urmare vorbim despre o predestinare. A cui este această predestinare?

De data aceasta nu mai poate fi vorba de Ierarhie. Aceasta nu se afla deja aici, și totuși avem de a face cu un Scop, cu un efect dar al cărei cauze?

Ne aflăm în aria unde încă nu s-a născut nici Adevărul Absolut darămite Cunoașterea Absolută.

Instinctul este pe cale să apară în Matricea care se pregătește, pentru acesta. Prin urmare Scopul este determinat de Matrice și Matricea de Scop. Acesta este punctul primordial care stă la cumpăna totului!

Deci atît Scopul cît și Matricea nu numai că se suprapun dar sunt una și aceeași entitate, cu două caracteristici diferite.

La început a fost Scopul, Dezordinea și Entropia, care era Matricea a tot ceea ce urma să vină! Pe urmă a apărut Instinctul, *Ierarhia*, Ordinea și Armonia. În toate Universalele posibile ale Marilor Creatori se vor afla toate acestea.

Fiecare Univers va tinde către Armonie, Ordine și Ierarhie, pînă cînd va ajunge într-un punct de unde va tinde către Dezordine, Entropie și Scop. De ce? Dacă luăm doar cazul Universului nostru, acesta tinde către Armonie, pierzînd Lucru Mecanic cu cît se depărtează de Marea Explozie, Big Bang. **Personal nu cred în Big Bang ca fiind o ciorbă din care s-ar fi creat Universul**, întrucît această Explozie ne apare nouă astfel **regizată** de către **Coeficientul Logic 2** al lumii noastre, dar în realitate această Explozie poate indica un grad MAXIM de ENTROPIE, DIZARMONIE reliefat nouă sub această formă. Big Bang-ul poate fi orice altceva. Important este să facem distincția între Armonie și Dizarmonie. Astfel Universul pierde Lucru Mecanic odată cu expansiunea sa

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

de la Big Bang. Dacă nu ar reveni de la un anumit moment critic iarăși către Dizarmonie, s-ar autodistrage, întrucît *Lucrul său Mecanic* s-ar pierde definitiv în totalitate. Undeva în faza sa Armonică Universul este împins de “ceva” să revină către faza Dizarmonică. Această revenire din faza Armonică este cauzată de un punct critic, cînd Universul este pe Moarte, ajungînd *Lucrul său Mecanic* aproape de zero. Ce anume se întîmpla?

Cu siguranță este vorba despre o explozie de tip Big Bang, la fel ca și aceea care se produce la nivelul de maximă Dizarmonie, atunci cînd *Lucrul său Mecanic* este la cel mai înalt nivel, și acum la nivelul de maximă Armonie cînd acesta este scăzut. Ce se întîmpla de fapt?

Înseamnă că Universul nostru este un Univers de tip Dual, un ciorchine format din două Universuri care sunt opuse unul altuia. Atunci cînd *Lucrul Mecanic* scade în altul, crește în celălalt, iar atunci cînd Universul este pe Moarte, ajungînd undeva la o fază de Armonie maximă, celălalt Univers este în culmea vieții, fiind la cel mai ridicat nivel al *Lucrului Mecanic*, deci al entropiei, care-l duce în faza de Explozie, de tip Big Bang.

Prin urmare atunci cînd un Univers tinde către Entropie, o face pînă cînd se ajunge din nou la Big Bang ca pe urmă să tindă iarăși către Armonie, fiind ajutat de opusul său un alt Univers alături de care formează un ciorchine.

Sunt de acord că numărul Universelor din cadrul unui ciorchine este egal cu Coeficientul Logic care le raționalizează. Dacă noi avem Coeficientul Logic 2, cu siguranță că vor fi doar două Universuri la un ciorchine, dar dacă am avea Nivelul Logic cinci miliarde cu siguranță că vor fi cinci miliarde de Universuri într-un ciorchine. În acest caz se poate realiza o relație între Coeficientul Logic și numărul Universelor din cadrul unui ciorchine, și anume că numărul Universelor din cadrul unui ciorchine va fi echivalent cu Coeficientul logic, astfel odată ce pot exista o infinitate minus Una de Coeficiente Logice, vor exista și

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

posibilitatea ca într-un ciorchine să fie o infinitate minus Una de Universuri, ceea ce denotă faptul că Infinitul în sine are aceste caracteristici, și prin urmare și cele două Stări, Armonia și Dizarmonia pot avea opuși la rîndul lor de un număr Infinit minus Unu, astfel se realizează tabloul ciorchinilor sau al Multiuniversurilor, și relația care le determină, relație *eminamente mentală, fiind determinată de către Coeficientele Logice*.

Deci în concluzie, Marea Explozie, este reprezentată doar de către Cunoașterea noastră Închisă pe care o cunoaștem la fel cum ne cunoaștem, creierul, întrucît toate nu fac parte decît din *Iluzia Vieții*. Dar este un mod de a realiza, la fel ca și bivalența noastră logică ce pulsează între bine și rău, că și Universul în care ne încadrăm pulsează între cele două extreme, Armonie și Dizarmonie. Dacă am avea o Iluzie a Vieții bazată pe un alt fel de Coeficient Logic, pe un miliard de exemplu, atunci cu siguranță că tinderea dintre Armonie și Dizarmonie și invers ar fi între sute de milioane de opuși ai Armoniei dar care fiecare este altceva decît Armonie și alte sute de milioane de opuși ai Dizarmoniei, în care fiecare este altceva decît Dizarmonie, iar tinderea Universului, nu ar fi doar între cele două tabere chiar formate din sute de milioane de opuși, ci între un miliard de tabere! Astfel că Big Bang-ul la fel ca și creierul nostru poate fi un *adevăr* doar dacă îl raportăm la *Iluzia Vieții*.

2

Mai precis am putea concluziona că la început a fost *efectul propriei cauze*.

Acesta fiind și unicul raționament posibil pentru logică bivalentă a lumii în care trăim.

În sînul unei Mătrici a curs plumbul topit al Ierarhiei, pentru a se închea astfel imaginea tulburătoare a infinitelor de lumi ce aveau să vină. Folosesc expresia ce

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

incubă într-un fel sau altul temporalitatea, deoarece este imposibil să exprim altfel întîietatea, dar nu trebuie să uităm că în acest stadiu de început nici nu poate fi vorba de Timp sub nici un aspect sau altul.

Chiar și la acest nivel al Matricei, intervine *Iluzia Vieții*, cu ajutorul căreia cunoaștem, întrucît totul în spiritul nostru se rezumă la un Început, indiferent cum, dar acel Început trebuie să existe.

În realitate acel Început nu Există, întrucît el se situează cu mult înaintea Existenței, și astfel Matricea nu are nici o tangență cu *Existența*, cu Începutul a “ceva”, ea este un determinant al Scopului și Scopul al Matricei. Aceste două se împletesc, fiind un Fenomen cu două caracteristici. Nu au nici măcar caracteristică de Întreg, care vine abia după aceasta.

Mai mult decît atît aceste două caracteristici ar putea ajunge la o infinitate de caracteristici, din care nu s-ar scădea nici măcar Factorul Primordial care nu se născuse.

Iarăși numărul celor două caracteristici este dat de către Coeficientul Logic 2 al lumii noastre, dacă ar fi un Nivel Logic Infinit atunci Matricea și Scopul ar avea un Infinit de caracteristici deci alături de *Matrice* și *Scop* ar mai fi încă o infinitate de Fenomene asemenea lor. De ce folosesc definiția de fenomene și nu de Elemente?

Datorită faptului că prin definiție elementul înseamnă prin excelență un Întreg care are anumite caracteristici, pe cînd aici la acest nivel matriceal nici nu poate fi vorba de Întreg, întrucît nu numai că nu se raportează la nimic dar nici nu se delimitează de ceva anume.

Astfel Noțiunea oarecum superfluă de Fenomen mi se pare cea mai potrivită chiar dacă pe parcurs voi putea folosi și Noțiunea de Element pentru *Scop* și *Matrice*.

Aceasta o voi face doar pentru a mă face cît mai bine Înțeles și a nu mai complica și mai mult lucrurile, care,

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

de ce să nu recunoaștem, sunt destul de complicate pentru Lumea noastră cu logică bivalentă.

Temporalitatea avea să apară atît ca Dimensiune cît și ca energie spirituală mult mai tîrziu, prin urmare nu este corect să enunțăm “a fost înainte” sau “a fost după” dar și acest artificiu este unicul care ne permite o mai bună înțelegere al acelui fenomen sau infinitate de fenomene, dacă le considerăm la nivel structural. Astfel Infinitul luat ca sistem devine un fenomen iar la nivel de structură, o infinitate de fenomene.

De ce această *Matrice* avea să dezvolte în sînul său Instinctul, deci *Ierarhia*? Pentru a se împlini acest tip de Universuri, cu Factorul Primordial și Factorii Creatori și Unic Întîmplători.

Ce se înțelege de fapt prin termenul: a se împlini? Este împlinirea un *Scop*? Da, este un *Scop*. Dacă este un *Scop*, al cui este acest *Scop*, dacă nici măcar Factorul Primordial nu era format? Al *Matricei*. Dar oare *Matricea* nu face parte din același Fenomen care este și Scopul și alte caracteristici pînă la Infinit? Este cît se poate de adevărat, face parte din acest Fenomen.

Atunci *Matricea* este *Scop*, și Scopul *Matricei*, dar celelalte caracteristici ce sunt? Logica bivalentă a lumii noastre nu le poate determina, decît poziționa. Atunci înseamnă că la baza tuturor se află un Fenomen cu caracteristici de *Matrice*, *Scop* și un Infinit de alte caracteristici, prin extrapolare, *Matrice*, *Scop* și *Infinit*, care de fapt este *Matricea a tot și toate, întrucît toate se reduc la Scopul Împlinit al Matricei și al Matricei în toate celelalte caracteristici. Aceasta este baza a tot și a toate.*

De aceea fenomenul poate fi denumit: *Matrice*. Prin această cauză devine *Efect* și invers. Această inversiune duce la dezvoltarea și determinarea Totului. Absolut orice dezvoltare nu se face decît în funcție de logica bivalentă a lumii noastre, în caz contrar alături de cauză și *Efect* ar mai fi tot atîtea alte Elemente cîte nivele logice ar avea

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

mintea ce ar gândi și raționaliza toate acestea. Deci, ne aflăm la momentul de început când Cauza și Efectul nu sunt încă bine determinate și structuralizate, se află într-un stadiu de interdeterminare, când fiecare în parte poate fi atât Căuză cât și Efect. Determinarea va începe odată cu Instinctul când întotdeauna fiecare Căuză va avea un Efect, nemaiputând exista inversarea acestora.

Ce ar fi fost dacă în această Matrice nu ar fi gestat Instinctul, ci Adevărul sau orice altă noțiune posibilă sau imposibilă? Cu siguranță că lumile ar fi fost total diferite. Am spus Adevărul, chiar dacă acesta nu avea cum să fie determinat înaintea Instinctului, dar, doar pentru a da un exemplu oarecare pe care vreau să-l dau cititorilor mei.

Scopul Matricei a fost Ierarhia.

Oare sînt posibile și alte Scopuri sau Matrici în afară de aceasta care ne -a creat pleiadă de lumi și universuri? Da!

Ce anume ascund celelalte Matrici în măruntaiele lor? Sunt ele un Scop sau nu, care este primul Element pe care îl vor determina asemeni *Matricei noastre, Instinctul?* Logic, ar trebui ca fiecare *Matrice* să poată îngloba practic absolut orice Element cunoscut sau Necunoscut.

Imaginați-vă cum ar arăta Universurile unde la sorocul lor în locul *Instinctului* să se afle *fericirea*, sau *frumusețea*? Cu certitudine că acestea în acel moment ar avea o cu totul altă conotație față de spiritele care le-ar reflecta, și totuși?

Am Înțeles că fiecare *Matrice* este și cauză și Scop în același timp, dar, totuși, cine anume creează toate acestea? Vin din neant? În nici un caz, deoarece nici neantul nu vine din neant, întrucît neantul nu există, decît pentru cei care reflectă neantul drept neant! În nici un caz nu poate fi vorba de Ființă la acest nivel. Atunci de ce?

Ce anume determină acest mirific dar și tulburător paradox? Noțiunile de frumos sau paradis nici nu au cum să existe acolo pentru a înlocui Instinctul, întrucît toate aceste

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

noțiuni sînt reflectate de sufletele lumii noastre după un drum fantastic de lung de la apariția Instinctului, dar *aceste noțiuni pot fi înlocuite în alte Matrici cu alte înfinități de alte noțiuni care să înlocuiască Instinctul?*

Teoretic da, dar practic, nu, întrucît nu putem ști dacă poate fi vorba de alte înfinități de diverse noțiuni care să înlocuiască Instinctul, întrucît înfinitatea începe să fie determinată odată cu Ierarhia deci cu Instinctul care se află în vîrfurile acestora.

Numărului Unu îi aparține Instinctul care este în tot și în toate.

Fără acest număr nici o înfinitate nu ar mai fi ci s-ar prăbuși sub propria sa greutate. Oare cum ar arăta acele formațiuni ale altor Matrici *fără numere*? Cu siguranță că nimeni nu poate să-și imagineze concret. Dar noțiunile lucrurilor și fenomenelor fără acestea? În ochii cui ar mai străluci frumosul dar împlinirea?

Ce pot să afirm este că toate acestea pot străluci dar pe alte căi cu totul și cu totul diferite. Au fost toate acestea hărăzite? DA! Ele sînt hărăzite dar nu și predestinate, întrucît sînt propriul lor destin!

După cîte se vede există o oarecare asemănare între toate Marile Cumpene ale Totului cît și ale altor Toturi. Spun ale altor Toturi deoarece prin “Totului” include “Totul” fără nici o altă posibilitate de “alte “Toturi, dar în acest caz unde vorbim de alte *Matrice* în sînul cărora nu mai este Instinctul, și nici o altă Formă a Ierarhiei și Numerelor, unde UNU și Infinitul nu există, înseamnă că “Totul” nu este singular față de alte “Toturi”, prin urmare nu devine nici pleonasm și nici greșeală de expresie.

Care este simetria? Matricele își predestinează determinantul, Instinctul în cazul nostru. Cum fiecare determinant va avea determinantul său, după chipul și asemănarea Matricei.

În cazul nostru fiind vorba de Scopul Instinctului care este Adevărul Absolut prin care acesta se legitimează.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Fiecare determinant al Matricelor devine un Factor Primordial. Fiecare Factor Primordial, odată conștientizat sau altfel structurat în cazurile altor Matrici, își va determina propria sa identitate, chiar dacă nu va ajunge la Factorii Creatori și Unic Întâmplători ca în cazul lumilor Factorului Nostru Primordial întrucât acolo nu mai poate fi vorba de numere.

Astfel la baza totului și toatelor se află asemănarea Matriceală a totului în toate, a unicității și diversității care se va afla în toate lumile posibile indiferent dacă au conștiința numerologiei sau nu.

Am spus asemănare și nu simetrie întrucât la acest nivel nici măcar opușii nu au fost determinați.

Din punctul meu de vedere chiar dacă vom atribui aceste asemănări numărului de o infinitate de Matrici, acest număr nu este valabil întrucât acolo el nu există, decît în ogradă Factorului Nostru Primordial al Ierarhiei, unde există Numerele.

3

Putem însă să vorbim de o sumă a acestor Matrici? A vorbi de o sumă vom avea nevoie să știm dacă la nivelul acestor Matrici există cel puțin un singur număr, iar ca acesta să existe va avea neapărată nevoie de numărul UNU.

Nu există așa ceva. Prin urmare nu putem vorbi nici măcar despre o sumă a acestor Matrici darămite despre o anume infinitate. Și cu toate acestea știm că sunt mai multe astfel de Matrici, doar că acest “mai multe” o folosim ca noțiune numerică datorită logicii lumii noastre.

Putem doar să admitem atunci cînd sîntem nevoiți să folosim pluralul despre unicitatea în diversitate. Cum se poate vorbi despre diversitate fără un anumit mod de a conștientiza numerele, dar despre unicitate atîta timp cît nu se află acolo numărul UNU? După cum am mai spus acesta

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

este unicul mod al logicii lumii în care ne-am născut de a reflecta acest fapt. Odată ce vorbim de *unicitate în diversitate*, *Existența* acestora din punctul nostru de vedere este un Adevăr, și prin urmare poate fi Adevărul de dinainte de a fi creat de către Instinct?

Unicitatea în diversitate este atribuită Adevărului tot de către logica noastră bivalentă care nu poate opera altfel, dar unicitatea în diversitate în acel moment, se afla cu mult înaintea Adevărului, astfel pînă și expresia de *unicitate în diversitate* nu este *potrivită* în totalitate dar nu poate fi exprimată printr-un alt mod, întrucît ea nu poate fi delimitată nici de către Adevăr și nici de către numere, prin urmare cea mai probabilă denumire ar putea fi: *Fapt! Faptul va fi Prezent în tot și în toate.*

Acesta fiind Scopul Matricelor. Prin urmare Scopul Scopului, al scopului la Infinit, întrucît *fiecare Scop trebuie să aibe propriul său Scop la Infinit. Care este Scopul Scopului? Faptul! În Existență am spune Faptul Împlinit, dar aici ne aflăm cu mult înaintea Existenței.*

Ce este o Matrice? Forma în care se toarnă “metalul incandescent, care după ce se va întări” va primi consistența unei anumite *Stări de Fapt*, *Instinctul* în cazul Factorului nostru Primordial. Starea de Fapt nu este același lucru cu Faptul, întrucît Instinctul se deosebește de faptul în sine care este cu totul altceva, și anume reprezintă “turnarea metalului incandescent” în *Matrice*. Instinctul este rezultatul acestei operațiuni.

Ce anume a determinat această formă? Propriul Scop al Matricei. Astfel Matricele nu au OPUȘII lor iar toate celelalte Matrici chiar dacă, fiecare, au proprietăți total diferite de restul, nici una nu este OPUSUL alteia.

Opușii și simetria vor apare mult mai tîrziu. Prin Opus înțelegem inversarea proprietăților unui Element față de altul, ceea ce nu este cazul aici.

Matricea care a determinat Factorul Nostru Primordial este un Scop care determină Instinctul ca și

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

cauză pentru care această *Matrice* sau *Scop* există, după cum putem afirma aproximativ în termenii logicii noastre, întrucît la acel nivel nici măcar nu ființa *Existența*. Prin urmare cauza pentru care Matricea noastră există era *Ierarhia*! Precum cauzele altor Matrici sînt total diferite. După cum Matricile nu au opuși, ele nu vor putea avea nici o altă *Matrice* similară cu Ea, întrucît S-ar autodistrage ambele.

Ce ar însemna ca două Ierarhii să se ciocnească, ambele fiind la fel de puternice? S-ar anihila reciproc, întrucît regula de bază a Ierarhiei este Vîrful acesteia. Unde s-ar mai afla Vîrful acesteia dacă acesta ar fi înlocuit cu Vîrful celeilalte iar al celeilalte reciproc cu acesta? Nicăieri!

Cu toate acestea a spune despre determinanții altor Matrici ce anume sînt aceștia este la fel de greu, dacă nu mult mai greu, cu a spune despre lumile și Universurile pe care le dezvoltă alți Mari Creatori și Unic Întîmplători din cadrul Matricei noastre, dar care sunt opușii, opușilor pînă la Infinit minus UNU al Marelui nostru Creator și Unic Întîmplător.

Fără să mai adăugăm lumile și Universurile dezvoltate de către Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător, odată cu Conștientizarea Scopului Matricei, determinată de Adevărul Său Absolut și Cunoașterea Sa Absolută de unde provine Persoana, cea care va determina Personalizările, de un Infinit minus UNA ca număr, una dintre acestea fiind *Existența*, în care se află și Universul nostru.

Astfel Matricea noastră a determinat Factorul Primordial prin Instinctul care l-a determinat, născînd Ierarhia.

CAPITOLUL III

STAREA DE FAPT, CUNOAȘTEREA DESCHISĂ ȘI CUNOAȘTEREA ÎNCHISĂ, COAXIALISMUL ȘI COAXIOLOGIA

1

Factorul Primordial se va determina prin Instinct doar o singură dată, prima și ultima dată, când se va determina în funcție de infinitatea Marilor Creatori și Unic Întâmplători, devenind finit față de aceștia. În schimb Matricea, se va determina etern născînd Fapt după Fapt, în propriul său creuzet devenind atît determinant al Ierarhiei, susținător al acesteia cît și adversar.

Noile STĂRI DE FAPT ale Matricei NU vor mai determina un alt Factor Primordial, nefiind posibil acest lucru, întrucît delimitarea și conștientizarea “EU” -lui, cît și a infinității de finitate s-a produs, dar Matricea va continua să producă alte Stări de Fapt ce vor deveni legi, forțe sau energii, în Universurile Existenței, sau avînd o mare importanță spirituală în Universurile Marilor Creatori și Unic Întâmplători, ajutîndu-I deseori pe aceștia să lupte împotriva Ierarhiei în care FĂRĂ VOIA LOR SE AFLĂ.

Stările de Fapt sunt cele care alimentează mereu Gîndurile Pure ale Marilor Creatori și Unic Întâmplători, menținînd vie tendința de expansiune ale acestora.

Fără Stările de Fapt ale Matricei noastre, nu ar fi posibile nici Infinitul și nici Finitul, precum nici una dintre Dimensiunile posibile sau imposibile ale lumilor, pentru simplul fapt că toate acestea, aici mă refer la toate Universurile posibile și imposibile ar rămîne niște simple

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

cuști închise, închistate doar în Cunoașterea lor originală, neputînd trece Niciodată de un anumit prag, astfel încît dimensiunile ar fi rămas finite pentru totdeauna în cazul Universurilor Existenței fără a se putea raporta vreodată la infinitate.

Din acest punct de vedere înfinitatea aparține Stărilor de Fapt. Cum ar rămîne, mai concret aceste Universuri închise?

Dacă am lua Cunoașterea lor Absolută, ce provine din Gîndurile Pure ale Marilor lor Creatori, aceasta s-ar autodetermina pe sine, reflectîndu-se numai în sine fără posibilitatea de a se raporta la exteriorul său care nu există, pe cînd acest exterior este menținut de Stările de Fapt.

Astfel la nivelul Gîndurilor Pure ale Marilor Creatori și Unic Întîmplători, prin *Cunoașterea Absolută* se raportează mereu *Stărilor de Fapt* la fel ca și *Adevărul Absolut*, întrucît *Conștientizarea Scopului Matricei* de către Marii Creatori și Unic Întîmplători este formată la fel ca și la Factorul Primordial din *Adevărul Absolut* al acestora și din *Cunoașterea Absolută*.

Paradoxal fiecare *Stare de Fapt* care se reflectă în Universurile Marilor Creatori și Unic Întîmplători devine un Element al Ierarhiei chiar dacă acest Element este în totală contradicție cu Instinctul său cu alte Elemente care *acceptă Ierarhia*. Astfel prin excelență *Ierarhia* va îngloba în cadrul său absolut totul chiar dacă inițial o respinge. Caracteristica de bază a Ierarhiei este tocmai Ierarhizarea, fapt care i-a adus o atît de mare importanță pînă și în reflectarea psiho-socială a lumii noastre. Omul de exemplu, oricît de mult va încerca să elimine *Ierarhia* nu va reuși tocmai pentru că *Ierarhia*, chiar dacă este călcată în picioare există Ierarhizînd. Este poate cel mai sublim dar și cel mai perfid instrument pe care l-a inventat propria noastră *Matrice* prin propriul Său *Scop*.

Fiecare *Stare de Fapt* devine un Element pentru *Scop* sau *Ierarhie*, provenind din *Matrice*, pentru a fi

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

conștientizată de către Ierarhie, respectiv Factorul Primordial, de *Cunoașterea Absolută* a acestuia, pe urmă de Factorii Creatori și Unic Întâmplători, de Adevărurile lor Absolute și de Cunoașterile lor Absolute, întrucît fiecare Mare Creator are propriile sale Adevăruri și Cunoașteri Absolute întregind cu acestea Gîndurile Pure care sunt asemeni Gîndului Originar al Factorului Primordial.

Oare Cunoașterea Absolută poate Conștientiza? Se știe că Cunoașterea este inversul Conștientizării, cum poate aceasta Conștientiza?

Orice Cunoaștere devine la rîndul ei un Element odată ce s-a săvîrșit actul de Cunoaștere ca fiind inversul Conștientizării, precum orice Conștientizare devine la rîndul ei Element odată ce s-a săvîrșit actul Conștientizării ca fiind inversul Cunoașterii.

Elementul ca rezultat al acestora va fi cel apt de Cunoaștere sau Conștientizare și nu Cunoașterea sau Conștientizarea în sine.

Pot exista mai multe Adevăruri Absolute și Cunoașteri Absolute pentru fiecare Mare Creator și Unic Întâmplător în parte? Precum un alt Adevăr Absolut și o altă Cunoaștere Absolută pentru Factorul Primordial?

Dacă sunt mai multe Adevăruri Absolute care este cel Adevărat și care este cel fals, întrucît, nu pot exista mai multe Adevăruri Absolute sau Cunoașteri Absolute decît UNA singură! Este cît se poate de adevărat. În schimb fiecare în parte pot avea o infinitate minus Unu de opuși dacă sînt raționați prin prisma unei logici de un nivel echivalent cu un Infinit minus Unu, față de Coeficientul Logic 2 al lumii noastre.

Nu pot exista mai multe Adevăruri Absolute și Nici Cunoașteri Absolute decît un singur Adevăr Absolut și o singură Cunoaștere Absolută!

Totul în această privință se datorează STĂRILOR DE FAPT, care imediat ce sînt determinate de către *Matrice*, devin reperate de către *Adevărul Absolut* al

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Factorului Primordial, și conștientizate de către “EUL” acestuia și *atribuite Cunoașterii Sale Absolute pentru a fi Ierarhizate*, indiferent că sunt Elemente de Scop sau Elemente pentru Ierarhie.

Odată Ierarhizate ele devin parte a unui segment din Ierarhie care aparține Marilor Creatori și Unic Întâmplători, după, și numai după ce aceștia au Ierarhizat Starea de Fapt tradusă în Element de Scop sau Element de Ierarhie, prin Adevărul Lor Absolut, Cunoașterea Lor Absolută, care împreună întrunesc *Conștientizarea Scopului Matricei*, a fiecărui Mare Creator în parte.

Adineaori am spus că fiecare Mare Creator și Unic Întâmplător ar fi rămas cu toată Cunoașterea Lor Absolută și Adevărul Lor Absolut pe care-l dețin închiși ca într-o cușcă dacă nu ar fi fost aceste Stări de Fapt ale Matricei, care îi alimentează mereu cu noi și noi Elemente spre cunoaștere, avînd posibilitatea să se raporteze mereu, la acel “ceva”, astfel ar fi rămas în închistarea de care am vorbit.

Acest fapt ne demonstrează că, *Conștientizarea Scopului Matricei* a fiecărui Mare Creator și Unic Întâmplător posedă două tipuri de cunoaștere, o *Cunoaștere Deschisă* provenită de la Stările de Fapt și o *Cunoaștere Închisă* care se dezvoltă fără intervenția acestor Stări de Fapt și fără a se raporta în vreun fel sau altul la Factorul Primordial, Cunoaștere Închisă, care provine direct de la Factorul Nostru Creator. Cunoașterea Deschisă este forma care își imprimă tiparul lăsînd o urmă în *Cunoașterea Închisă*, dar *Cunoașterea Închisă* mai posedă și alte Elemente care nu se datorează și *Cunoașterii Deschise*.

Cunoașterea Deschisă nu va putea fi cunoscută Niciodată de către om, în realitatea ei decît, urma pe care aceasta o lasă în *Cunoașterea Închisă* a acestuia. O astfel de urmă este Destinul și Întîmplarea.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Astfel Cunoașterea Deschisă nu are un subiect asupra căruia se răsfrînge, față de *Cunoașterea Încbisă* care are, cum ar fi: omul știe că cel care se află înaintea sa e un lucru sau un fenomen dar nu va ști Niciodată ce este întîmplarea sau destinul decît sub forma unei simple generalizări.

Una dintre întrebările care se pun este de ce sînt necesare aceste două tipuri de cunoașteri la nivelul Marilor Creatori. Răspunsul este simplu și anume *Cunoașterea Absolută* a Marilor Creatori și Unic Întîmplători este îndreptată atît spre interiorul Lor, respectiv lumile Lor cît și spre exterior, respectiv Factorul Primordial. Marii Creatori se raportează la Factorul Primordial pe care-l determină ca fiind un oarecare Opus al acestora, precum Factorul Primordial la rîndul Lui nu-I consideră pe Factorii Creatori și Unic Întîmplători ca fiind Opusul Lui, ci ca făcînd parte integrantă din *Ierarhia Sa*.

Al doilea tip de cunoaștere “încbisă” se datorează și luptei pe care o duce Scopul împotriva Ierarhiei, și nu în ultimă instanță, dezvoltării propriilor Universuri cognoscibile care sunt structuralizate de la caz la caz.

În cazul Marelui Nostru Creator și Unic Întîmplător, Conștientizarea Scopului Matricei Sale, compusă din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută ale Sale, a determinat Persoana.

2

Prin Persoană, se înțelege prima delimitare a Conștiinței de Sine, față de creatorul său. Această Conștiință de Sine care este Persoana nu ar fi avut nici un alt parametru dacă nu și-ar fi recunoscut Structură, și implicit, raportarea SA ca ÎNTREG în infinitate. Această infinitate sînt Personalizările.

Una dintre aceste Personalizări este *Existența*. Celelalte sînt opusuri ale opusurilor Existenței la nesfîrșit.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cu toate acestea Personalizările la fel ca și Persoana aveau doar propria conștiință de sine prin care se delimitau de Persoană la fel cum se delimitaseră Persoană față de Factorul Creator. Această conștiință de sine nu includea vreo noțiune anume despre sine, ci era asemeni “filmului” din aparatul de fotografiat care nu avea nici o imagine inscripționată pe el. Era momentul când toate Personalizările se raportau la Persoană.

Tocmai această raportare la un Întreg care era Persoana, a multitudinii ce erau Personalizările, cu o multitudine de conștiințe de sine pentru fiecare în parte au determinat Noțiunea, ca un al doilea Întreg, devenind și Noțiunea de bază a Persoanei.

Atunci când Personalizările s-au raportat la Noțiune au primit fiecare alături de conștientizarea de sine care o aveau pînă acum, și un fel de conștiință doar a întregului ce-l reprezenta în diversitate, fără alte noțiuni posibile, deci o conștiință practic goală de alte Elemente ale cunoașterii. Acum odată raportate la Noțiunea care se reflectă în ele, Personalizările capătă fiecare în parte Noțiunea cunoașterii de sine mai întâi, ca pe urmă să primească pe rînd și Noțiunile cunoașterii de sine ale altor Personalizări, și astfel Factorul Creator și Unic Întîmplător a creat aparatul necesar captării cunoașterii de sine, care va dezvolta *Cunoașterea Încisă*, doar că alături de aceasta vor mai fi Destinul, și Întîmplarea, ce aparțin Cunoașterii Deschise ce provine de la Starea de Fapt eternă a Matricei noastre.

Astfel, Cunoscutul aparține Cunoașterii Încise iar Necunoscutul Cunoașterii Deschise, deci Stării de Fapt. De abia pe urmă Una dintre infinitatea de Personalizări va crea *Existența*, cu infinitățile sale de Universuri, și abia din acest moment am putea vorbi de ontologie ca și teorie a Existenței, dar pînă aici sub nici o formă ontologia nu mai este valabilă.

Totul se suprapune cunoașterii, chiar și ontologia. Persoana, Personalizările și toate celelalte structuri ale

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Factorului Creator și Unic Întâmplător aparțin Cunoașterii Încise ale acestuia, care nu se raportează la Factorul Primordial. Teoria Cunoașterii Gnoseologia sau a cunoașterii fără subiect, Neognoseologia, devine coaxială cu teoria existenței Ontologia sau a substraturilor opuse existenței Neoontologia determinînd Coaxialismul sau Teoria Opusului Neutru.

Fiecare Opus, opozabil la Infinit față de un alt Opus va avea exact aceleași calități ca opusul față de care se află în opoziție. Astfel *Existența* are o infinitate minus unu de opuși dar și pe acel Opus “unu” care are exact aceleași calități și însușiri ca și *Existența*, dar nu este *Existență*. Prin urmare opușii pot deveni neutri unii față de alții sau total opozabili în funcție de șirul în care sunt expuși unii față de alții.

Dacă pînă acum ontologiei ca teorie a existenței îi revenea numai Existența și gnoseologiei îi revenea Cunoașterea acesteia, de acum încolo Existența poate fi înlocuită cu alte și alte Personalizări, opuși ai opușilor Existenței, astfel se naște Coaxialismul, o nouă filosofie care suprapune Cunoașterea pe substratul ce aparținea Existenței, atribuindu-l altor opuși ai acesteia dar și Existenței implicit.

În același mod, ontologia dispare în Coaxialism devenind neo-ontologie, întrucît nu mai are Existența întotdeauna drept substrat ci se raportează la aceasta prin alți opuși ai ei, iar neoontologia lăsînd locul coaxiologiei atunci cînd opușii Existenței nici măcar nu se mai raportează la aceasta.

Prin urmare coaxiologia înglobează în cadrul său atît Existența, ontologia, ceilalți opuși care se raportează la Existență, neoontologia cît și opușii Existenței care nu se mai raportează la Existență.

Gnoseologia se transformă în neo-gnoseologie tot pentru acest deziderat cît și pentru faptul că orice cunoaștere trebuie să beneficieze de un subiect, pe cînd

Coaxialismul acceptă Cunoașterea al cărei subiect lipsește, în cazul opușilor existenței, sau în cazul Cunoașterii Deschise.

Mai mult decât atât Coaxialismul va opera și cu un al doilea Element alături de neognoseologie, care este **Coaxiologia, sau știința opușilor.**

De ce este necesară *Coaxiologia*? Deoarece termenul de neoontologie nu este îndeajuns și nici cel de ontologie. Prin ontologie sau teoria existenței vorbim de ceva care aparține Existenței, pe când în cadrul *Coaxiologiei* se poate opera cu opușii opușilor Existenței și astfel ontologia nu este o soluție, ea nefiind valabilă decât la nivelul Existenței.

Neoontologia ar fi o soluție dar doar dacă reliefăm sau raportăm un anumit Opus al Existenței la aceasta, deci nici acest termen nu este o soluție, întrucât filosofia viitorului va trebui să opereze cu termeni care nu neapărat se vor raporta într-un mod sau altul la Existență, deci cu opuși ai opușilor acesteia, și mai mult decât atât, doar între acești opuși fără a se mai face vreo raportare la Existență.

Neoontologia ar fi fost o soluție pentru o filosofie de genul “ontologiei operaționale” a lui Nicolai Hartmann, dar mai încolo de această limită termenul respectiv nu mai are nici o relevanță. Hartmann, chiar dacă opera cu Nonexistența o făcea prin raportarea acesteia la Existență, ceea ce în *Coaxialism* nu mai este cazul, întrucât după cum am mai spus, raportarea se poate face doar între opuși de orice rang ar fi ei între aceștia. *Rangul* unui Opus față de altul, este dat de numărul opușilor aflați între cei doi opuși.

Domeniul filosofic care poate opera atât cu *Existența*, cât și cu opușii acestora raportați la Existență cât și numai între opușii Existenței fără a se mai face raportarea la Existență poartă denumirea de Coaxiologie. Coaxiologia întrunește prin urmare, atât Ontologia cât și Neoontologia sub același acoperiș cu cealaltă parte, unde se operează cu opușii Existenței fără a se mai face referire la aceasta, într-

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

un cuvînt Coaxiologia. *Astfel atunci cînd vorbim despre Coaxiologie, vorbim atît despre ontologie, neoontologie cît și despre opușii Existenței care nu mai au nici o raportare la aceasta.*

Definiția Coaxiologiei constă în faptul că fiecare Opus devine neutru față de un alt Opus din infinitatea de opuși raportați la finitatea Factorului Primordial sau a Marilor Creatori și Unic Întîmplători.

Astfel, fiecare Opus poate fi și un Opus al Existenței sau al opusului, opusului acesteia. În acest caz cum am mai spus, Ontologia nu numai că nu mai este valabilă întrucît își pierde absolut orice statut dar toți acești opuși sînt coaxiali, adică au o axă comună avînd un numitor comun în ideea de **substrat**, indiferent dacă acesta este mental sau de orice altă natură.

Astfel putem atribui Noțiunea de substrat nu numai Existenței ci și opușilor, opușilor acesteia, care nu mai sînt Existență și nici un alt mod sau tip de Existență.

Prin urmare unicul mod filosofic de operare al acestei filosofii care tinde să devină Coaxialismul, este numai și numai mentalul, respectiv filosofia mentalului, care poate include în marea sa arie și Coaxialismul.

Mai mult decît atît Coaxiologia poate defini și grupuri de opuși care aparțin unui Element, care la rîndul lui nu este Opus unui alt Element dar care are în Structura sa o altă infinitate minus Una de grupuri de opuși față de grupul opușilor primului Element, prin Dezvoltarea Exponențială Noțională, iar Rangul unei asemenea dezvoltări exponențiale constă din numărul elementelor aflate între cele două Elemente, care luate ca întreg nu sunt opuși dar privesc structural conțin grupuri de opuși.

Un exemplu al Dezvoltării Exponențiale ar fi opușii Ființei, ai Factorului Vieții și ai Existenței. Fiecare aparține Existenței. *Ființa, Factorul Vieții și Existența* nu sunt opuși, întrucît fiecare aparțin Existenței, sunt un fel de opuși prin calitățile pe care le dezvoltă. Fiecare astfel de

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Element conține în cadrul său o infinitate minus Una de opuși, cum ar fi reflectarea unor Amprente și rezultatul acestor reflectări, etc. Aceste reflectări ale Persoanei în Ființă vor fi opuse față de reflectările ființei în *Factorul Vieții*, chiar dacă la nivel de Elemente ele nu sunt opuse aparținând Existenței.

Dacă luăm aceste Elemente și le raportăm la opuși ai Existenței de această dată, vedem că opușii elementelor care formează grupurile de opuși vor fi egali cu aceea ai Existenței întrucât fiecare dintre cele trei Elemente, aparțin Existenței, în schimb opușii grupurilor de Elemente vor fi egali, avînd același rang de opozabilitate față de opușii Existenței la fel ca și Elementele în a căror structură se află grupurile, fiindcă și acestea aparțin Existenței dar *nu au* același rang al *Dezvoltării Noționale Exponențiale*, față de Existență și opușii acesteia. Pentru acest domeniu consider că *matematica* a avut pînă în Prezent un cuvînt greu de spus, întrucît ecuațiile exponențiale sunt cele care pot reliefa destul de clar această problematică. Mai mult decît atît, *matematica Matriceală, cu funcțiile sale de bază, cum ar fi Permutările, Aranjamentele și Combinările Matricelor pot crea o imagine deosebită de ansamblu a ceea ce poate dezvolta Coaxiologia.*

Menționez că i-am dat această denumire întrucît toate cîte sunt, începînd de la Matricea de bază care a fost originea Scopului și Scopul originea ei, pînă la cele mai evoluat opusuri ale existenței sau nivele din cadrul acestor opusuri, sau Universuri ale altor Mari Creatori, toate se suprapun, fiind Coaxiale, Suflul Factorului Primordial fiind în Tot și în Toate, la fel cu al Marilor Creatori în lumile lor, la fel în lumile Marelui Nostru Creator, unde Persoana se află în fiecare Personalizare iar Noțiunea se reflectă în suma acestora, la fel cum toate Personalizările, precum și Personalizarea Noastră au sistemele lor de raționalizare sau care le înlocuiesc pe acestea, chiar dacă mintea noastră nu le poate discerne, la

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

fel cum numai în cadrul Personalizării noastre care este Existența sunt o infinitate minus Una de Nivele Logice, noi aflîndu-ne la Nivelul 2 al Logicii, de bine-rău, etc. Toate acestea se suprapun, creînd fiecare un Întreg care-și are bine situat locul său în Ierarhia, Marilor Creatori și pe urmă a Factorului Primordial care întregește ÎNTREGUL. Astfel toate cîte sunt și toate cîte nu sunt devin UN întreg al UNEI creații. Sunt COAXIALE!

Coaxialismul ca și filosofie nu pretinde că spune Adevărul, după cum se poate vedea în principiile acestuia, întrucît Omul nu cunoaște Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută, în schimb pretinde că realizează anumite aplicații pentru a ne apropia cel puțin de una din urmele, urmelor, ale urmelor urmate de încă un număr impresionant de astfel de urme, lăsate de Adevărul Absolut în tiparul Cunoașterii Deschise al fondului universal de Elemente ce pot fi cunoscute.

O altă întrebare este dacă Adevărul nu poate fi cunoscut, Înțelepciunea are șanse să fie determinată prin conștientizare? Cel puțin să putem vorbi despre această înțelepciune pe care o pretinde filosofia? Exact cum spuneam adineaori, cel puțin a nu știu cîta urmă lăsată de Adevăr să o găsim și vom fi mult mai înțelepți în acel moment. Înțelepciunea prin Esența ei se rezumă la Cunoaștere.

Cunoașterea este opusă Adevărului, fiind determinată de Conștientizare, iar aceasta este prin excelență apanajul Iluziei Vieții, în toate lumile care aparțin Ierarhic de la nivelul Persoanei în “jos” adică, către Personalizări, Noțiune, Universe și lumile acestora. Pînă la acel nivel Cunoașterea aparține Anoționalului fiind Cunoaștere Deschisă, determinată de Starea de Fapt a Matricei noastre, subiect despre care voi mai reveni. Cu toate acestea Cunoașterea Deschisă odată aparținînd Anoționalului, are și un Destin Anoțional, deci conștientizarea elementelor sale nu se bazează pe o noțiune

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

concretă ci superfluă. *Cunoașterea Închisă*, ce apare odată cu Factorii Creatori, este o cunoaștere ale cărei Elemente se pot structuraliza într-o anumită noțiune odată ce este conștientizată, dar că acest tip de Cunoaștere aparține spectrului Iluziei odată ce este conștientizată, împreună cu Noțiunea sa referitoare la elementul Cunoașterii. *Prin urmare Înțelepciunea constă în faptul sintetizării de către Om a celor două tipuri de Cunoașteri și structuralizării acestora în funcție de necesitatea actului Cunoașterii, pentru a realiza o viziune cât mai apropiată față de una dintre posibilele urme ale Adevărului.*

3

Coaxiologia este filosofia ce poate determina mai în profunzime importanța Factorului. Când vorbesc despre Factor nu o fac la modul de persoană sfântă sau imaculată care vrea numai și numai binele doar că omul perfid și ticălos a păcătuit atât de mult față de acesta, încît își merită viața plină de suferință, pe care o duce. În nici un caz. Nu acesta este Factorul. Factorul este mai întîi Numerologie, este produs de Esența unui Element al Stării de Fapt Matriceale, de Instinct. Astfel *Numerologia* se bazează la rîndul ei pe Instinct, avînd aceeași dezvoltare inițială ca și Coaxialismul. Fiecare Factor are inoculat Instinctul Stării de Fapt Matriceale în sine. Numerologia, privită din perspectivă filosofică este o latură a Coaxialismului, dat fiind că Coaxialismul prin excelență se ocupă de Esența și determinarea numerelor, dar și de raportarea acestora la Mediul Cunoașterii Deschise sau Închise, precum și la definirea Numărului ca Factor Creator și Unic Întîmplător față de Factorul Primordial UNU, al cărui suflu se regăsește în toate celelalte Numere sau Factori. Accepțiunea de Factor este mult mai plauzibilă decît aceea de Număr, întrucît fiecare Factor în parte este un Mare Creator de Universuri și lumi, guvernate de *Iluzia Vieții* care dezvoltă,

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

legități, forțe, reprezentări psihice sau fizice, raportări la Adevăr și Neadevăr, la Cunoaștere și Necunoaștere, la Conștientizarea de sine ca întreg sau ca individ aparținător unei anumite comunități, de date, legi, forțe, spirituale, structurale sau de sistem, al unui anumit Nivel Logic sau Antilogic, Virtual; etc.

Conform Coaxialismului, Factorul va fi întotdeauna opusul infinității față de care se va raporta ca finit, la fel cum Cunoașterea se raportează la necunoaștere și *viața* la *Moarte*. Factorul va fi demiurgul care prin propria sa capacitate de conștientizare va încadra în sine noi și noi Elemente ale Cunoașterii Închise evaluând fără să le cunoască în amănunt și Elementele Cunoașterii Deschise. Astfel, supus unei Ierarhii bine stabilite, fiecare Factorul va clădi propria lui lume, devenind conștient de Universul său. Omul este un astfel de Factor cu toate că se află la o scară ierarhică mult mai neînsemnată decât Marii Creatori. O altă întrebare care s-ar pune în acest moment este: Odată ce Omul se consideră centrul Universului său uman, și oricât de nenorocit ar fi se consideră cea mai importantă ființă din acest Univers, atunci oare *Marii Creatori* nu fac parte și ei din acest Univers uman?

Paradoxal sau nu, nu sunt și aceștia la rîndul Lor creația Universului uman? Oricît am merge pe negarea ideii că Omul nu ar fi arhitectul propriilor săi Factori mințim.

Omul este arhitectul Factorilor Creatori și ai Factorului Primordial, în măsura în care Cunoașterea sa realizează Existența acestora. Indiferent de măsura la care Omul participă spre construirea Acestora, indiferent dacă le recunoaște sau nu puterea imensă pe care o au asupra Destinului propriei sale societăți, sau mai presus de aceasta a propriului său Univers Uman, toți Factorii Creatori sunt și rămîn Elemente ale Universului descoperitorului și creatorului lor, prin esență, a Universului Iluzoriu Uman. Astfel Omul nici nu realizează că devine încetul că încetul Dumnezeuul propriilor săi Factori, Factorul propriului său

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Factorul Creator, pe care-l conștientizează, cunoaște și totodată îi determină *Existența* în Universul existenței sale, chiar dacă iluzoriu, repet, dar care se dorește spiritualizat.

Odată ce Omul cunoaște toate acestea, de ce se mai închină unor Factori ai căror Elemente le conștientizează aducându-le la rangul Ierarhic de Dumnezeu?

Tocmai pentru că Omul s-ar simți prea singur și împovărat dacă nu ar avea un Dumnezeu deasupra conștientizării sale și alături de acesta un Diavol, care nu face altceva decât să reflecte Omul în ansamblul său, ca ființă divină și demonică în același timp. Inclusiv acest mod de a privi Lumea pe care l-am denumit ca fiind Coaxial, se datorează în mare măsură Iluziei Vieții și umanului din mine chiar dacă deseori vreau să-l alung pentru a da loc raționalului. Ce rămîne atunci cînd alung umanul?

În nici un caz nu mă contopesc cu gândirea zeilor și nici cu acea a naturii mele omenești, ci cu o gândire străină de mine, care nu face altceva decât să mă arunce și mai mult în mrejele frustrării de a fi și gândi finit, în infinitatea care mă înconjoară, să mă determine să mă rog Factorului Creator. Alungînd rugăciunea voi simți că plutesc cu adevărat pe valurile infinitului, că orice frustrare datorată finității mele se va evapora asemeni ceții cînd răsare Soarele. Este de dorit să renunțăm la rugăciune și mătăanii, dar pentru aceasta va trebui să renunțăm și la Răul și perfidul din noi. **Bisericile nu și-ar avea rostul dacă nu ar fi păcatele.**

Ce se întîmplă atunci? Îmi dau seama de cohorțele care se îndreaptă către biserici. Sunt Oameni ce în adîncul străfundului ființei lor nu vor să înțeleagă nici în ruptul capului că sunt Oameni și nu cîrpe, decăzute în înstrăinarea de propriul lor “eu”. Îi privesc cu o oarecare condescendență cum cu fiecare pas spre implorarea unei mile cerești nu fac nimic altceva decât să alunge și fărîma de uman care le-a mai rămas. Atunci îmi vine în minte o

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

altă întrebare și anume, faptul că Factorul Nostru Creator este iubire. De ce nu l-am iubi?

Dacă este iubire poate că ne va da și nouă o bucătică din iubirea Sa, mergîndu-ne mai bine în afaceri, sau în alte domenii de interes personal. Nimic mai greșit. Factorul Nostru nu ne-a visat pentru a deveni niște supuși înfricoșați și îngenucheați la cerul de un albastru Infinit pe care l-a gândit pentru noi.

Ne-a lăsat să Înțelegem că toată această iubire și considerație pe care o cerșim prin rugi interminabile se află undeva ascunsă în adîncul nostru, iar noi nu trebuie să facem nimic altceva decît să o luăm de acolo și să ne folosim de ea. Biserica nu poate face acest lucru, decît să ne amăgească în continuare că putem afla iubirea prin rugăciuni. Ar fi mult mai bine în această lume dacă oamenii nu s-ar mai ruga și nu ar mai construi atîtea biserici dar și-ar scoate fiecare fărîmă de iubire, în definitiv, fărîma de Dumnezeu din ei, și ar împărți-o cu drag unii altora. Cum ar arăta acea societate? Cu siguranță că nu ar mai fi bîntuită de crime, violuri, minciună, jaf, sau alte și alte fărădelegi.

Despre acest aspect am scris în *The Origin of God*, zugrăvind un tablou unde oamenii nu cunoșteau ce este minciuna, ura sau alte fărădelegi, un tablou unde nu existau nici măcar accidente de circulație. Tabloul acesta s-a schimbat atunci cînd personajul principal a văzut primul accident, a auzit prima înjurătură. Cum s-a schimbat tabloul? În cadrul său apărea o biserică. Aceasta înseamnă că acel Opus *neutru* care are exact aceleași calități și însușiri față de un alt Opus este Factorul?

NU! Pentru că Factorul este opusul infinității și nicidecum opusul unui singur Element, cum ar fi o Personalizare. Opusul Existenței este Nonexistența. Aceasta chiar dacă în *Iluzia Vieții*, omului îi apare mereu ca fiind undeva la frontiera propriei sale existențe, Nonexistența este cel mai depărtat Opus al Existenței, în infinitul șir al opușilor.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cu toate acestea Nonexistența va fi aceea care va avea EXACT aceleași calități ca și *Existența*, chiar dacă apare ca fiind opusul cel mai tranșant al Existenței.

Între Existență și Nonexistență se vor afla în cadrul șirului de opuși o infinitate minus doi opuși, cei doi, fiind *Existența* și Nonexistența.

Primul Opus al Existenței va fi unul dintre cei mai tranșanți opuși față de aceasta, sau opusul ce are cele mai opuse calități față de Existență.

Al doilea Opus va deveni un Opus al primului dar și față de Existență față de care devine al doilea Opus. Acesta nu va mai avea aceleași calități atât de diametral opuse față de Existență cum a avut-o primul ei Opus dar în consecință, mult mai diametral opuse decât o are cel de-al o sutălea sau un miliard Opus al existenței.

Astfel, cu cât *depărtarea în șir opozabil devine mai mare* între doi opuși, cu atât gradul de opozabilitate dintre aceștia devine mai mic, și invers, cu cât șirul de opuși se reduce între doi opuși cu atât gradul de opozabilitate crește.

Prin *grad de opozabilitate* putem înțelege cât de *diametral* opuse pot fi calitățile a două Elemente ce se constituie în opuși unul față de altul.

Primul Opus al Existenței *nu va fi* Nonexistența, acesta fiind opusul neutru cu aceleași calități ca și *Existența*, ci un Opus sau o Personalizare, căreia i se datorează Universul pe care omul îl atribuie ca fiind al Existenței, și pe care îl include în ontologia să dar este un alt Univers, total Opus Existenței, care nu are nimic de a face cu aceasta și care se află într-o continuă luptă cu *Existența*, pentru a învinge.

Tot ceea ce ne înconjoară, începînd cu copacul înflorit în primăvară, cu albina ce-și strînge nectarul, nimic nu aparține în realitate Universului Existenței, al Personalizării noastre ci unui alt Univers.

Mai mult decât atât, nici măcar corpul nostru prin care circulă sîngele unei alte lumi, pe care entitatea

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

spirituală a noastră, energia noastră spirituală îl pune în mișcare. Această energie spirituală aparține cu adevărat Existenței.

În definitiv Omul în sine nu este nimic altceva decât o cantă de energie spirituală.

CAPITOLUL IV

AMPRENTĂ ȘI AMPRENTA KARMICĂ,
GENIALITATEA

1

Dacă Universul pe care-l admirăm în fiecare zi nu ne aparține, dacă sângele din venele noastre nu este al nostru, dacă inima care-l pulsează este al altei lumi, atunci ce anume este al nostru? Cunoașterea acelei lumi? În nici un caz. Nici măcar Cunoașterea acelei lumi nu ne este dat să o trăim sau să o concepem, întrucât un copac poate oricând fi în realitate un templu sau o albină, un avion.

Exemplele acestea nu sunt concludente întrucât diferența este Infinit mai mare. Sufletul nu ne aparține? NU!

Nici măcar Sufletul nu este al nostru ci al altei lumi.

Ce este Sufletul de fapt?

Mulți îi atribuie definiția de cantă de energie spirituală. Ce este această cantă de energie spirituală altceva decât CUNOAȘTERE? Nimic altceva.

Această cantă de energie spirituală și-ar pierde imediat orice integritate și mai mult decât atât, orice însemnătate dacă nu ar fi supusă Cunoașterii, sau măcar propriului său instinct de conservare prin care să-și asigure dezvoltarea biologică sau fizică, etc.

Oare Omul cunoaște cu adevărat? DA!

Acesta își cunoaște *Iluzia Vieții*.

Îi aparține Personalizării lui, Existenței lui această cunoaștere? NU! Această cunoaștere este străină de OM! Atunci înseamnă că Sufletul Omului, determinat prin

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

cunoaștere NU îi aparține. Dar ce anume îi aparține Omului dacă nici sufletul determinat de propria sa conștientizare de sine nu îi aparține? Sunt Gîndurile lui. Acestea cu siguranță îi aparțin!

Și totuși ce este această cuantă de energie spirituală, sau Sufletul Omului?

Sufletul Omului este o cuantă de energie spirituală, doar atunci cînd se raportează la Ființă, întrucît Sufletul Omului este Amprenta acestuia.

Cea care a determinat *Amprenta Omului* ca generalitate, deci o Amprentă pentru Toți Oamenii a fost *reflectarea Factorului Vieții în Ființă și invers*. Dar pentru toate acestea responsabilă este *Existența* care stă la baza Totului acestor Multiverse în care ne aflăm. Acea Amprentă s-a reflectat în Ființă pentru a *FIINȚA*. Odată ființînd Amprenta s-a reflectat în *Factorul Vieții*, și astfel a aparținut și lumii vii. Abia în acest moment putem vorbi despre ceea ce nouă ne este reprezentat, ca fiind *Sufletul Omului*.

Cum s-a ajuns de la Amprentă pentru toți Oamenii la Amprenta fiecărui Om în parte, deci la sufletele a miliarde și miliarde de oameni care au trăit sau trăiesc în această lume?

Odată creată Amprenta pentru toți Oamenii, un fel de genom uman, de către una din reflectările Factorului Vieții în Ființă și invers, dar rog a nu se face marea greșeală de a fi identificată cu genomul uman întrucît nu este așa ceva, ci un suflet general al omenirii, iar *Existența* a determinat-o într-un mod indirect la un nivel de foarte mulți intermediari distanță, dar o citez întrucît *Existența* stă la baza acestei Amprente, determinînd *Ființa și Factorul Vieții*.

Deci odată creată această Amprentă pentru toți oamenii prin reflectarea Factorului Vieții în Ființă, care s-a reflectat în Ființă primind energia ființării și mai apoi în *Factorul Vieții*, primind *Viața*, Amprenta s-a “întropat” în

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

OM. *Gîndurile* acelu OM au imprimat noi și noi Amprente ale umanului în Existență care pe urmă s-au reflectat în Ființă, *ființînd* și în *Factorul Vieții*, primind *Viața*.

Prin Ființare se înțelege atribuirea de dimensionalitate și odată cu aceasta a raportării proprii unicității ca sistem și structură față de diversitate, în schimb prin Dimensionalitate se înțelege raportarea Existenței la Noțiune determinînd Ființa. Ființa nu este Dimensionalitate întrucît nu este Existență și nici Noțiune care să o oglindească pe aceasta, dar are în sinele său toate aceste caracteristici. Ființa devine Simțire, prin reflectarea Existenței în Noțiune. Diferența dintre Ființă și Simțire constă în modul cum este oglindită aceasta. Atunci cînd Existența se reflectă în Noțiune devine Simțire, iar atunci cînd Existența se reflectă în Factorul Vieții devine Moarte! Deci o nouă Viață.

Ființa nu înseamnă neapărat și **energie? Energie spirituală?**

Dar ce este **energia**? Să fie delimitarea propriei **structuri** și **unicității** față de **diversitate**? **Exact!** De ce? În natura Universului nostru, bazat pe Cunoașterea de către noi a mediului înconjurător, tot ceea ce se autodefineste ca fiind un Întreg, un sistem ce posedă o structură și are o dimensionalitate, dezvoltă și un anumit tip de energie pentru a nu fi anihilat de către alte Întreguri, de către alte și alte valori energetice și asimilate altor structuri. Prin urmare fiecare astfel de structură trebuie să se afle într-un anumit Echilibru cu alte și alte structuri similare sau diferite. Echilibrul la urma lui se bazează pe Ierarhie.

Orice atac la Ordinea Ierarhiei va duce la o descărcare energetică din partea acesteia împotriva intrusului. Astfel atît energia termodinamică a Universului nostru care se află într-o continuă răcire ca rezultat al tinderii sale către Armonie, prin diminuarea Entropiei deci a Lucrului Mecanic, cît și alte tipuri de energii nu sunt

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

altceva decît un Echilibru, menținut de Ființă, pentru Ființarea Ierarhiei, pentru a nu se distruge Echilibrul acesteia, care constă paradoxal în propriul său Dezechilibru, deci Ordinea care se bazează pe Dezordine și invers. De ce toate acestea?

Pentru că Paradoxul Existenței constă în raportarea acesteia mereu la Non existență pentru a fi!

Despre ciorchinii de Universe voi vorbi la momentul potrivit.

Omul este prin excelență o ființă care are nevoie de Echilibru pentru a subzista, întrucît Esența lui, modul cum a fost creat, constă în cele din urmă dintre un Echilibru între Existență, Ființă și *Factorul Vieții*.

Personalizarea noastră *Existența*, odată ce a început să “producă” Amprente ale Omului, și acestea să crească în număr exponențial odată cu Gîndurile Omului care trăia într-un Univers, toate aceste Amprente au luat calea Ființării și reflectării în cele din urmă în *Factorul Vieții*, ceea ce le-a determinat să se întrupeze într-un număr din ce în ce mai mare de Universe posibile.

De-a lungul vieții fiecare Om, produce un număr impresionant de Gînduri, deci un număr impresionant de Amprente.

Fiecare Gînd va lăsa la rîndul său o Amprentă în Existență.

Dacă este un Gînd despre Om acea Amprentă va determina un Om, iar dacă este un Gînd despre cu totul alte imagini, rezultatul va fi că în Existență se va imprima o nouă Amprentă cu imaginile respective.

Astfel Omul este un Demiurg, la rîndul lui. Chiar dacă în timpul Vieții sale nu realizează ce mare însemnătate au la nivel Universal propriile lui Gînduri, și cum Factorul Creator și Unic Întîmplător își extinde numărul lumilor și Universelor prin OM.

Gîndul este un produs al Ierarhiei din cadrul Marelui Nostru Creator și Unic Întîmplător, produs care

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

alături de acesta participă în mod nemijlocit la devenirea și formarea a noi și noi Universuri. Omul este o verigă prin intermediul căruia Factorul Creator formează noi și noi Universuri.

Fiecare Gînd oricît de mult ar semăna cu un altul devine Unic Întîmplător, față de OM care este Neîntîmplător!

Omul în calitatea sa de Neîntîmplător, pe parcursul întregii sale vieți crează o multitudine de Gînduri unde fiecare Gînd devine, o lume, un Univers aparte.

Totalul acestor Gînduri create de Om în timpul vieții lui sînt Karma Omului.

Karma Omului va lăsa la decesul acestuia din Lumea respectivă o anumită Amprentă.

Amprenta Karmică este rezultatul tuturor faptelor și acțiunilor întreprinse de Om pe parcursul întregii sale vieți. Amprenta Karmică a omului se va reflecta în Existență, la fel cum s-a reflectat cîndva propria lui Amprentă înainte de a se naște, pe urmă în Ființă și *Factorul Vieții* pentru a se naște un nou Om într-un alt Univers, sau de ce nu, chiar să se reîncarneze în Lumea aceasta. Amprenta Karmică ar putea fi noua Amprentă a Omului, care va lua exact aceeași particularitate ca și Amprenta lui inițială pe baza căreia s-a născut în această lume și pe care o va pierde definitiv.

Și Amprenta inițială a Omului nou născut a fost Amprenta Karmică a unui Om ce a decedat într-o altă generație, lume sau Univers, sau Amprenta survenită de la Gîndul unui Om, care putea fi uitat două secunde mai tîrziu.

Dacă Amprentă la naștere aparține unui Gînd, gîndit undeva de un suflet în Univers, atunci Omul va fi la prima sa încarnare, urmînd ca la deces să producă prima Amprentă Karmică, iar dacă Amprenta sa la naștere va fi Amprenta Karmică a unui Om care a trăit într-o anumită perioadă pe Terra sau în altă lume, atunci înseamnă că Omul va fi o reîncarnare.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Termenul în sine de reîncarnare nu mi se pare absolut deloc conform cu cel care determină această acțiune, întrucît nu Omul respectiv se reîncarnează, ci cu totul alt Om.

De ce spun că un alt OM? Deoarece la început a fost Amprenta Omului care i-a dat o anumită identitate la naștere reflectîndu-se în Ființă și *Factorul Vieții*. Ei bine, NU acea Amprentă va determina un nou născut ci o cu totul alta care este suma acțiunilor Omului respectiv pe timpul vieții și este definită ca fiind Amprenta sa Karmică, Amprentă care în nici un fel nu-i va determina Omului în timpul vieții o anumită identitate sau trăire. Aceasta este doar rezultatul acestora.

Astfel ideea de reîncarnare este cît se poate greșit înțeleasă. Dar ce se întîmpla cu Amprenta care a determinat Omul la nașterea sa și care a fost înaintea Amprentei Karmice a acestuia? Această Amprentă, va fi cea care va dispărea pentru totdeauna! Odată cu aceasta va dispărea și adevărata identitate a Omului. Astfel pot afirma că nu există reîncarnare decît la modul figurat. Moartea este noua viață a Amprentei Karmice care va deveni Amprenta unui nou OM sau orice altceva ce ar putea avea ca rezultat reflectarea ei în Ființă și Existență.

2

Deci, Omul Niciodată nu se va mai întoarce la propria sa Personalizare care este *Existența*, întrucît aceasta nu făcut decît să lase o singură amprentă pentru întregul Univers Uman și atît. Cu toate acestea *Viața* lui cît și Viețile următoare ale Omului se datorează Existenței doar pentru amprenta primordială și atît.

Oare Omul va rămîne etern un alienat care va fi străin de sine însuși cu cît se va depărta de amprenta Existenței? Cu siguranță NU! Se va regăsi în Ființă și *Factorul Vieții*.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cu cît ne îndepărtăm de amprenta Existenței cu atît mai mult noii opuși vor deveni din ce în ce mai apropiați prin anumite calități de mama noastră: *Existența*. Universul spiritual este un Univers mult prea superior amprentei Existenței dar pe care a tipărit-o, și în care ne-am înfășat propria ființă.

Cu toate că Omul se afla în Eden, nu realiza că este acolo și nici măcar nu știa ce anume este acesta.

De cînd este Omul în Eden? De la creație.

Cînd a fost alungat Omul din Eden? Omul nu a fost alungat Niciodată din Eden, fiindcă nici măcar nu a realizat sau nu realizează că se află acolo!

Omul se află și în acest moment în Eden! Cum? Mai simplu decît atît nici că se poate: FIECARE OM ARE ÎN EL EDENUL.

Omul este un Echilibru între bine și rău. Unul dintre ele este Edenul.

Existența atunci cînd și-a lăsat amprentă pentru crearea Omului nu a făcut-o ca Omul să se mai reîntoarcă vreodată în sînul Său, fiind mai mult decît conștientă de acest fapt, ci pentru a da naștere astfel la noi și noi Universuri, în care să se facă simțit suflul etern și benefic al Factorului Creator și Unic Întîmplător.

În concluzie, după Moarte amprenta fiecărui Om își va găsi Eco-ul în Universul pe care-L merită acesta.

Care este adevăratul sens al vieții?

Pe parcursul vieții iubirea iar după Moarte amprenta karmică!

Viața are un sens raportată la *Moarte* doar datorită amprentei pe care o va lăsa pentru ca aceasta la rîndul ei să fie asimilată de un anumit Univers, care să-i determine însușirile sale născînd sau nu o nouă ființă.

Această ființă poate fi preluată de orice alt gen de Universuri pornind de la cele fără viață pînă la cele cu viață eternă care de facto înseamnă tot fără viață, întrucît *Viața*

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

se raportează la infinitate prin propria sa finitate, prin Moarte.

De aceea NU sunt de acord cu cei care afirmă că există în totalitate Viață după Moarte. Cred că poate exista această Viață, dar în cu totul și cu totul alte condiții decât cele descrise pînă acum, deoarece **nu omul este cel care se reîncarnează**, nici măcar sufletul lui. *Sufletul Omului este dat de Reflectarea Amprentei Omului respectiv în Ființă și Factorul Vieții. Amprenta Omului pe care a avut-o la naștere va dispărea pentru totdeauna cedînd locul Amprentei Karmice.*

Amprenta Karmică va deveni la rîndul ei Amprenta responsabilă de nașterea unei noi ființe, care se va reflecta în Ființă și Factorul Vieții, dar care va lăsa la decesul ființei respective locul noii Amprentei Karmice a acesteia dispărînd pentru totdeauna. Referitor la reîncarnare, NU poate exista mai mult de o singură reîncarnare a unei Amprente. Fiecare Amprentă va deveni Amprentă Karmică după care va dispărea pentru totdeauna!

Putem afirma la modul figurativ, referitor la reîncarnare că ființa respectivă este la al zecelea sau miilea ciclu de reîncarnare. Da, doar că nu este vorba despre reîncarnarea Amprentei respectivei ființe, deci a sufletului acesteia, ci de ciclul determinărilor Amprentelor respective, în comparație cu o anumită ființă.

Cum anume poate accepta un Univers o anumită amprentă a unei Vieți? De ce acceptă o anume amprentă și nu altele?

Personal cred că acest fapt se datorează anumitor afinități care pleacă tot de la Formă și Urmă, și anume, fiecare amprentă lasă un anumit tipar al său dacă acest tipar se identifică cu tiparul respectivului Univers, atunci amprenta respectivă va fi omologată de către acesta urmînd ca Universul respectiv la rîndul lui să determine Amprentei anumite însușiri ale sale, care pot fi preluate de un al doilea Univers, de un al treilea, ș.a.m.d., în funcție de prima

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

amprentă, care de data aceasta devine rezultatul Vieții anterioare.

De ce acest Univers și nu un altul? Nu sunt mai multe Universe care să poată avea un tipar la fel de asemănător cu tiparul Amprentei pe cum o are acest Univers?

Spun aceasta întrucât unul este tiparul Amprentei văzut prin prisma Coeficientului Logic 2 și altul este tiparul văzut prin prisma altui Coeficient Logic.

Înseamnă că și Universul care omologhează Amprenta este un Univers cu un Coeficient Logic 2? Fiecare Amprentă este un Univers, precum fiecare Gînd. Acest Univers care-i dă însușirile sale Amprentei este o altă Amprentă ce a fost un alt Gînd la rîndul său. Fiecare Gînd lasă o Amprentă.

Fiecare Amprentă devine un Univers atunci cînd include în cadrul său o altă Amprentă, datorită similitudinilor dintre tiparul Amprentei devenită Univers pentru cea pe care o va omologa, dîndu-i propriile sale însușiri ca Univers și nicidecum în calitate de Amprentă.

Ce alte însușiri poate să-i dea Amprentei decât propriile sale însușiri și anume de a se reflecta și aceasta la rîndul ei în Ființă și în Factorul Vieții.

Atunci cînd folosesc cuvîntul Univers, acesta poate include accepciunea de Gînd și de Amprentă în același timp cît și o arie de multe alte accepciuni, pe cînd atunci cînd folosesc cuvîntul Amprentă sau Gînd mă refer direct la o singură accepciune.

Prin urmare Amprenta Omului va fi omologată de acest Univers care se reflectă în Ființă și Factorul Vieții și care Conștientizează și Cunoaște cu ajutorul Coeficientului Logic 2 datorită faptului că este cel mai apropiat de unicitatea tiparului Amprentei Omului.

Acest Univers care la rîndul său era Amprentă va include Amprenta Omului în cadrul său dîndu-i anumite

însușiri, și avînd gradul cel mai mic de incluziune față de Amprenta Omului.

Și acest Univers este inclus la rîndul lui într-o altă infinitate de Universe, unde fiecare are un anumit grad de incluziune față de celălalt.

Primul grad de incluziune față de Amprenta Omului, aparține Universului care a Omologat Amprenta, al doilea grad de incluziune față de Amprenta Omului este Universul care include la rîndul său Universul care a omologat Amprenta Omului dîndu-i Universului cu primul grad de incluziune față de Amprenta Omului însușirile sale.

Astfel se perpetuează către infinit minus Unu, numărul gradelor de incluziune. Fiecare Univers a fost cîndva Amprenta unui Gînd, al cărui tipar a fost omologat de cel mai apropiat Univers care are tiparul cel mai asemănător. Și Amprenta Omului la rîndul său, în calitate de Univers va omologa alte și alte Amprente, dîndu-le acestora însușirile sale acelea de a se reflecta în Ființă și în Factorul Vieții.

Universul pe care-l Cunoaște Omul este în primul rînd, cel care i-a omologat Amprenta Omului dîndu-i acesteia propriile sale însușiri.

Este Universul cu primul grad de incluziune. În acest Univers Cunoscut de Om mai sunt și elemente ale Universurilor care includ la rîndul lor Universul Cunoscut de Om, cum ar fi Lumina Stelelor ce readuc trecutul în prezent, etc.

Astfel, Omul nu-și Cunoaște Universul propriei sale Amprente, Univers care va fi Cunoscut la rîndul său de către Amprentele față de care Universul Amprentei Omului va avea un anumit grad de incluziune.

Oare amprenta pe care ne-a dat-o nouă *Existența* este o amprentă primordială, și astfel nu am mai trăit alte vieți anterioare sau o amprentă care face parte din lanțul uriaș al reîncarnărilor fiind o simplă verigă a acestuia?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cu siguranță că nu este nimic altceva decît o simplă verigă a acestui lanț uriaș al reîncarnărilor.

Omul nu are amprenta primordială a Existenței în timpul scurtei sale vieți, fiindcă dacă ar avea-o ar fi mai mult decît un zeu, un nemuritor!

Prin ce se deosebește o amprentă primordială de una care face parte din lanțul reîncarnărilor? Prin faptul că această amprentă este aceea care determină Urma Existenței, *Viața* Existenței iar primul său Ecou nu este nimic altceva decît reflectarea Karmei întregii Existențe ceea ce nu este cazul la Om. Amprenta acestuia chiar dacă aparține Existenței, ea este poate al miliardulea Ecou al acesteia, dacă suma care o afirm nu ar fi mult prea infimă pentru a schița cu adevărat un număr real.

Existența are propria sa *Viață*? DA! *Existența* este eternă, deci are o *Viață* eternă. Cu cît Ecoul propriei sale amprente se stinge în alte și alte amprente, cu atît intervine din ce în ce mai des moartea, pînă cînd aceasta ajunge să devină o lege a Universului respectiv.

Omul nu ar avea viață dacă Existența nu ar avea și ea!

Dogmele religioase nu au nimic de a face cu termenul de Factorul cu ajutorul căruia operez în această filosofie, deși unele asemănări există. Omul nu este făcut după chipul și asemănarea Factorului, iar dacă Omul ar avea o un corp de animal Factorul ar fi cu siguranță făcut după chipul și asemănarea animalului respectiv.

Cum am mai spus din punct de vedere coaxiologic, Factorul este elementul care se delimitează de infinitate prin propria Sa Persoană. Factorul sau Factorul Creator și Unic Întîmplător este cel care determină *Cunoașterea Închisă*, deci propria lui cunoaștere pe care o reflectă sufletelor din propriile sale lumi, pentru ca aceasta să poată fi asimilată de către acestea. Dacă fiecare Om este un Univers în sine, chipul acelui Univers nu va putea fi decît Uman, precum chipul unui Univers al unui animal va avea

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

forma animalului respectiv. Ce altceva poate fi Dumnezeuul sau creatorul Universului Uman decît o înfățișare de Om? Doar Omul.

Cel mai mare rău posibil pentru Om este religia. Orice religie este o dogmă în care trebuie să te supui. În nici un caz Factorul Creator nu a dorit un Om servil și supus unor canoane de tipul dogmei, deoarece Omul nu este o dogmă în sine, iar prin dogmă Omul se depărtează și mai mult de străinul din El.

Am scris în *The origin of God* despre modul cum să te rogi, sau să accepți o unificare între religii. Acea carte a fost mai mult literatură decît filosofie reală. Un Om dogmatic nu este un Om liber. Străinul din Om este tocmai opusul dogmatismului care este Oglinda înstrăinării de sine a Omului. Chiar și în *The origin of God*, biserica apare abia în momentul cînd apare crima, moartea, sau alte mizerii umane.

Dați la o parte crima, furtul, egoismul, lenea, mîrșăvia, meschinăria, dorința de putere, de acaparare, violul și alte rele, și atunci veți constata că va dispărea și biserica.

Biserica este Oglindirea răului din Om la nivel social. Aruncați acest rău și odată cu acesta ve-ți alunga biserica, indiferent de religie. Să nu uităm că Dumnezeu nu ar exista fără Diavol, că Binele nu poate fi fără Rău, întrucît nu ar avea cui să se raporteze. Dați-i Omului numai Bine și-l va urî la fel de mult ca Răul. Prin Esența sa Omul are la fel de mare nevoie de Rău pe cîtă nevoie are de Bine.

Tot ceea ce vedeți în diferite religii, moștenire culturală, etc; nu este altceva decît o istorie a mizeriei Umane. Cred că dacă Omul nu va mai gîndi cu două procente din capacitatea creierului său ci cu procentele pe care le-a cîștigat cîndva pe scara evoluției religiile vor dispărea, fiind pe deplin recunoscute ca unul dintre cele mai mari rele existente vreodată în istoria Umanității. Un

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Om religios nu este un Om liber, chiar și la nivelul Iluziei Vieții, întrucât în realitate Liberul Arbitru nu există, la fel cum nu există nici Voința. Dar biserica face ca nici măcar acest Liber Arbitru Iluzoriu primit de Om de la Factorul Creator să nu existe, să fie înlocuit cu un alt arbitru mult mai meschin, acela de a supune Omul Absurdului. Ce anume supune Omul Absurdului?

Mizeria din El!

Cel mai mare Rău al Omului este Religia! Priviți bisericile și admirați Mizeria Umană. Dumnezeu sau Factorul nu este acel Dumnezeu al Dogmei care așteaptă sluji prin tot felul de rugăciuni, în care se oglindește suferința și mizeria Omului.

Este un Dumnezeu al legităților. Indiferent cât de mult te rogi Niciodată nu vei îmbuna Dumnezeu sau Sfinții, întrucât și unii și alții nu sunt altceva decât un rezultat al Creației iar Destinul și Întâmplarea nu pot fi schimbate. Alungând Răul din voi veți alunga biserica.

Fi-ți liberi, căutați-vă libertatea în stropii de rouă ai zorilor, în razele de lumină, și regăsiți-vă Străinul din Voi. Sunt conștient că alungind Răul din Voi veți avea nevoie de un alt Rău pentru a înțelege și raporta Binele, dar acest nou Rău poate fi unul Infinit mai bun decât Binele actual.

3

Cînd vorbesc despre “asimilarea” Cunoașterii Închise, trebuie neapărat să fac și paranteza necesară faptului cum anume se produce aceasta.

Omul prin Esența sa este unul dintre ecourile amprente dată de Existență, care după Moarte redevine amprentă ce va da naștere unui alt ecou.

Fiecare amprentă este un Univers în sine inclus într-unul sau mai multe Universe.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Nu există Univers mic sau mare, precum nu există Univers superior sau inferior. Toate Universele sînt egale, diferența dintre ele constă doar în Elementele care le definesc și în modul acestora de abordare, la fiecare Univers în parte.

Chiar și cea mai neînsemnată amprentă, chiar și cel mai neînsemnat ecou este un Univers la fel de puternic sau de mare precum cel mai măreț Univers pe care noi ni-L imaginăm că fiind posibil.

Astfel și Omul în Esența sa în calitate de ecou sau de amprentă este un Univers. Totul depinde de cum este abordat acest Univers, atît din punctul său de vedere cît și al altor Universuri.

Prin **viața sa Omul naște un nou Univers**, care este amprenta propriei sale vieți, Univers care în cele din urmă va avea drept Ecou o nouă Viață a Omului.

La nivel de Amprentă, Omului îi este deservită doar *Cunoașterea Închisă*, întrucît Amprenta aparține Existenței, deci Marelui Nostru Creator și Unic Întîmplător. Odată ce Amprenta se reflectă în Ființă și Factorul Vieții, Omului îi este deservită și *Cunoașterea Deschisă* ce provine de la Starea de Fapt, pentru a conștientiza acțiunea faptelor sale în favoarea viitoarei Amprente Karmice.

Odată ce fiecare Amprentă este un Univers în sine Conform Coaxiologiei fiecare Opus are undeva la Infinit un Opus cu aceleași calități sau cu similarități comune.

Întrucît cel mai Opus, Opus va fi întotdeauna primul Opus, deci opusul vecin, iar cu cît șirul opușilor se va mări după schemă, *opusul opusului unui Element va fi un alt Opus mai puțin Opus primului, dar mai categoric celui de-al doilea Opus, întrucît între primul Opus și cel de-al treilea se află cel de-al doilea, unicul care va avea același grad de opoziție față de ceilalți doi.*

Primul Opus al unui Element va fi Opus total, față de acest Element, dar al doilea Opus al acelui Element va

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

fi Opus total față de primul Opus al elementului și mai puțin Opus față de elementul de la început.

După cum am mai spus, la Infinit fiecare Opus primește similaritățile celui alt Opus aflat la Infinit față de acesta. Pînă și în geometrie s-a demonstrat că la Infinit fiecare dreaptă este de fapt o curbă.

Astfel dacă pentru fiecare Opus există o amprentă a acestuia atunci pentru cele două opuse asemănătoare vor exista nu mai mult de două amprente asemănătoare, ceea ce înseamnă că ambele opuse au fost determinate de către același Creator.

Mai mult decît atît din punct de vedere coaxiologic, fiecare lume cît și fiecare Cunoaștere se reflectă în anumite entități spirituale sau de cu totul altă natură sau poate că nici termenul de entități nu ar fi cel mai potrivit.

Pot exista Universe cu aceste entități sau Universe fără aceste entități, precum pot exista Universe cu viață, cît și Universe fără viață.

Fiecărei lumi cu viață sau în care este reflectată Cunoașterea într-un fel sau altul, îi aparține un anumit Nivel Logic, pentru Lumea noastră cu Logică Bivalentă, bine-rău, frumos-urât, etc. Nivelul Logic este bineînțeles 2.

Sunt lumi unde acest Nivel Logic poate fi de un miliard, pînă la valoarea de un Infinit minus UNU, valoarea care se raportează la Factorul Creator și Unic Întîmplător. Acest fapt conform Coaxiologiei ne indică nu numai că fiecare Opus are un Opus identic al său aflat la Infinit, ca în Coeficientul Logic 2, ci mult mai mult, pentru Coeficientul Logic 12 legea ar suna că *fiecare Opus are cel puțin 11 opuse identice ale sale care se află la Infinit sau la alte 11 reprezentări opuse ale infinitului!*

Acest lucru duce la raționamentul că la Nivelul Logic 12, fiecare Opus are 11 opuse ale sale ce înseamnă că toate celelalte 11 opuse au fiecare o amprentă identică cu amprenta celui de-al 12-lea Opus.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

*Prin urmare la Nivelul logic Infinit minus UNU înseamnă că vor fi un Infinit de amprente identice, deci Una singură întrucît nu vor exista opuși, dar cu o înfinitate de caracteristici, din care se va scădea Factorul Creator și Unic Întîmplător. Acest rezultat ne demonstrează tulburătorul **adevăr**, despre creație, și anume că pentru înfinitatea de Nivele Logice care definesc Coaxiologic opușii, există doar o singură **amprentă, amprenta** Factorului Creator și Unic Întîmplător. Astfel toate Universele AU fost create de către **una și aceeași amprentă!***

Cunoașterea Încisă este dată omului încă din momentul nașterii sale. Oricît de ciudat ar părea, nou născutul are exact același bagaj de cunoștințe ca și bătrînul aflat pe patul de Moarte.

*Mai mult decît atît, omul are un bagaj de cunoștințe Infinit mai mare decît cel dat pentru a putea fi conștientizat. Atunci de ce nou născutul sau omul nu știe atît cît ar trebui în mod real. Răspunsul la această întrebare este cît se poate de simplu. Cel care intervine la acest nivel este *Cunoașterea Deschisă* provenită direct din Stările de Fapt ale Matricei.*

***Cunoașterea Încisă** este un fond de cunoștințe ale Factorului Creator și Unic Întîmplător, fond care nu poate fi conștientizat de către om decît cu ajutorul Cunoașterii Deschise, cea care-și va imprima tiparul Întîmplării și al Destinului în conștiința umană.*

***Cunoașterea Deschisă** este cea care reflectă în conștiința umană, devenirea, transformarea, dimensiunile, pe cînd celălalt tip de cunoaștere, respectiv *Cunoașterea Încisă* cedează Cunoașterii Deschise propriile sale noțiuni.*

Astfel atunci cînd Întîmplarea cade sub incidența unei noțiuni de pădure, în care sunt copaci, omul va ști că s-a întîmplat ceva într-o pădure cu arbori, etc. La fel și în cazul Destinului. Dacă Destinul a căzut sub incidența unei frumoase rusoaice, care a fost amanta unui sultan pe care

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

aceasta l-a vîndut, istoria a demonstrat că în locul Turciei care ar fi ajuns într-o perioadă stăpînul lumii, a apărut Anglia. Azi poate cea mai uzitată limbă internațională nu ar mai fi fost engleza ci turcă!

Faptul că omul are acest Destin, că este el și nu pisica sau cîinele, sau alt animal conștient de faptul că e stăpîn al lumii, și mai rațional decît animalele, dacă nu este și asta tot o Iluzie a Vieții, se datorează în aceeași măsură conexiunii dintre *Cunoașterea Închisă* a Creatorului Său cît și incidenței pe care o face aceasta cu *Cunoașterea Deschisă* a unei anume Stări de Fapt. Dacă această incidență ar fi căzut asupra pisicii, azi pisicile ar fi stăpînit pămîntul.

Mulți se întreabă ce anume este genialitatea, dacă și aceasta aparține Cunoașterii sau nu?

În nici un caz **Genialitatea** nu aparține **Cunoașterii**.

Nici un geniu nu este geniu datorită cunoștințelor sale, ci în primul și primul rînd, datorită **instinctului său creativ**. Un simplu exemplu ar fi chiar acest domeniu, filosofia. Sunt convins că cele mai mari raționamente filosofice, cele mai importante aspecte ale acestui domeniu nu au fost scrise de cei care au studiat modelele altor filosofi mai întîi ci de cei care au avut acest dar nativ dat de la Factorul Creator și Unic Întîmplător. În ce anume a constatat acest dar? În **teamă**! *Frica este cel mai mare geniu*. Acest fapt nu înseamnă că geniile sînt neapărat niște fricoși care stau ascunși cît e ziua de mare gîndind la noi și noi teorii care le-ar putea alunga teama. În nici un caz. *Teama nu trebuie* neapărat privită prin prisma acelei frici care-ți îngheață sîngele în vene ci mai ales prin faptul că este *prima cărămidă ce stă la baza Conștientizării* acestei lumi. Fără teamă, întreaga societate umană ar fi fost un simplu coșmar care ar fi Trecut odată cu venirea zorilor. Cu ajutorul acesteia coșmarul persistă de milioane de ani în conștientizarea omului, milioane de ani care au devenit

istorie și care s-au contopit în *Iluzia Vieții* și cu Noțiunea de Destin! Avioanele, autostrăzile, *Ierarhia* anumitor structuri sociale, crimele, violurile, cele șapte minuni al lumii, inclusiv geniile s-au născut din teamă. Teamă este vioara care cânta cel mai frumos aria minunată a culturii mondiale, încât cel care a spus că atunci când aude cuvântul cultură îi vine să pună mîna pe pistol a fost un mare geniu.

Exemplul Instinctului Creativ îl pot da și eu cu privire la creația filosofică. Tot ceea ce scriu în această carte NU se datorează într-un fel sau altul savantelor studii filosofice pe care le-aș fi urmat cîndva, la fel cum nici cealaltă carte pe care am scris-o, *The Origin of God*, nu este rezultatul vre-unui studiu de filosofie. Totul îmi vine de la sine, sub forma unor adevăruri pe care le-aș fi știut de cînd e Lumea.

Să facă parte Instinctul Creativ din *Cunoașterea Încchisă*? Sub nici o formă. Dar din *Cunoașterea Deschisă*?

În *The Origin of God*, Christine și Lama în periplul lor prin diferite lumi, vor să afle un singur lucru și anume ce este genialitatea. Ajung în diferite lumi, într-unele dintre acestea chiar ei sunt creatorii lor, cum ar fi Lumea Oglinzilor Paralele, unde fiecare Gînd al Cristinei era reflectat la nesfîrșit devenind real. Cristine își crează propria sa lume, ba chiar îi mai aduce unele îmbunătățiri, dar Niciodată Lumea respectivă nu va putea arăta mult mai bună sau mai superioară decît cunoștințele Cristinei despre lume. Ea nu putea zăgăvi mai mult decît Cunoașterea ei, decît noțiunile ei. Tot ce poate duce Lumea respectivă la evoluție sînt Întîmplările accidentale și Destinul acesteia. Deci într-un cuvînt *Cunoașterea Deschisă*, gîndind că aici *Cunoașterea Încchisă* este reprezentată de Cristine. Unicul lucru posibil al Cristinei și al lui Lama de a afla ce anume este genialitatea era să moară nu numai fizic, ci mai ales psihic, să-și golească întregul lor bagaj de cunoștințe, pentru ca pe solul fertil al spiritului lor să poată poposi acel Instinct Creativ, care este genialitatea.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Urma să-și dea din nou întâlnire într-o anumită lume dar la aceasta nu s-a mai întors nici unul dintre ei. Astfel genialitatea prin Instinctul ei Creativ aparține Instinctului, care stă la baza Cunoașterii Deschise și se propagă cu ajutorul Cunoașterii Deschise ca fiind Destin și Întimplare, dar este Instinct. Mai precis acea parte a Instinctului care caracterizează Factorul Primordial, care precede Creația SA!

La fel ca și Instinctul care o înglobează, genialitatea face parte din Ierarhie.

De altfel întregul Instinct Creativ, cel care a determinat Creația s-a propagat în Universele Marilor Creatori și Unic Întimplători cu ajutorul *Cunoașterii Deschise*, al *Destinului* și *Întimplării*, dar atenție, atît Destinul, Întimplarea, cît și *Cunoașterea Deschisă* nu au fost vreodată și nu sunt nimic altceva decît niște simpli cărăuși ai *Instinctului Creativ* către sufletele cărora li se reflectă acest act al Creației Instinctuale.

Genialitatea nu are nimic de a face cu inteligența.

Indicele IQ de inteligență indică perspicacitatea cu care un subiect poate aranja anumite forme sau detalii, într-un cuvînt perspicacitatea cu care acesta cunoaște.

Instinctul este prima Stare de Fapt a Scopului, a Matricei. Stările de Fapt pot aparține atît Scopului cît și Ierarhiei. Atunci cînd vorbim despre Instinct Creativ sau Genialitate să fie aceasta ceva deosebit de Instinctul primordial al Stării de Fapt? Sunt mai multe Instincte?

Niciodată nu vor fi mai multe Instincte decît UNUL singur. Acesta poate fi reflectat de către Om în mai multe ipostaze, unde fiecare ipostază este determinată de Echilibrul pe care acesta îl creează față de cele două *Cunoașteri*, *Închisă* și *Deschisă* pe timpul vieții sale.

Astfel Instinctul poate fi Creativ atunci cînd se reflectă în Cunoașterea Deschisă și necreativ cînd se reflectă în Cunoașterea Închisă. Prin urmare

Cunoașterea Deschisă reflectată în Instinct este cea care dă impuls creației iar Cunoașterea Închisă reflectată în Instinct, este aceea care dă un impuls Conștientizării acestei creații, oferind loc de substrat Creației, prin propriile sale Elemente. Instinctul chiar dacă se reflectă în Cunoaștere el nu este Cunoaștere.

Omul prin definiție Coaxială nu este nimic altceva decât reflectarea unei amprente în Ființă și *Factorul Vieții*, care are capacitatea de a reflecta cele două Cunoașteri, Închisă și Deschisă prin conștientizare, realizând un Echilibru între Cunoașterea Închisă ce o poate experimenta și înțelege, și *Cunoașterea Deschisă* pe care nici nu o poate experimenta dar nici înțelege ci doar deduce.

Instinctul nu aparține nici el Cunoașterii Deschise chiar dacă este “transportat” de către această în conștiința umană. De ce nu aparține Instinctul Cunoașterii Deschise odată ce este tot o *Stare de Fapt* a Matricei noastre? *Deoarece este primul Element care s-a aflat înaintea Conștientizării Factorului Primordial, și în consecință, înaintea Cunoașterii.*

Genialitatea aparține prin excelență numai și numai Cunoașterii Deschise. Acest lucru înseamnă că asupra genialității se răsfrîng *Destinul și Întîmplarea, cu un anumit Scop.*

Toate au un *Scop*, în toate infinitățile de lumi și Universuri ale Marilor Creatori și Unic Întîmplători.

Genialitatea se răsfrînge cu un anumit *Scop* prin Destin și Întîmplare, Omului care realizează un alt Echilibru între cele două Cunoașteri Închisă și Deschisă față de semenii săi.

Atît Destinul cît și Întîmplarea sînt cunoscute încă de la Creația Marelui Creator, despre care am afirmat pînă acum că este Unicul Întîmplător.

În concluzie Genialitatea vine tocmai din *Instinct* fiind singura însușire creativă a *Instinctului Primordial* ce-i

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

este dată Omului ales, pentru a contribui la evoluția lumii pe care o reflectă și implicit la devenirea sa.

Existența Genialității, sau a Instinctului Creativ, demonstrează fără putință de tăgadă, că fiecare Element al Stării de Fapt oglindit în Cunoașterea Omului, nu este doar o NOȚIUNE în sine, care poate reprezenta doar Noțiunea respectivă și atât, ci mult mai mult, un cumul de Noțiuni, care pot fi la nivel Infinit tocmai fiindcă se reflectă în numărul Infinit de Personalizări.

În schimb în cadrul Cunoașterii Închise la nivelul Personalizărilor Factorului Creator și Unic Întâmplător nu poate fi decât o singură Noțiune care să reprezinte o Personalizare, și astfel fiecare Noțiune nu reprezintă și alte înțelesuri cum este în cazul elementelor desprinse din cadrul Stării de Fapt. Pentru exemplificare va trebui să înțelegem că o Personalizare ca a noastră, care este Existența odată reflectată în Noțiune nu va putea primi Niciodată o altă Noțiune a sa decât pe aceea de Existență, alăturându-se fondului Cunoașterii Închise a Factorului Creator doar cu propria Sa Noțiune de Existență și Niciodată cu o altă Noțiune la fel valabil și pentru infinitatea minus Una de Personalizări, care fiecare în parte în urma reflectării în Noțiune vor primi doar o singură Noțiune a acestora și nu mai multe. În schimb diversitatea din cadrul Cunoașterii Închise o dă tocmai infinitatea de Personalizări care se oglindesc în Noțiune, rezultând o sumă de tot atâtea rezultate reflectate în acestea.

*Fiecare Personalizare reflectată în Noțiune va determina o altă și altă Noțiune **despre acea Personalizare DATORITĂ CELORLALTE PERSONALIZĂRI.***

De ce toate acestea? Pentru simplul fapt că de Fapt orice Element determinat de Starea de Fapt și care aparține Cunoașterii Deschise se reflectă în infinitatea de Personalizări ale Marelui Creator unde fiecare Personalizare are o anume Noțiune.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

În cadrul *Personalizării Existenței*, Noțiunea acesteia este tocmai *Existența*. Reflectându-se într-o infinitate de Personalizări, cu siguranță că fiecare Element al *Stării de Fapt* va avea tot atâtea Noțiuni, și asta numai la nivelul Marelui Nostru Creator și Unic Întâmplător, fără să mai amintim de infinitatea *minus doi* a celorlalți Mari Creatori. Am spus *minus doi* întrucât unul este Factorul Primordial iar celălalt, Factorul Nostru Creator.

Cunoașterea Închisă este posesoarea unei infinități de noțiuni, fiecare reflectate de către Personalizări. Am mai spus că Personalizările se reflectă în Noțiune care la rândul lor se reflectă reciproc una în alta, prin reoglindirea acestora în Noțiune. Astfel se naște *Fondul Universal al Cunoașterii Închise* al Factorului Creator și Unic Întâmplător. Acest fond este supus devenirii și ființării cu ajutorul *Cunoașterii Deschise*, dar care are drept origine *Starea de Fapt adevăratul motor al totului și toatelor câte sunt și câte nu sunt*.

Devenirea ar putea fi sinonimă cu *Destinația*, deci cu primul efect al unei Cauze, sau chiar cu *Predestinația*, care este Scopul Matricei sau Matricea Scop în Forma căreia se nasc toate câte sunt și nu sunt, dacă nu ar mai avea un Element în plus și anume **transformarea**, care este rezultatul reflectărilor Personalizărilor în Noțiune și al retrimiterii acestor reflectări deja oglindite în Noțiune către toate celelalte Personalizări, care la rândul lor vor primi acea informație” re-reflectată” de Noțiune pe care o vor retrimite acesteia, urmînd ca Noțiunea să o retrimită Personalizărilor proces care va dura etern. Toate aceste reflectări ale Personalizărilor în Noțiune și invers al Noțiunii în Personalizări ce are ca rezultat un nou și nu rezultat va fi definit ca fiind transformare.

De aceea prin definiție Coaxială DEVENIREA este o Destinație a Stării de Fapt care se reflectă în Fondul Cunoașterii Închise a Marelui Nostru Creator.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Poate fi această Destinație destin? Cu siguranță. De ce am folosit denumirea de Destinație și nu aceea de Destin? Deoarece Destinul Noțional în acest caz, devine ca atare abia după ce Destinația se reflectă prin **Devenire** în *Cunoașterea Închisă*.

În *Coaxialism*, **Ființarea față de Devenire** este tot rezultatul **Destinației** care se reflectă în *Ecourile amprentelor Personalizărilor Factorului Nostru Creator*.

Coaxialismul nu ar putea fi determinat în totalitate fără ajutorul **substituirii substratului** Existenței altor opuși ai acestora ce nu mai pot fi determinați decât mental fără ajutorul vreunei experiențe, întrucât acesta este domeniul filosofic care poate opera la nivelul opușilor nu numai în cadrul Existenței dar mai ales în afara acesteia, la nivelul opușilor săi, care devin opușii Personalizării noastre.

Adineaori am vorbit despre faptul că Personalizările primesc fiecare în parte propria reflectare a Noțiunii în ele, precum și acestea își schimbă reflectările Noțiunii din ele, între ele, determinînd fondul universal închis al cunoașterii.

Coaxiologic vorbind, care este Noțiunea de bază a Personalizării noastre? Cu siguranță *Existența*!

Dar opusul acesteia? Noi o percepem ca Non existență dar oare ce este aceasta în realitate? De ce să “fie” dacă NU există?

Deoarece are un Destin și posedă o Întîmplare. NU neapărat! Destinul și Întîmplarea au căzut în conexiunea dintre *Cunoașterea Închisă a Fondului Universal al Marelui Creator și Cunoașterea Deschisă*.

A fost predestinat și întîmplător ca aceste două să facă în acel loc “contact” cu Elementele OM și Planetă Pămînt pentru a crea Devenirea.

Odată formate, Omul și Planeta sa, trebuiau să fie incluse într-un Univers, scăldat de lumină, iar Cunoașterea omului trebuia să se structuralizeze pe anumite conotații spațiale și temporare ceea ce a dus la noi și noi conexiuni și

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

incidențe dintre *Cunoașterea Închisă a Marelui Creator* și *Cunoașterea Deschisă* provenită din *Stările de Fapt*.

Destinul nu ar fi fost perceput ca atare și nici Întîmplarea, dacă nu ar fi căzut sub această incidență făcînd conexiune cu acest tip de noțiuni ale Cunoașterii Închise. *Oare care a fost cu adevărat prima noțiune care a căzut sub incidența Destinului, la nivelul logicii?*

Cu siguranță nivelele logice, infîinitatea acestora cît și modurile posibile de operare ale acestora. De ce nu și modurile “imposibile” de operare?

CAPITOLUL V

IUBIREA SAU CONȘTIINȚA INDIVIDUALĂ A
OMULUI

1

Coaxiologic “imposibilul” NU există decît ca o reflectare a Existenței în sine însuși pentru a se autodetermina. Odată formate lumile cu ajutorul destinului și Întîmplării, acestea au mai reacționat în continuare cu alte și alte Elemente ale Cunoașterii Deschise, cum o face etern. Numărul elementelor Cunoașterii deschise fiind Infinit, acest lucru demonstrează că și numărul *Stărilor de Fapt* este Infinit. Deci, rezultatul noilor conexiuni căzute sub incidența celor două Cunoașteri au fost în primul și primul rînd Dimensiunile, Spațiul și Timpul pentru Lumea terestră, alte și alte Dimensiuni pentru alte lumi în funcție și de Nivelele Logice sub incidența cărora se află lumile respective.

Din punct de vedere Coaxiologic, formarea și crearea opușilor constă în incidența care se formează în cadrul conexiunilor dintre cele două cunoașteri.

Prin incidență se înțelege numărul de Înțelesuri rezultate de conexiunile celor două cunoașteri, care participă împreună și nemijlocit pentru determinarea unui alt Înțeles, fără ca acest Înțeles să devină o nouă Noțiune, întrucît această Noțiune care ar rezulta din numărul de Înțelesuri participante la conexiunile celor două cunoașteri există dacă aparțin Existenței sau

Nonexistă sau alte asemenea opusuri ale acestora, cu mult înainte de a fi această conexiune.

Incidența nu creează un nou Înțeles ci îl determină.

Nivelele de incidență pot fi de la UNU la Infinit. Aceasta demonstrează faptul că posibilitățile de operare ale cunoașterii cu substratele acestora pot fi nesfârșite, ceea ce dă această infinitate de lumi și Universuri. ***Coaxiologic o infinitate poate întotdeauna să se includă într-o altă infinitate pentru a determina un anumit Opus.***

Includerea unei infinități în alta este de fapt UNA și aceeași infinitate dar care este reflectată din două sau mai multe poziții care pot deveni puncte de vedere ale spiritului. Aceste poziții sînt date de incidența sub care cad acestea.

Coaxiologic, ***conștiința omului este rezultatul incidenței reflectat în mintea sa.***

Abia acum odată cu Coaxiologia, recunosc cît de mult adevăr conțin anumite pasaje ale Bibliei creștine, chiar dacă modul cum este privit Factorul Creator sau Dumnezeu, este total Opus filosofiei mele, întrucît nu sunt de acord cu tot felul de culte care imploră milă și îndurare prin tot felul de rugăciuni, etc.

În unele **dogme** se scrie că mai întîi Factorul a făcut Pămîntul și pe urmă stelele. Este cît se poate de adevărat.

Stelele puteau apărea la mult timp și după ce ar fi fost create animalele și lumina, întrucît totul depinde de incidența care se reflectă în mintea omului, deci de conexiunile dintre cele două cunoașteri care dau sau nu dau acceptul universului informațional respectiv.

După cum am mai spus, Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător nu a avut ca *Scop Ierarhia*, întrucît se află în opoziție cu Factorul Primordial chiar dacă Factorul Primordial Nu se află în opoziție cu Factorul Creator și Unic Întîmplător, întrucît Factorul Primordial este UNU, iar Factorii Creatori și Unic Întîmplători sunt o Infinitate din care se scade Factorul Primordial.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Prin urmare opusul, opușilor la Infinit dă exact invers, deci echivalență, astfel Factorul Primordial nu are Opuși, fiind UNU, față de Marii Creatori care fiind infinitate, au fiecare cel puțin un Opus al Său, dintre Marii Creatori cît și un Opus în Factorul Primordial. În total doi opuși.

Revenind la ideea de bază, dacă pentru Factorul Primordial, Scopul rămîne undeva în spatele Ierarhiei pe care a creat-o prin Instinct, pentru Factorii Creatori și Unic Întîmplători, Scopul nu mai este nici pe departe *Ierarhia*, ci inversul acesteia. De aceea Factorul Nostru care are și Personalizarea Existenței inclusă în creația Lui, nu va fi de acord cu *Ierarhia* chiar dacă devine unul dintre cei mai importanți piloni ai acesteia, fiind un Factor al milei și compasiunii, al fericirii și răbdării, al Luminii și nicidecum un Factor al unei Ierarhii brutale cum ne este nouă zugrăvită viața de la naștere și pînă la Moarte.

Scopul determină *Ierarhia* care nu înseamnă numai poziția socială sau financiară a unui individ, ci toate forțele și fenomenele în ordinea lor firească care se răsfrîng față de acesta.

Odată ajunși la nivelul lumii noastre cu cele două dimensiuni ale Spațiului și Timpului, *Cunoașterea Închisă* va fi reprezentată în viața de toate zilele a omului, din punct de vedere temporar prin Trecut, iar din punct de vedere spațial prin spațiul parcurs, în schimb *Cunoașterea Deschisă* va fi reprezentată din punct de vedere temporar prin Viitor și din punct de vedere spațial, prin spațiul care va urma să fie parcurs în timpul vieții.

Cunoașterii Închise îi aparține tot ceea ce ființa umană știe că cunoaște, începînd de la cele mai năstrușnice jocuri din timpul copilăriei, pînă la cele mai savante reprezentări de la maturitate. Astfel Cunoașterea Închisă reprezintă Cunoscutul.

Cunoașterea Deschisă, cea care provine de la Starea de Fapt a Matricei reprezintă din punct de

vedere temporar, viitorul către care se îndreaptă ființa umană, iar din punct de vedere spațial, perimetrul ce va urma să fie parcurs în timpul vieții. Acest tip de Cunoaștere aparține Necunoscutului, ce este reprezentat în viață prin Destin și Întâmplare.

Până acum am vorbit doar despre două reprezentări ale temporalității, și anume despre Trecut și Viitor pe care le-am atribuit unui anumit tip de Cunoaștere, omițând prezentul, tocmai pentru că acesta NU EXISTĂ!

Cine știe care este limita dintre Viitor și Trecut? Cu siguranță că nimeni. Chiar dacă avem impresia că trăim prezentul acesta NU există sub nici o formă posibilă sau care nouă ne-ar putea părea imposibilă.

2

Dacă Cunoașterii Închise îi aparține Cunoscutul, prin felurile sale reprezentări în mintea noastră iar Cunoașterii Deschise, îi va aparține Destinul și Întâmplarea, Iluziei Prezentului îi va aparține prin excelență Liberul Arbitru. Liberul Arbitru este un al treilea Element alături de Destin și Întâmplare care aparține Cunoașterii Deschise și care este reflectat de către OM drept paznic al Voinței acestuia, cel răspunzător de libertatea de a alege. Nimic mai fals. Liberul Arbitru este la fel de Iluzoriu precum este întreaga Iluzie a Vieții. De ce această “minciună” a propriei noastre existențe?

Tocmai pentru că Omul este o ființă supusă neconținut alienării. Frustrarea și angoasa fac parte din meniul zilnic al vieții acestuia indiferent dacă acesta este sau nu conștient de ele. Iluzia de a poseda o voință prin care Omul să poată schimba ceea ce el consideră ca fiind nedrept, îl face să treacă de marele său handicap, acela de a fi o simplă verigă în lanțul Infinit și astfel va lupta pentru propria sa ființare.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Fără această “minciună” a creației care este *Liberul Arbitru*, Omul s-ar fi autodistrus. Dacă nu există *Liberul Arbitru*, atunci cu siguranță că nu este vina Omului pentru faptul că nu este perfect. Bineînțeles, dar cine oare poate ști dacă acest Om nu este perfect? În nici un caz Omul.

De unde putem deduce concret că *Liberul Arbitru* este o Iluzie și că ar aparține *Cunoașterii Deschise*?

Prin simplul fapt că tot ceea ce săvârșește Omul pe acest Pământ este supus Destinului și Întâmplării.

Prin urmare *Voința* care este promotorul de bază al *Liberului Arbitru* este și ea supusă atît *Destinului* cît și *Întâmplării*.

Pîna acum am mai subliniat de atîtea ori că absolut nimic nu este Întîmplător, nici măcar Destinul care este Predestinat prin Destinație. Astfel *Voința* se anulează de acestea două, întrucît degeaba are Omul *Voință* dacă nu poate schimba absolut nimic cu aceasta, totul fiind supus de altfel predestinării prin Destinație. Atunci *Liberul Arbitru* nu numai că nu are nici un sens dar dacă ar exista mai mult decît în propria noastră Iluzie nu ar avea nici cea mai mică putere și s-ar autoexclde pe sine.

Aceasta este frontiera dintre Necunoscut și Cunoscut, fiind unul dintre promotorii *Voinței*, ființei umane, *Voință*, care după cum se vede există doar la nivel de simplă Iluzie a Vieții.

O altă mare întrebare este cum anume se face transferul de date și reprezentări de la *Cunoașterea Deschisă*, ce vine din *Starea de Fapt* a Matricei noastre, la *Cunoașterea Închisă* ce provine direct de la *Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător*?

Există un moment anume cînd cele două *Cunoașteri* se vor uni, cel puțin în sufletul ființei umane?

Trăim încă de la naștere ideea sau senzația că viitorul, odată devenit Trecut acesta ne apare ca fiind cunoscut, deci, ar trece din cadrul *Cunoașterii Deschise* în *Cunoașterea Închisă*.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Întîmplarea care aparține *Cunoașterii Deschise* și este simțită ca atare de către Om, ca fiind *Întîmplătoare*, în realitate NU este absolut de loc astfel.

Întîmplarea este văzută în acest mod întrucît *Cunoașterea Deschisă* nu face nimic altceva decît să-și imprime propriul său tipar în *Cunoașterea Încisă*, deci *Cunoașterea Deschisă* ca atare nu va putea fi cunoscută Niciodată de către Om.

Cu toate acestea acestui Element Omul i-a dat numele de *Întîmplare* tocmai pentru că nu poate să o explice.

Întîmplarea nu are o explicație plauzibilă decît la nivelul de *fapt împlinit* și Niciodată înainte de acesta.

Expresia de genul “pur și simplu întîmplător” nu face nimic altceva decît să reflecte neputința omului de a înțelege acest tipar lăsat de către *Cunoașterea Deschisă* în cadrul sufletului său și mai mult decît atît al amprente sale din această viață, dominată de *Cunoașterea Încisă* a lumii sale.

De ce am spus al amprente sale din această viață?

Deoarece *Existența* este aceea care și-a pus prima amprentă asupra Omului, ca acesta să existe în felul în care apare zugrăvit de către propria sa *Iluzie a Vieții*.

După Moarte Omul își va lăsa amprenta karmei sale pentru a fi preluată de un alt Univers, care-i va da înfățișarea propriilor sale legități.

La fel se întîmpla și în cazul *Destinului*. Pentru că nu poate să îl explice, Omul îl atribuie inexplicabilului, acelui “este dat”, deci totodată și unei puteri supranaturale față de care acesta nu se poate împotrivi.

La fel ca și *Întîmplarea*, *Destinul*, este un tipar al *Cunoașterii Deschise* imprimat în *Cunoașterea Încisă*. Omul pe parcursul Vieții sale nu percepe Destinul și *Întîmplarea* decît ca ceva “dat” întîmplător, inexplicabil ca origine, deci ca și cauză, întrucît nu cunoaște *Cunoașterea Deschisă*, dar explicabil ca efect, “ce este dat” întrucît

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

poate vedea cum s-a imprimat tiparul *Cunoașterii Deschise în Cunoașterea Închisă accesibilă Omului*.

Atunci ce anume este *Întîmplarea*, dar *Destinul*?

În realitate *Întîmplarea* nu definește un lucru sau un fenomen *întîmplător*, deoarece *unicul întîmplător este Factorul Creator!*

De ce Omul vede acest fenomen ca *Întîmplător*? Doar pentru că aparține *Cunoașterii Deschise*?

În primul rînd pentru acest deziderat iar din punct de vedere structural vedem că *Întîmplarea* creează o joncțiune cu *Noțiunea care-L definește pe Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător*.

Acest lucru înseamnă că *Întîmplarea* este o noțiune a *Cunoașterii Deschise* care îl semnifică parțial pe *Factorul Creator*.

Prin urmare, ceea ce îl definește parțial pe *Factorul Creator în cadrul Cunoașterii Deschise* este perceput în cadrul *Cunoașterii Închise* drept *Întîmplare*. În schimb *Factorul Creator este un Creator, deci un DESTINATOR! Noțiunea de creație a Cunoașterii Deschise este percepută de către Cunoașterea Închisă ca fiind Destin*.

Astfel prin *Destin și Întîmplare*, putem să înțelegem: *Factorul Creator și Unic Întîmplător. Destinul și Întîmplarea sînt fața Factorului nostru zugerăvită de către Cunoașterea Deschisă a Stării de Fapt în Cunoașterea Închisă ce ne este dată nouă de către acesta. Factorul Nostru Creator este Unic Întîmplător, deci numai El este cel care poate fi Întîmplător și nimeni sau nimic altceva*.

De ce este *Unic Întîmplător*? Pentru că doar El s-a Întîmplat pentru infinitatea Lui de lumi și Universuri, restul este Creat cu o anumită *Destinație*.

Cum s-a Întîmplat? Prin determinarea *Factorului Primordial*, care pentru a se determina TREBUIA să determine infinitatea de Mari Creatori și Unic Întîmplători. Doar acești Mari Creatori pot avea rangul de Întîmplător întrucît au dat prima **Destinație** infinităților de Universuri

ale Lor. Prin Destinație înțelegându-se primul efect pe care îl are o anumită cauză.

Factorul Primordial nu a dat o anume Destinație Marilor Creatori, în momentul prim al Creației, Întrucât aceștia s-au format odată cu prima conștientizare a Factorului Primordial, atunci când a spus “EU” și s-a determinat că fiind Finit față de Infinitatea Marilor Creatori și Unic Întâmplători. Aceștia fiind determinați doar o singură dată la fel ca și Factorul Primordial, și odată cu acesta. De aceea sînt Mari Creatori și Unic Întâmplători!

Abia pe urmă au intervenit Destinațiile datorită Stării de Fapt ale Cunoașterii Deschise care s-au suprapus peste Cunoașterile Închise ale Infinității de Mari Creatori și Unic Întâmplători. Coaxialismul se definește tocmai prin aceste suprapuneri ale Cunoașterii Deschise pe Cunoașterea Închisă.

Întotdeauna doar cel de dinaintea primei destinații poate deveni întâmplător.

3

Niciodată viitorul nu va deveni Trecut precum Niciodată trecutul nu va deveni Viitor. În realitate dimensiunea temporalității nu “curge”, întrucît nu există un Prezent. Prezentul este o simplă frontieră dată de *Iluzia Vieții* despre care nu se poate aprecia nimic. Cîte fracțiuni de secundă reprezintă prezentul în mintea unui Om? Dar în realitate? Unde se revarsă viitorul spre Trecut? Nicăieri. Odată ce această frontieră este una pur iluzorie, dar totuși pilonul de bază al Iluziei Vieții, nu putem vorbi despre eterna scurgere a timpului. Viitorul este același Trecut sau trecutul același Viitor, într-un cuvînt ambele sînt una și aceeași Dimensiune, și anume temporalitatea. Cu toate acestea pentru a cunoaște Omul va fi nevoit să “creadă” cu obstinație în această “curgere” altfel își pierde obiectul

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

existenței sale: *Iluzia Vieții*, în care constă *adevărata esență* a Omului. Dacă Omul s-ar depărta de Iluzie s-ar depărta de el astfel ar fi nevoit să accepte în locul Existenței, Nonexistența.

Niciodată *Cunoașterea Închisă* nu va trece în *Cunoașterea Deschisă* sau invers. Dacă s-ar întâmpla aceasta *Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător* ar dispărea odată cu toate lumile lui.

Destinul și *Întâmplarea* vor rămâne pe vecie necunoscute ființei umane chiar dacă aceasta are falsă impresie că *Destinul* ce a aparținut unui Viitor cândva, care acum este Trecut, a ajuns istorie și este cunoscut! *Destinul* alături de *Întâmplare* este *inversul* esenței Omului, aparține Nonexistenței și implicit: *morții*.

Istoria nu este un Destin învechit, iar viitorul Niciodată nu devine Trecut!

Este o mare iluzie, este *Iluzia Vieții*. Trecutul în realitate este același ca întotdeauna, și ca cel prin care va călători ființa umană precum la fel și viitorul. În schimb Niciodată Destinul!

Ființa crede că trece din Viitor spre Trecut doar din cauza Liberului Arbitru, ce-i dă falsa Iluzie a Vieții că posedă o anumită voință. Nimic mai fals! Ființa nu face altceva decât să se afle într-un interval privind cu fața către *Cunoașterea Deschisă*, *Destin*, *Întâmplare* și deci Viitor, și cu spatele la *Cunoașterea Închisă* și *Trecut*, iar toate acestea în Timp, deci în dimensiunea temporară, ce-i creează *Iluzia Vieții* de Liber Arbitru. Liberul Arbitru NU există!

Astfel Timpul în alte Universe poate avea cu totul alte conotații pentru ființele care trăiesc acolo, cum ar fi Spațiu, sau orice altceva, încât nici măcar nu ne putem închipui. La fel și spațiul. Ce altceva este Ființa umană decât un crîmpei din *Cunoașterea Închisă* a Factorului Creator și Unic Întâmplător?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

De ce aparține *Cunoașterii Închise* și nu *Cunoașterii Deschise* ființa Umană? Pentru simplul fapt că dacă ar aparține *Cunoașterii Deschise* și-ar cunoaște viitorul, *Destinul și Întîmplarea*, ceea ce nu o poate face.

Cunoașterea Deschisă lasă oportunitate elementului care raționalizează sau *elementului raționalizator* cum este Omul de exemplu, chiar dacă *Iluzoriu*, să discearnă și celălalt sistem în care se află elementul comparabil cu *Existența* sa, respectiv *Non existența* în acest caz.

În schimb ființa umană stă cu fața către acestea, nu pentru că odată și odată ar putea să le cunoască și odată cu această cunoaștere să și le însușească, ci pentru faptul că numai astfel *poate primi o identitate proprie față de cunoscut*.

Cunoscutul ființei umane ar dispărea într-o clipă dacă nu s-ar raporta într-una la *Necunoscut*.

Această raportare provine de la *Însuși Factorul Creator și Unic Întîmplător, și de la Factorul Primordial*.

La începutul aceluia “odată” “Factorul Primordial, s-a delimitat de Factorii Creatori și Unic Întîmplători prin raportarea Sa față de aceștia. Astfel întreaga istorie este nu numai Trecut în realitate, dar mai ales Viitor. Viitorul pe care-l simțim că vine, se apropie de noi cu pași mai mult sau mai puțin repezi, este de fapt tot trecutul nostru, întrucît adevăratul Viitor dacă ar fi existat ca atare nu l-am fi putut desluși Niciodată.

Atunci se pune întrebarea de ce anume ne apare *ca și Viitor propriul nostru Trecut*? Oare nu era mai bine dacă ar fi existat o altă reprezentare ideatică a ființei umane?

Această entitate care este ființa umană se află în plin flux informațional universal, în acest flux făcînd parte *Cunoașterea Închisă a Marelui Creator și Cunoașterea Deschisă a Stării de Fapt a Matricei noastre*.

Pentru ca să ne imaginăm mai bine acest flux, ar trebui mai întîi să avem reprezentarea unui fluviu, care curge la vale, printre meandrele nisipoase bătute de arșița

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

soarelui. Știm, sau astfel avem axată *Iluzia Vieții* că “apa” fluviului este formată din particule de mîl, alte substanțe și în primul rînd apă.

Să ne imaginăm acum fiecare astfel de particulă care nu este apă că ar aparține *Cunoașterii Deschise*, deci *Stării de Fapt*, iar apa ar aparține *Cunoașterii Închise* deci, Factorului Creator și Unic Întîmplător. Chiar dacă acest fluviu curge, către un anumit Viitor, Viitor care este de regulă un ocean, atomii de apă se vor raporta mereu în curgerea lor celorlalte substanțe, cu care vor reacționa formînd o substanță omogenă.

Imaginați-vă că “celelalte” substanțe sînt *Destinul*, *Întîmplarea și Viitorul*. Oare acestea nu curg în același timp cu particulele de apă care sunt sufletele, îndreptîndu-se *ÎMPREUNĂ* către un Viitor?

Viitorul să curgă către Viitor? Oricît de curios ar părea acesta este de fapt Adevărul. Întrebarea care urmează este care Viitor? Răspunsul devine: Doar, *Trecutul!* O altă întrebare este: care *Trecut*? Răspunsul este: *Nici Unul!*

Mai mult decît atît odată ajunse în ocean acestea nici măcar nu vor mai curge undeva, și atunci? Conștiința omului este caracterizată de cunoaștere, *cognitiv*, *voință*, *volitiv* și *afecțiune*, *afectiv*. Care este de fapt adevărata definiție a Conștiinței individuale a ființei umane? Dacă luăm Cunoașterea, ne dăm seama că aceasta este un vis, pe care-l trăim de la naștere la Moarte, ce anume cunoaște ființa umană? Mai precis aceasta se zbate între *Cunoașterea Închisă* a Marelui Său Creator și *Cunoașterea Deschisă* a *Stării de Fapt*.

Dacă ne uităm cu atenție chiar și această structuralizare filosofică ține seama de o oglindire a sufletului meu într-o lume ideatică dar care se axează pe o anumită Logică. La început e *Factorul Primordial*, care prin *Instinct* determină prima conștientizare de sine, pe urmă *Factorii Creatori sau Marii Creatori*, urmează *Factorul Nostru Creator care determină pe baza*

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute. Gîndul Pur, care la rîndul lui va determina Persoana, pe urmă Personalizările, Noțiunea, Universele, lumile, etc.

Dacă privim mai cu atenție observăm că odată definită Persoana în urma unui Gînd structuralizat pe *Adevăr și Cunoaștere* aceasta se va Personaliza într-o infinitate minus Una de Elemente care sunt părțile sale, și fiecare astfel de Element primește o anumită noțiune odată ce este reflectat în aceasta. În schimb Noțiunea este Oglinda în care se reflectă Persoana, și care-i dă fiecărei părți din aceasta, părți care sunt personalizările, un anumit Înteles. Acesta este momentul cînd se naște Iluzia, prin oglindirea Persoanei. Tot acest tablou nu face altceva decît să reflecte propriul meu tablou interior, dar și al Omului în general, de fapt una dintre urmele lăsate de Adevăr, la care am încercat să ajung pe baza logicii.

Fiecare Om va înțelege că orice Cunoaștere de sine se va realiza existînd mai înainte elementul ce trebuie Cunoscut, Element care aici este Persoana, dar că întotdeauna un singur Element nu este de ajuns pentru a determina un fond de cunoștințe, decît pentru a putea determina, o singură noțiune a acelui Element. Atunci apar, logice, Elementele care compun acest Întreg, ce reprezintă Persoana și care se reflectă împreună cu aceasta ce este Întregul în propria lor Oglindă care este Noțiunea.

Acesta este primul act de Conștientizare, și unica modalitate că logica Omului ce aparține acestei lumi să poată zugrăvi tabloul conștientizării cu Elementele structurale esențiale. Mai mult decît atît, Persoana devine unul din Elementele Cunoașterii Închise, alături de Factorul Nostru Creator, de *Adevărul Absolut, Cunoașterea Absolută, Gîndul Pur*; etc. Totodată Persoana va fi cea care prin Personalizările sale va multiplica acest fond universal al Cunoașterii, prin Conștientizare, multiplicîndu-l la nesfîrșit. În schimb responsabilă de Conștientizare rămîne

în primul și primul rînd Noțiunea, care este Oglinda tuturor și care se va regăsi reflectată pînă și în *Factorul Vieții*.

Ce anume a determinat calitatea de *Oglindă* începînd de la cele mai superioare forme Ierarhice? După cîte se vede aceasta se regăsește doar la nivelul *Factorului Nostru Creator*. La nivelul *Factorului Primordial*, al *Cunoașterii Deschise*, nu are loc acest fenomen. Calitatea de Oglindă este un fenomen întrucît se supune legității de a reflecta. Astfel reflectarea este Noțiunea de bază care o caracterizează, ceea ce înseamnă că și calitatea Noțiunii a fost, este și va fi etern: reflectarea.

Astfel calitatea de *Oglindă* apare ca o consecință a apariției Persoanei, deci un Întreg care este structuralizat în Personalizări, deci al elementului în Elemente, din cadrul *Factorului Nostru Creator*. Acest fapt ne trimite la celelalte Elemente care au precedat Persoana, și sunt *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută*, deci *Gîndul Pur*. Acest lucru înseamnă că, *Gîndul Pur* prin *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută* a Gîndit Persoana cu Personalizările sale, dar nu și *Oglinda* care este Noțiunea și Conștientizarea prin aceasta?

Odată Gîndita Persoana, Ea a fost Conștientizată de către *Gîndul Pur*. Cum? Prin reflectarea *Adevărului Absolut* în *Cunoașterea Absolută* și al acesteia în *Adevărul Absolut*, unde fiecare a avut calitatea de *Oglindă* față de opusul său, întrucît *Adevărul Neoglindit* în *Cunoaștere* și invers *Cunoașterea Neoglindită* în *Adevăr* se anihilează pe sine în calitate de Element.

În schimb *Gîndul Pur* este cel ce a determinat prin Conștientizarea Persoanei și a Personalizărilor acesteia, Noțiunea, deci *Oglinda*. *Gîndul Pur* este o *Oglindă* în *Sine* întrucît tot ce Gîndește devine o *Oglindă*, deoarece Conștientizează și Cunoaște. Oglinda prin excelență se definește prin transformarea Conștientizării în Cunoaștere. Nu există Gînd fără Conștientizare. Chiar dacă simplificînd spunem că

Persoana a determinat Noțiunea lucru cît se poate de real, numai că rădăcina acestei determinări vine de mai sus.

Astfel putem atribui Cunoașterii, Oglinda și Necunoașterii, Elementul. Elementul devine Cunoscut abia după ce se reflectă în **Oglindă**.

Dar la nivelul Cunoașterii Deschise ce provine din Starea de Fapt, putem atribui acest principiu al Cunoașterii care este Oglinda? Este acest principiu general valabil sau doar la nivelul Factorului Nostru Creator?

Cunoașterea Deschisă se definește prin Elementele Stării de Fapt, primul fiind Instinctul care după cum am spus este primul Element definit de Starea de Fapt și care devine Conștientizat de către Factorul Primordial prin acel “EU”, adică Conștientizarea de Sine. Odată ce este Conștientizat, această Conștientizare este în consecință rezultatul unei reflecții a Instinctului, în propria sa *Matrice*, în propriul său *Scop*!

Deci este o regulă general valabilă, reflectarea elementului pentru a se putea Conștientiza. Omul poate Conștientiza Elementele Stării de Fapt preluate de Factorul Nostru Creator și *Ierarhia* Sa, chiar dacă în urma Conștientizării nu le Cunoaște Esența, cum se întâmpla cu Elementele Cunoașterii Deschise. Cunoașterea Deschisă este reprezentată cu adevărat de marele Necunoscut în sufletul Omului.

Dar să recunoaștem, însă **faptul că știm despre acel Necunoscut că există, el devine un Cunoscut și participă în mod nemijlocit la procesul de Conștientizare și Cunoaștere**. Astfel și Necunoscutul Cunoașterii Deschise provenit din Starea de Fapt a Matricei face parte din procesul Cunoașterii și bineînțeles al Conștientizării. Chiar și Stările de Fapt sînt caracterizate de propriile lor Amprente care se reflectă la fel de bine ca și Amprentele Cunoașterii Închise ale Factorului Nostru

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Creator în Existență, Ființă și mai apoi în Factorul Vieții, pentru ca acestea să devină cunoscute.

4

Tot ceea ce visează omul că știe, face parte numai din *Cunoașterea Închisă* chiar dacă se raportează mereu la *Cunoașterea Deschisă*. Astfel ființa umană este un simplu vis al propriului său Creator!

Luînd următorul termen din definiția Conștiinței și anume volitivul. Voința. După cum am mai spus adineaori, omul trăiește în Prezent. *Prezentul* la rîndul său este o frontieră *imaginară* între trecutul ce aparține *Cunoașterii Închise* și viitorul, *Cunoașterii Deschise*, care se reflectă în conștiința Omului sub formă de Necunoscut. Aici trebuie să facem o paranteză și anume tot ce se reflectă este Conștientizare deci Cunoaștere! Astfel pentru Om și Necunoscutul este tot o formă de Cunoaștere, despre care știe că nu poate fi cunoscută dar nu că nu ar Exista! Adevăratul Necunoscut este cel care nici nu Există și nici nu aparține vreunui tip de Cunoaștere și cu toate acestea este de ajuns să vorbești despre El și să-i dai ființă! Pentru Om, Necunoscutul este vâlul *Cunoașterii Deschise* care se așterne peste gîndurile și aspirațiile sale. *Cunoașterea Deschisă* este *Oglinda* în care se reflectă *Cunoașterea Închisă* a cărei esență o poate dobîndi Omul. Dacă s-ar reflecta *Cunoașterea Deschisă* în cea *Închisă*, atunci Omul ar Cunoaște și Conștientiza Esența *Cunoașterii Deschise* rămînînd cealaltă un mister, cum se întîmpla de fapt dar la nivel inversat.

Întrebarea care se pune este de ce anume poartă tocmai *Cunoașterea Deschisă* calitatea de *Oglindă* și nu Noțiunea sau *Factorul Vieții*?

Factorul Vieții este cel responsabil cu reflectarea în rîndul tuturor organismelor vii care “simt”. Fiecare organism viu are o Dimensiune a Vieții. Aceasta este

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

rezultatul reflectării Amprentei Omului în Factorul Vieții, imediat după ce aceasta s-a reflectat în Existență și Ființă. Primind Dimensiunea Vieții, Omul Conștientizează și Cunoaște prin aceasta. De aceea o atribuie în mod greșit ca fiind: suflet. Sufletul fiind în realitate Amprenta sa. Asupra acestei Dimensiuni a Vieții se răsfrîng neconținut o ploaie de Elemente formată atît din Elemente ale Cunoașterii Închise cît și Elemente ale Cunoașterii Deschise. Datorită faptului că Dimensiunea Vieții cît și Factorul Vieții din care face parte este un Element în sine al Cunoașterii Închise atunci va reflecta Cunoașterea Închisă unica pe care o va putea Cunoaște și Conștientiza în Esența sa, lăsînd Cunoașterea Deschisă să poarte acest rol de Oglindă, în conștiința Omului sau a organismului viu.

Există o frontieră între Viitor și Trecut în Prezent?

Nici măcar această frontieră imaginară nu există, întrucît viitorul omului este tot propriul său Trecut, ce devine o simplă abstractizare cu numele de Timp.

Adevăratul Viitor, alături de Destin și Întîmplare nu le va cunoaște Niciodată, ele aparțin Nonexistenței, opusului nostru neutru: *Morții!*

Prezentului iluzoriu și imaginar îi aparține Liberul Arbitru. Liberul Arbitru este cel care determină voința omului, întrucît atunci cînd cineva dorește să întreprindă o anumită acțiune se va raporta mereu Liberului Arbitru. Cum, unde, cît, etc; să întreprindă acea acțiune.

Odată ce prezentul și Liberul Arbitru nu există, înseamnă că nu există nici voința. A mai rămas del de-al treilea termen și ultimul care mai este înglobat în conștiința umană și anume *afectivul*.

Afectivitatea este o caracteristică a omului de a iubi sau de a urî.

La baza afectivității stă *Cunoașterea Închisă* a Marelui Nostru Creator și Unic Întîmplător.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Dacă iubim pe cineva sau ceva nu o putem face conștienți “*acum*”, pe Viitor, etc. Astfel afectivitatea nu poate aparține *Cunoașterii Deschise*.

Prin urmare afectivitatea este cel mai apropiat de realitate Element care face parte din conștiința umană.

Prin urmare *Conștiința Umană poate fi definită ca fiind alcătuită din cognitivul imaginar, volitivul la fel de imaginar și afectivul real!*

Iar ca definiție Conștiința ar fi: Totalitatea iluziilor cognitive și volitive, dar a para-realității sentimentelor caracteristice individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale. Am folosit termenul de para-realitate a sentimentelor, întrucât chiar dacă iubirea este reală, noi ajungem la ea prin Cunoașterea iluzorie.

UNICUL LUCRU ADEVĂRAT DIN VIAȚA UNUI OM ESTE IUBIREA!

În această stă adevăratul sens al vieții. Ne naștem pentru a iubi. De aceea oamenii care nu iubesc îndeajuns în viață trăiesc degeaba. Cei mai fericiți sînt cei care și-au aflat sufletul pereche. Acei oameni pot afirma că Existența lor în această lume este una împlinită. Nici un alt bun nu poate fi comparat cu adevărata iubire. Oricît de mulți bani ai avea sau alte măriri, dacă nu iubești cu adevărat nu ești o persoană împlinită.

Banii sunt unul dintre cele mai rele și inumane mijloace pe care le desfășoară istoria în fața Iluziei Vieții. În ei este înglobată suferința, durerea, umilința, deznădejdea și alte asemenea lor care tind să sustragă ființa umană de la adevăratul sens al existenței sale pe acest pămînt, înstrăinînd-o și mai mult de sine.

Omul este cu atît mai străin de sine însuși cu cît se depărtează de adevăratul sens pentru care a fost creat și care este iubirea, unica fărîma adevărată din Factorul Creator și Unic Întîmplător, care ne-a fost dată nu numai nouă ci parte din noi, și chiar mai mult decît atît, numai prin iubire să putem fi noi înșine.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

De aceea Factorul omului este IUBIRE!

Atît de mult ne-am îndepărtat de IUBIRE încît atunci cînd întîlnim cu adevărat o persoană față de care simțim acel “ceva”, ne este aproape imposibil să explicăm de unde anume vine acel sentiment care uneori ni se poate părea chiar frustrant, de parcă nu ne-ar aparține nouă ci unei alte persoane: străinului din noi. Este cît se poate de adevărat. Străinul din noi ne este mult mai apropiat decît ne sîntem noi înșine nouă, fiindcă acest Străin, este mult mai puțin atrofiat de către *Iluzia Vieții*, acest Străin din noi este acea fărîmă din conștiința noastră individuală care este afectivul, curat și nepătat de cognitivul și volitivul fals.

Ideal ar fi fost ca omul să poată trăi doar cu propriul său afectiv care să-i țină loc și de cognitiv dar și de volitiv, sau chiar să le arunce pe celelalte două înapoi în hăul creației.

Era mai bine, dar poate că odată și odată Edenul uman era chiar afectivul ridicat la rang suprem, care ținea loc și de cognitiv dar și de volitiv.

Sunt de părere că celelalte două Elemente au apărut odată cu dorința de “emancipare” a omului, cînd ființa sa mereu în căutare de nou și inedit, s-a trădat pe sine, devenind sclavul propriei sale Iluzii a Vieții, escamotînd pînă la absurd iluzoriul cognitiv și afectiv în dorința la fel de falsă de a deveni propriul său stăpîn. În acest lucru stă de fapt PĂCATUL ORIGINAR la OM, care de fapt are o rădăcină mult mai adîncă.

5

Cum poate ființa umană scăpa de acest păcat? Doar încercînd să se regăsească pe sine, să-și afle fiecare om *Străinul* din el, să se *împrietenească* cu acesta.

Oricum, omul are doar două posibilități în această lume cu logică bivalentă, și anume, ori să se îndrepte din nou către edenul afectiv din sînul căruia s-a desprins, ori să

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

se autodistrugă, întrucât toate celelalte Elemente *opuse străinului* din om îl vor duce mai repede sau mai târziu spre pierzanie.

Cu toate acestea viitorul Omului, chiar dacă în realitate nu există decât în *Iluzia Vieții* este ca acesta să devină un demiurg al unor noi Universe al unor noi lumi, la fel ca un magician în ziua de azi. Sunt de acord că fiecare Gînd al Omului se reflectă în fondul universal lăsînd o anumită Amprentă care va dezvolta noi și noi aplicații, despre care Omul nu este conștient. În schimb, odată cu revenirea capacității de procesare a datelor a creierului uman, și posibilitatea ca acesta să lucreze la întreaga sa capacitate și nu la doar două procente, printr-o dezvoltare tehnologică uimitoare, Omul va putea ajunge în faza de Biovirtualism, cum l-am denumit în *The Origin of God*.

În cadrul Biovirtualismului, Omul va fi capabil să realizeze sisteme biologice provenite pe cale virtuală. Aveam în acea carte un fragment în care fiind condus de Lumină Divină, undeva în cea mai dezvoltată societate pe care o poate dezvolta Omul, am fost dus pe un cîmp eminamente gol. Acela era de fapt unul dintre cele mai aglomerate locuri din acea localitate! La început am rămas total nedumirit pînă cînd în fața mea își făcu apariția interiorul unui restaurant la care luau masa niște tineri. Unul dintre aceștia își schimbase îmbrăcămintea într-o fracțiune de secundă exact ca într-o vrajă.

Atunci am Înțeles că prin *Biovirtualitate* fiecare Om va putea să-și proiecteze Universul dorit și mai mult decât atât acel Univers să devină REAL, bineînțeles supus tot Iluziei Vieții! Poate că și planeta noastră este visul său proiecția biovirtuală a unui astfel de OM! Oricît de fantezist poate părea azi acest mod de a exista, el aparține posibilității Omului. *Biovirtualismul*, este faza cea mai dezvoltată la care poate ajunge ființa umană. Care ar fi sistemul social al unui Om aflat într-o societate capabilă de a dezvolta *Biovirtualismul*?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cred cu tărie că sistemul social cel mai dezvoltat pe care-l poate crea ființa umană este *Spiritualismul*. Societatea *spiritualistă* va fi o societate bazată pe valori spirituale care la rîndul lor le vor întregi pe cele morale. Omul din faza spiritualistă nu va mai fi un animal acaparator plin de invidie și egoism gata să-și devoreze adversarul, creîndu-și prin aceasta și propria sa groapă, ci, odată cu evoluția capacității de procesare a datelor în creierul său, Omul va trece de egoism, crimă, furt, lene, invidie, adulter sau alte și alte rele la opusul acestora. Omul nu va mai fi un acaparator de bunuri ci un distribuitor. Nu va mai fi nevoie de legi care să-i interzică Omului anumite proprietăți și bunuri pentru că acesta va fi în măsură să dețină prin propriul său autocontrol doar atît cît are nevoie. Prin excelență societatea *Spiritualistă* va fi una de *sorginte socialistă*, dar nu un socialism forțat, menținut cu băta, ci unul realizat printr-un consens între suflete. Ce este un sistem social? Reflectarea fiecărui individ la nivel social. Aceasta dă culoarea sistemului social. Cine sînt cei dornici de înavuțire, ce dezvoltă capitalismul în fostele state socialiste? Cei care sunt capabili să calce peste viețile atîtor și atîtor oameni fără nici o remușcare, cînd și-ar putea cîștiga pîinea în mod cinstit, exploatîndu-i pe semenii lor, furîndu-i sau șantajîndu-i ca urmare a afilierii la anumite grupuri de interese. Cei cărora le trebuie mult mai mult decît necesar pentru a-și duce zilele. Cei leneși, corupți, criminali, egoiști, hoți, etc; care își clădesc legi ca să le apere furtul și lăcomia. Au construit o nouă morală unde nu cel cinstit este de lăudat ci cel bogat care a reușit să fure, să devalizeze bănci, să ducă la sapă de lemn atîtea familii. Care sunt cele mai dezvoltate state capitaliste și prin ce mijloace sînt acestea atît de dezvoltate? Fiecare își poate răspunde singur.

Unde s-a ajuns azi, în urma prăbușirii sistemului socialist după așa zisele revoluții sau lovituri de stat care au dat jos sistemul național sclavagist autodenunit:

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

socialism, de către cei care clădeau cîndva sclavagismul cu nume de socialism, deveniți capitaliști destoinici peste noapte?

Este adevărat că Lipsa de libertate a dus la căderea sistemului socialist, dar este la fel de adevărat că această lipsă de libertate nu s-a datorat socialismului ci celor care și-au bătut joc de socialism.

Nu socialismul este cel care interzice libera circulație a persoanelor și nici faptul de a nu fi ales un nou președinte la fiecare patru ani de exemplu. Îngrădirea liberei circulații, a liberei exprimări, punerea de domni pămînteni pe viață a transformat idealul socialist în cea mai cruntă și violentă dictatură pe care a cunoscut-o omenirea vreodată. *Această dictatură nu era cîtuși de puțin socialism ci un sclavagism de tip naționalist, forțat.* Acest sclavagism naționalist s-a datorat celor care au întinat numele socialismului, folosindu-se în mod samavolnic de acesta. Cine au fost aceștia? Sunt binecunoscuți de către istorie.

În adevăratul socialism nu trebuie acceptată ideea de a fi un președinte mai mult de o singură legislatură. Nu trebuie permisă sub nici o formă îngrădirea dreptului de liberă circulație și nici cel de liberă exprimare. Marea greșală care s-a făcut s-a datorat în primul rînd conducătorilor care odată văzîndu-se în funcții nu le-au mai lăsat devenind domnitori aleși pe viață. De aici au pornit toate relele. Este mai bun capitalismul?

O societate în care învinge cel lipsit de scrupule, pe căi știute de toată Lumea? Sau o societate în care averile se moștenesc, în care poți fi oricît de idiot, dacă ai bani și plătești pe cineva să-ți conducă fabricile în care atîția sclavi trudes din zori și pînă-n seară pentru distracția ta. Mai devii și respectat pe deasupra, fără să mai vorbim de faptul că legile sînt făcute pentru cei săraci, care nu au bani pentru tot felul de jonglerii avocățești. Acesta este adevăratul capitalism. Se invocă “inteligența” celor care ajung să devină patroni. Oricine cunoaște faptul că nimeni nu va

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

putea cumpăra o fabrică cu un salariu. În fostele state socialiste, se știe cum unii au făcut averi uriașe peste noapte furînd statul.

Mulți invocă superioritatea capitalismului față de socialism prin faptul că socialismul ar fi clacat economic.

Nu este cîtuși de puțin adevărat. Nu socialismul a clacat economic, ci sclavagismul naționalist al domnilor pămînteni care au ținut sutele de milioane de sclavi în foamete și tot felul de îngrădiri pentru a nu le scăpa puterea din mână.

Pentru aceștia era mai importantă puterea și menținerea dictaturii decît creșterea economică adevărată, îngrădind orice **Liberă Inițiativă**. *Socialismul adevărat se definește tocmai prin Libera Inițiativă, pe care o poate avea orice individ, în absolut orice domeniu de activitate. În sclavagismul naționalist zis socialism, orice Liberă Inițiativă era din fașă îndepărtată, pentru că nu se punea accentul pe realizarea individuală ci doar pe aceea realizată în comun, pentru a se putea disemina adevăratul inițiator, care prin realizările sale ar fi putut știrbi ordinea ierarhică a pleiadei de șefi, în realitate niște lingăi falși ai dictaturii, folosiți să o lustruiască pe aceasta.*

Adevăratul socialism trebuie să pună accentul în primul rînd pe Libera Inițiativă individuală, dar să lupte pentru ca această Liberă Inițiativă să nu aducă prejudicii altor membri ai societății socialiste. Recunosc că în realitate Libera Inițiativă la fel ca și Liberul Arbitru sunt o mare Iluzie, făcînd parte din Iluzia Vieții, dar ea trebuie respectată ca atare, și nu înfierată cu bîta cum s-a făcut în Trecut, chiar dacă aceasta presupune strîngere de capital. Evoluția societății pleacă în primul rînd de la Libera Inițiativă.

De aceea a cîștigat capitalismul, tocmai datorită liberei inițiative. A avea liberă inițiativă nu înseamnă că prin aceasta ești obligat să deții fabrici sau viețile atîtor oameni. Deocamdată Omul nu poate înțelege cum poți să ai

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Liberă Inițiativă dar să nu-ți dorești bani, putere și tot felul de foloase prin care chiar dacă acestea aduc prejudicii altor membri ai societății ele sînt binevenite. Sunt binevenite pentru că Omul este străin de el însuși.

*Capitalismul este o dictatură la fel de feroce ca și sclavagismul naționalist doar că diferența față de acesta stă în faptul că **pasează opresiunea** de la nivelul statului la cel al patronului, iar muncitorul are posibilitatea de a **alege, între un patron sau altul**, posibilitate pe care așa zisul stat socialist nu i-a dat-o, și mai mult decît atît, îi dă șansa Omului de a **SPERA** că într-o zi și el ar putea ajunge un patron, făcîndu-l în mod fals să se considere **Liber**. De ce **patron**? Oricît de dureros este și oricît de ascunse sînt cauzele care duc la acest nume, ele sunt, egoism, crimă, dorință de putere, lăcomie, ș.a.m.d. Aceste sentimente îl fac pe Omul actual să se simtă Liber. A înfrîna cu forța astfel de sentimente înseamnă să instaurezi dictatură, lăsînd că ele să se reflecte la rîndul lor în dictatură sub tot felul de samavolnicii. Prin urmare nu se realizează nimic altceva decît o dictatură menținută tocmai prin aceste rele care se întorc împotriva relelor Omului, sporind imaginea de infern. Acest lucru s-a întîmplat în fostul lagăr socialist.*

Dacă nu s-ar fi întinat ideile socialiste și ar fi fost lăsată liberă inițiativă, s-ar fi ajuns iarăși la capitalism, întrucît Omul nu era pregătit pentru o asemenea societate a viitorului! Oricît de ciudat ar părea dar capitalismul este cel care determină socialismul, iar revenirea la capitalism este cît se poate de binevenită, pentru a se putea face trecerea la socialism. Cînd se va face această trecere? *Nu se poate face o adevărată trecere la socialism peste noapte cum s-a încercat cîndva. Adevăratul socialism se va clădi abia în momentul cînd Omul va fi pregătit pentru socialism. Toate partidele de sorginte socialistă care predică aceste mărețe și minunate idei de adevărată libertate a individului nu înțeleg că pentru a*

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

deveni liber din punct de vedere social Omul va trebui să devină liber din punct de vedere individual.

Pentru aceasta va trebui să-și regăsească Străinul din el, și să se împrietenească cu acesta. Va trebui să arunce lăcomia, invidia, dorința de putere, cât și alte rele la coșul de gunoi al propriei sale personalități pentru ca apoi să devină apt pentru a clădi adevăratul socialism.

Oricâte Revoluții din Octombrie ar avea loc, și indiferent cât de mult ar visa cei care le-ar înfăptui la aceste minunate idealuri ele ar da mereu greș atîta timp cît Omul în sine nu se va schimba devenind apt pentru un asemenea sistem. A introduce un asemenea sistem la niște Oameni care dețin și sentimente meschine nu numai sentimente pline de strălucire, este ca și cum ai forța pe cineva să poarte o pereche de încălțăminte cu cinci numere mai mică.

*Drept rezultat o asemenea forțare se va putea realiza doar cu bîta. Indiferent că ne place sau nu ne place Capitalismul, aceasta este societatea naturală pe care o merităm. Vrem să-l schimbăm? Atunci va trebui în primul rînd să ne schimbăm pe noi. Capitalismul este imaginea sufletelor noastre privite în Oglindă. Toată mizeria lui este mizeria noastră. **Personal nu cred că vreodată Omul va ajunge la adevăratul socialism înainte de a i se permite să gîndească cu mai mult de două procente din capacitatea creierului său.***

Ce anume a făcut ca omul să-și părăsească edenul pentru care a fost creat și să se înstrăineze de el însuși pentru a ajunge în această stare de alienare și angoasă socială în care se află? Faptul că omul este prin excelență o ființă schizofrenică, dar posesor al unei schizofrenii care acceptă regula majorității care decide împotriva minorității, sau faptul că omul prin însăși Noțiunea sa de ființă tinde mereu către nou?

În primul rînd pentru a putea explica acest lucru va trebui să nu uităm că *Străinul din noi* este afectivul care a

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

fost ascuns și uitat din ce în ce mai des, undeva în colțișoarele istorice ale sufletelor noastre primind înțîietate opusul nostru. Adineaori am subliniat că omul este o ființă care stă cu spatele la *Cunoașterea Închisă* a Marelui Creator și cu fața la *Cunoașterea Deschisă* a Stării de Fapt.

Această tendință de poziționare a ființei umane duce la toate nenorocirile și vicistitudinile acesteia.

Omul nu a fost conceput, nici să sufere, să se plictisească și nici să posedă, ci să iubească, chiar dacă în această iubire crede într-un Viitor care de fapt este propriul său Trecut iar adevărul Viitor este departe de a fi cunoscut vreodată.

Suntem atît de siguri că trăim într-un Univers care ne aparține încît nu ne gîndim aproape Niciodată că tot ceea ce știm că este al nostru, și care ne-a dat această dorință diabolică de posesiune nu este decît o altă mare Iluzie a Vieții.

Universul în care trăim nu este Universul nostru, ci un alt Univers. Minunata boltă înstelată, cu miliardele sale de stele, galaxii și metagalaxii, nu sunt nimic altceva decît frumusețea unui alt Univers care nu este nicidecum al nostru.

Oare cum arată Universul nostru? În ultimii ani au apărut diferite modele ale unor teorii fizice care susțin deja Existența mai multor Universuri, în Teoria Coardelor sau a Teoriei Membranei. Acestea sunt cu atît mai binevenite cu cît nu fac altceva decît să întărească unele afirmații de ale mele din această lucrare. Poate că într-o zi fizica va lucra și cu nivelele logice cum fac eu acum în filosofie dar și cu anumite Elemente pe care le folosesc aici.

CAPITOLUL VI

CONȘTIENTIZAREA ȘI CUNOAȘTEREA ÎN COAXIOLOGIE

1

Atunci, Acum și Etern, Factorul Creator și Unic Întâmplător, care este zăpada ce a nins din Sine, a Conștientizat Scopul Matricei Sale, lăsând Prima Urmă, în Forma căreia s-a Născut, Gîndul Pur.

Absolut Totul are un Opus!

Urma este Opusul *Formei* și *Forma* Opusul *Urmei*!. *Urma* și *Forma* apar sub acest aspect doar în lumile Factorului Creator și Unic Întâmplător, întrucît în celelalte lumi ale altor Mari Creatori și Unic Întâmplători, atît Urmă cît și Forma sunt cele două: Scopul și *Ierarhia*. Pe urmă, **Factorul Creator și Unic Întâmplător**, și-a *Conștientizat*, prin *Scopul Matricei Sale* propriul Său *Echilibru* realizat de *Adevărul Său Absolut și Cunoașterea Sa Absolută*, iar *Echilibrul* a lăsat Forma propriei Urme, născînd **Gîndul Pur**.

Reprezentat matematic, *Gîndul Pur* este *Originea*, este Zero, iar *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută* sînt „plus UNU” și „minus UNU”. Această Origine care este Gîndul Pur a devenit tocmai fiindcă Factorul Creator și Unic Întâmplător se definește prin *Echilibru*.

Factorul Creator este și Unicul Întâmplător, ca Întreg.

Ceea ce este Întâmplător se raportează la Neîntâmplător pentru a putea exista și invers. Factorul

Creator este UNICUL Întâmplător, care survine accidental prin Destin Anoțional și nu prin Destin Noțional previzibil. Diferența dintre cele două Destine constă tocmai în faptul că Destinul Anoțional nu poate fi previzibil deci este Întâmplător, iar Destinul Noțional este previzibil, deci Neîntâmplător. Astfel Adevărul Anoțional va reflecta imprevizibilitatea, iar Adevărul Noțional: previzibilitatea.

Fiecare Factorul Creator în parte la fel ca și Factorul Primordial va avea un Efect Primordial, al Său și numai al Său, care se săvârșește o singură dată.

Factorul Primordial Destinează prin Scopul Matricei Sale, Efectul Său, căruia îi găsește o Destinație în Gîndul Originar, unde s-a format Cunoașterea Absolută care alături de Adevărul Absolut format dinaintea Factorului Primordial ca prim Scop al Instinctului, se realizează departajarea acestuia față de infinitate și raportarea Sa la aceasta.

Factorul Creator Destinează prin Scopul Matricei Sale, Efectul Său, căruia îi găsește o Destinație în Gîndul Pur, unde se află Adevărul Absolut în care se reflectă Factorul ca Întreg, Singular și Cunoașterea Absolută în care se reflectă, ca Infinitate, Plural pentru a clădi Echilibrul!

Destinul Anoțional ce apare dinainte de a fi Noțiunea, alături de Adevărul Anoțional începe să-și exercite propria sa legitate care este determinată de Efectul Primordial, determinat la rîndul lui de Scop și Matrice, născînd Prima Causă, bazată pe Imprevizibilitate care este Destinația Gîndului Pur pentru care acesta se creează la sînul Factorilor Creatori. Astfel Imprevizibilitatea devine prima LEGE creată de către Factorii Creatori în forma căreia se va naște Conștientizarea.

Imprevizibilitatea este definită prin Destin Anoțional și Adevăr Anoțional. Este poarta prin care

intră în lumile Factorilor Creatori Cunoașterea Deschisă, care stă de altfel la originea Conștientizării. Imprevizibilității i se datorează pînă și Cunoașterea Deschisă a Factorului Nostru Creator, cu toate Elementele care o compun, întrucît la baza acesteia se află Imprevizibilitatea. Nu ar fi fost Niciodată Gîndul Pur dacă nu ar fi fost Imprevizibilitatea.

Cauza pentru care Factorul Nostru Creator a determinat Gîndul Pur, adică propriul său Adevăr Absolut și Cunoaștere Absolută se datorează Imprevizibilității, întrucît însuși Factorul Creator era un Element la rîndul Lui, ce posedă un Destin Anoțional și un Adevăr Anoțional.

Destinul Anoțional și Adevărul Anoțional sunt cele care au stat la originea Conștientizării și Cunoașterii, întrucît Conștientizarea Factorului Creator s-a produs odată cu determinarea Sa de către Factorul Primordial, dar aceasta ar fi avut cu totul alte rezultate dacă nu și-ar fi lăsat propria sa Amprentă în Destinul Anoțional, în care ar fi lăsat o Urmă care este Prima Conștientizare a factorului Creator.

Această Conștientizare urma să devină Cunoaștere doar dacă se reflecta într-un Element Oglindă. Cine altcineva putea ține loc de Element Oglindă, decît Adevărul Anoțional? Astfel s-a născut Cunoașterea Factorului Creator.

Odată cu determinarea procesului de Cunoaștere, a apărut Gîndul Pur ce definea în cadrul său Adevărul Absolut al Factorului Creator și Cunoașterea Absolută a acestuia. Gîndul Pur este Dual în Echilibru.

Reflectarea Factorului Creator în Gîndul Pur a determinat Persoana. Astfel apare prima delimitare a Conștiinței de Sine față de Creatorul Său. Persoana este un Întreg iar orice Întreg, prin Esența lui, are și o structuralizare a sa. Astfel structuralizarea sa sînt

Personalizările Infinit minus Unu ale Persoanei. Suma acestor Personalizări a determinat Oglinda Persoanei care este Noțiunea, în care se vor reflecta fiecare Personalizare la rîndul ei. Astfel orice Întreg va determina și propria sa Oglindă.

Odată cu Noțiunea se formează Adevărul Noțional și Destinul Noțional, iar Imprevizibilitatea se reflectă și ea prin cele două Elemente ale sale Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional, în Noțiune dînd naștere Previzibilității.

Trebuie reținut faptul că deși determină Previzibilitatea, Adevărul Noțional și Destinul Noțional nu sunt Previzibile întrucît nu Previzibilitatea a fost cea care le-a determinat ci acestea au determinat prin calitățile lor Previzibilitatea, fiind Imprevizibile. Acestui aspect i se datorează Necunoscutul, Imprevizibilul, care apare în Conștientizarea și Cunoașterea Închisă din lumile Factorului Creator a Cunoașterii Deschise și elementelor Stării de Fapt pe care aceasta le produce. Iluzia apare odată cu reflectarea Persoanei și a Personalizărilor sale în Noțiune. Cauza Iluziei constă în faptul că Adevărul Noțional și Destinul Noțional nu sunt Previzibile.

Imprevizibilitatea, Destinul Anoțional și Adevărul Anoțional sînt responsabile și de „surgerea” Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute către Factorii Creatori, „surgere” care le fac pe acestea să se afle în Gîndurile lor Pure.

2

Astfel Echilibrul Factorului Creator se definește prin determinarea unui alt *Echilibru*, acela al *Gîndului Pur*.

Gîndul Pur este dual în Echilibru, adică propriul Său Echilibru este menținut prin *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută*.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Acest fapt sugerează că și Factorul Creator este dual în Sine prin Sine ca *întreg* și *Infinit*. Deci, Gîndul Pur prin Echilibrul Său dual este contraponderea Echilibrului Factorului Creator ce se poate defini ca *Unicitate prin Sine* în diversitate prin *Scopul Său*.

Dacă Echilibrul Factorului Creator este dual înseamnă că sunt și Echilibre ale unicității, ale treimii, ale altor și altor valori, ceea ce demonstrează determinarea altor Mari Creatori și Unici Întîmplători.

Acești Factori au Echilibre bazate pe unul sau mai multe Elemente în contrapondere cu Ei! Odată ce numărul Echilibrelor crește acesta poate deveni Infinit. Factorul nostru este DUAL prin Unicitatea sa în diversitatea sa, care este Adevărul Absolut în care se reflectă ca Unicitate și Cunoașterea Absolută, unde se reflectă ca Diversitate.

Atenție însă la faptul că noi gîndim pe baza Coeficientului Logic 2. Dacă am folosi un alt Coeficient Logic, Factorul Nostru Creator nu ar mai deveni dual în Echilibru, ci Elementele care i-ar alcătui Echilibrul în acel caz ar fi egale cu numărul Coeficientului Logic! Acest lucru înseamnă că fiecare Factor Creator are un Echilibru format dintr-o infinitate minus Una de Elemente la fel cum fiecare Gînd Pur are un Echilibru format dintr-o infinitate minus Una de Elemente, astfel alături de Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută mai sunt o infinitate minus trei de Elemente. Prin urmare Echilibrul unui Factor Creator depinde de modul de abordare a acestuia, prin utilizarea unui anumit Coeficient Logic. Dacă folosim acest mod de abordare atunci înseamnă, că fiecare Factor Creator se deosebește de celălalt prin Coeficientul Logic? Da, voi răspunde, dar doar din punctul nostru de vedere care nu putem raționaliza decît pe baza Coeficientului Logic 2, și nu pentru alte Nivele Logice cum ar fi Antilogicul sau Virtualul, sau altele, unde diferențierea dintre un Factor

Creator sau altul se face pe alte criterii. Chiar și așa diferențierea unui Factorul Creator față de altul se face prin percepția simțirii și logicii noastre.

Dacă aceasta este o Iluzie și modul de diferențiere al Factorilor Creatori de către noi este tot iluzoriu. Privit subiectul dintr-un alt unghi, înseamnă că numărul Factorilor Creatori va fi egal cu Numărul Coeficienților Logici? Dacă Factorul Nostru Creator este Dual în Echilibru, atunci cei care au un Echilibru format dintr-o infinitate minus 5 înseamnă că sunt alții sau altul?

Înseamnă că Coeficientul Logic în sine este Factorul Creator? Acest lucru ne duce la raționamentul că poate fi același Factor Creator Major cu o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru, fiecare Coeficient aparține infinității de Factori Creatori unde fiecare posedă un Echilibru format dintr-un număr finit de Elemente, sau fiecare Factor în parte are o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru.

Dacă ar fi ca fiecare Factor Creator în parte să posede o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru, aceasta înseamnă că nu putem face nici o diferențiere concretă dintre doi sau mai mulți Factori Creatori atâta timp cât noi îi percepem printr-o anumită logică, întrucât toți sunt la fel, identici, iar faptul de a fi identici nu ne permite să-i diferențiem.

În schimb dacă fiecare Factor Creator este format dintr-un număr finit de Elemente de Echilibru se poate face o diferențiere logică între aceștia. Dacă fiecare Factor Creator ar avea un număr finit de Elemente de Echilibru acesta nu s-ar putea reflecta decât Coeficientului Logic egal cu numărul Elementelor de Echilibru, ceea ce ar determina că Factorul Creator este incapabil să reflecte mai mult decât logică care-l determină, adică de logica lumii noastre. Ar fi exact cu felul cum arată Dumnezeu. Oamenii vor spune că este Om, după chipul și asemănarea lor, dar dacă ar avea chip

de pisică ar susține că Dumnezeu lor are chip de pisică. La fel ar fi și cu Coeficientul Logic 2.

Acest lucru este total imposibil. Odată ce putem gândi la Existența altor și altor Coeficienți Logici și Factorul Creator al lumii noastre poate face aceasta, dacă nu mult mai mult. Atunci înseamnă că este dual în Echilibru doar raportat la Coeficientul Lumii noastre și nu și la alți Coeficienți Logici unde își desfășoară Echilibrul în funcție de Coeficientul Logic, Nivelul Antilogic, Virtual, etc; cu ajutorul căruia este determinat.

Acest fapt ne duce la raționamentul că Factorul CREATOR ESTE UNUL SINGUR DAR SE RAPORTEAZĂ LA O INFINITATE MINUS UNA DE ALȚI FACTORI CREATORI. Factorul Creator are o infinitate de fete unde fiecare față se reflectă în lumile sale pe baza unui Coeficient Logic care îi aparține. Vorbind despre Factorul Nostru Creator este cumva impropriu, fiindcă corect ar fi să vorbim despre una din fetele Factorului Creator, dar pentru a simplifica cât mai mult lucrurile voi folosi în continuare: ”Factorul Nostru Creator.” În definitiv fața respectivă chiar este Factorul Nostru Creator.

Alături de Factorul Creator care are o infinitate de Elemente de Echilibru mai sunt și alți Factori Creatori? DA!

Sunt și Fete care au miliarde de Elemente de Echilibru.

Cum putem determina Existența și altor Factori Creatori odată ce unul singur acoperă toate fețele necesarului Logic prin care toți ceilalți Factori Creatori ar putea fi determinați?

Alături de Unicitate în Diversitate, opuse una alteia, mai sunt și alte Elemente opuse acestor două, pînă la Infinit. Aceasta înseamnă că SUNT și alți Factori Creatori, total diferiți de fetele Factorului Nostru Creator și mai mult decît atît, diferiți de

Factorul Primordial, care își raportează Unicitatea Sa la infinitatea Factorilor Creatori, unde Toți sunt Unul și Unul este în Toate. Pe acești Factori am să-i numesc Factori Matriceali deoarece aparțin altor Matrici diferite de a noastră, unde schema de determinare a Lor este mult diferită de aceea dată de către Matricea noastră. Factorii Matriceali la rîndul lor sînt Factori Primordiali pentru Matricile lor care pot sau nu pot să dezvolte proprii lor Factori Creatori.

De data aceasta infinitatea Factorului Primordial, nu mai constă în Unicitatea raportată la Diversitate ca și în cazul Factorului Nostru, al Marelui Creator și Unic Întîmplător ci se bazează pe Infinitatea raportată la Infinitate ce rezultă **unicitatea absolută a infinității.**

Prima dată era *Scopul Matricei* Factorului Primordial. Scopul Matricei fiind Forma în Urma căreia urma să se definească Factorul Primordial ca și Cunoaștere de Sine.

Instinctul este Forma care astupă urma Scopului Matricei fiind prima Stare de Fapt.

Scopul Matricei nu avea inserat în el *Adevărul Absolut* Primordial, decît după ce a apărut Instinctul care a determinat Adevărul Absolut Primordial, care este de fapt Esența Adevărurilor Anoțional și Noțional. Scopul Matricei trebuia să se Oglindească în “ceva” pentru ca determinantul Ogîndirii să devină Cunoaștere. În ce s-a Ogîndit aceasta? În Instinct!

Odată cu apariția elementului Ogîndă care este Instinctul, deci al Cunoașterii, Scopul Matricei a devenit Conștientizare, iar Instinctul: Cunoașterea de Sine a Factorului Primordial. Astfel în faza Primordială Conștientizarea apare după Cunoaștere și nicidecum înainte ei cum se întîmpla de acum înainte. Atunci cînd Factorul Primordial a spus “EU”, în acest “EU” se afla Adevărul Absolut al Instinctului și Instinctul, care a determinat Cunoașterea Absolută, și implicit odată cu

aceasta Gîndul Originar. De acum înainte Scopul Matricei devine Conștientizarea Scopului Matricei.

Cu toate acestea s-a ÎNTÎMPLAT o singură dată cît și pentru Prima și Ultima dată ca Gîndul Originar să nu fie raportat prin autodeterminare la Factorii Creatori și Unic Întîmplători, care încă nu se născuseră, ci la INSTINCT! Atunci a fost determinat Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional. Imediat după aceasta Factorul Primordial și-a autodeterminat Unicitatea față de Diversitatea Factorilor Creatori, și mai mult decît atît și autodeterminat opusul, opusurilor la Infinit ale Unicității și Diversității față de infinitatea minus Unu al Factorilor Creatori.

Factorul Primordial a spus “EU!” Acest “EU” devine piatra de temelie a Cunoașterii, pe care se reazămă veșnic Gîndul, Gîndul Originar, prin atribuirea Cunoașterii Absolute, *Adevărului Absolut*, existent deja prin INSTINCT!

Odată determinat Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional, Factorul Primordial se poate autodetermina față de infinitatea Factorilor Creatori, infinitate care la rîndul ei va determina de acum înainte Gîndul Originar al Factorului Primordial, față de care fiecare în parte se va autodetermina la rîndul său la fel cum o face față de toți Factorul Primordial.

Astfel Factorii Creatori și Unic Întîmplători au fost determinați prin Gîndul Originar ce va continua să fie determinat în continuare de către aceștia și nicidecum de către *Scopul Matricei* a Factorului Primordial, cum s-a Întîmplat Prima Dată.

3

Prima lege care a guvernat s-a rezumat la Instinct, a doua, la Factorul Primordial, a treia la Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional. Urmînd noi și noi legi. Se vede că

întotdeauna ceea ce determină o lege este Scopul care apare ca și Efect. Prima lege s-a rezumat la Instinct întrucât acesta a fost cel care s-a format pentru prima dată în Scopul Matricei astfel *Scopul Matricei devine prima lege*. Odată Creat *Instinctul* acesta a determinat Adevărul Absolut *a doua lege* alături de care s-a determinat „EUL” Factorului Primordial, iar acest „EU” a determinat la rîndul Său Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional, *cea de-a treia lege*, urmînd că numărul legilor să continue la Infinit.

Astfel putem să afirmăm un enunț și anume: **Întotdeauna o lege va fi un Element al Scopului deci al Efectului și Niciodată al Cauzei. Ierarhia este cea care se supune legității și Niciodată legitatea Ierarhiei. Legitatea se va supune numai Scopului, definindu-se prin acesta.**

Din punct de vedere al Destinului Anoțional și Adevărului Anoțional, definiți ca aparținînd celei de-a treia legi, nici o lege din Univers nu se poate dispersa de prima ei destinație și anume primul Efect datorat Scopului ei, în cazul de față fiind *unicitatea în diversitate cît și opușii acestor două la Infinit caracterizați pentru Întîia oară prin Factorii Creatori*. Scopul în *Universalele Matricei Noastre va fi lege, cît și a tuturor Factorilor Creatori va fi lege, indiferent că acesta se numește, Adevăr, Destin, Întîmplare sau alte și alte înțeleșuri*.

Din *Destinul Anoțional și Adevărul Anoțional* se va destina, *Destinul Noțional* care este o nouă lege, și anume că Destinul Noțional să determine Noțiunea prin Persoană și Personalizări, lege care garantează, determinarea Iluziei dată de Persoană și Oglindită în Noțiune prin Personalizările Persoanei!

Întrebarea care se pune este dacă Adevărul Noțional și Destinul Noțional determină aceeași lege pentru fiecare Factor Creator în parte sau diferită. Răspunsul este cu siguranță o lege diferită, întrucît doar un singur Factor Creator este identic cu altul potrivit

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Coeficientului Logic 2, și chiar dacă toți ar fi identici unii cu alții, potrivit Coeficientului Logic Infinit minus Unu, tot ar fi diversitatea de posibili Coeficienți Logici din acesta ceea ce definește faptul că între fiecare Factor este o anume diferență, dar depinde din ce unghi este privită aceasta. Rezultatul întrebării noastre ar fi că din punct de vedere al Coeficientului Logic Infinit minus Unu determină aceeași lege, întrucât la nivelul acestui Coeficient Logic, numărul opușilor este practic nul, întrucât toți sunt UNU în afară de Factorul Creator, în schimb la nivelul Coeficientului Logic 2, vor fi doar 2 opuși. Astfel Adevărul Noțional și Destinul Noțional vor determina și aceeași lege la ceilalți Factori Creatori, în cazul nostru avînd finalitate în Iluzia determinată de Destinul Noțional al Noțiunii, doar că legea respectivă va fi altfel structurată de la Factor la Factor. Diferența de structurare se datorează faptului pe care l-am spus adineaori și anume, multitudinea de Coeficienți Logici care determină o mulțime de aranjamente opozabile. Acest fapt ne indică că și în alte sfere mult mai îndepărtate de ale noastre poate surveni Iluzia dar o Iluzie diferit structurată.

Ce anume determină și deosebește Adevărul Absolut de Adevărul Anoțional, există și un Destin Absolut?

Orice Adevăr are un Destin al său precum orice Destin are un Adevăr al său. Nu putem să spunem că Destinul nu este Adevărat, dar nici că Adevărul nu a fost determinat de Scopul unui anume Element, cum este Instinctul în cazul Adevărului Absolut, deci prin urmare destinat. Astfel că există un Destin Absolut, dar care se împletește cu Adevărul Absolut atît de intens încît definirea lui în mod special se face deseori inutilă, dar trebuie neapărat să facem remarca că Destinul Absolut este născut dinaintea Adevărului Absolut, și chiar a primei Stări de Fapt care este Instinctul, fiind prima Destinație a Scopului Matricei, față de Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional care apar în același timp. Atunci cînd am făcut referirea la

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Adevărul Absolut determinat de Instinct am dorit doar să explic mai pe Înțeles faptul că fiecare Adevăr Absolut are și Destin Absolut, dar nu pentru că Destinul ar fi apărut odată cu Adevărul Absolut.

De ce anume era nevoie de Adevărul și Destinul Anoțional, de ce nu puteau rămîne acestea în continuare sub titulatura de Adevăr Absolut și Destin Absolut?

Acestea au fost determinate de către „EUL” Factorului Primordial, odată cu actul de **Cunoaștere după care se determină și prima Conștientizare**. Odată apărînd actul de Cunoaștere apare implicit și **Gîndul Originar**, deci atît Adevărul cît și Destinul primesc noi influențe și conotații la acest nivel dat de Cunoaștere care în primul rînd **NU este Adevăr dar mai ales Adevăr Absolut**, chiar dacă pentru o singură dată îl reflectă pe acesta.

Sub nici o formă Cunoașterea, cît și acceptarea sa nu putea fi pusă în cărca Adevărului Absolut. Acest „**COMPROMIS**” a dus implicit la crearea unui Destin paralel cu Destinul Absolut recunoscut numai de Adevărul Absolut, Destin care poartă numele de Destin Anoțional. Dacă nu s-ar fi realizat acest „Compromis” atît Cunoașterea cît și Conștientizarea nu ar fi putut lua naștere. Odată creat acest paralelism între Adevăruri și Destine, ele s-au reflectat unele în altele determinînd noi și noi forme ale Adevărurilor și Destinelor cum ar fi Adevărurile Noționale și Destinele Noționale.

În acest paralelism stă pînă și Cauza care stă de fapt la rădăcina pierdută în eternitate a Iluziei, fiind un fel de genom al acesteia. Iluzia nu s-ar fi cuibărit Niciodată în Universele Factorilor Creatori dacă nu ar fi fost Cunoașterea și Conștientizarea. Mai mult decît atît Cunoașterea și Conștientizarea chiar dacă sînt opuse Adevărului Absolut ele reușesc o singură dată prin Factorul Primordial să reflecte Adevărul Absolut în toată splendoarea sa tocmai prin acel „EU”, care nu este nimic altceva decît Cunoașterea cea mai profundă a Adevărului

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Absolut, dar fiindcă acesta nu este Cunoaștere prin Esența sa, se depărtează de aceasta odată cu fiecare nou Element apărut în cadrul acesteia, lăsînd-o Adevărului Noțional și Destinului Noțional.

Din acest moment totul s-a depărtat de Adevărul Absolut, creînd noi și noi paralelisme față de acesta prin iminența apariției Adevărului Noțional și al Destinului Noțional. Aici este de fapt rădăcina viitoarei Persoane, a Personalizărilor și a Noțiunii care se va naște în Factorul Nostru Creator. Înainte de apariția Noțiunii, Cunoașterea nu era o Cunoaștere Noțională, deci Adevărul Absolut nu putea fi reflectat de către o Cunoaștere Noțională ci mai degrabă de către a Cunoaștere Anotională, datorată tocmai Adevărului Anotional și Destinului Anotional pe care le determină prin propriul „EU” al Factorului Creator. Cunoașterea Anotională este o Cunoaștere determinată de Stările de Fapt, iar acesteia i se atribuie sentimentele, simțirea, trăirile interioare, dar mai ales cel mai important lucru și anume: Iubirea.

Oricît de greu ne vine să credem sau nu Iubirea stă la baza Cunoașterii Anotionale, fiind unul dintre primele sentimente transmise de Factorul Primordial Factorilor Creatori, imediat după ce a Conștientizat și Cunoscute propriul „EU” celălalt lucru care l-a făcut, a fost să **IUBEASCĂ** ceea ce a creat. Astfel Iubirea stă în negurile originilor la baza lumilor care se vor naște sau care se văd pe bolta noastră înstelată dar au murit demult trăindu-și sub această formă viitorul lor atît de îndepărtat aflat în prezentul nostru. Prin Iubire Factorul Primordial se autodetermină față de Factorii Creatori, dîndu-le și acestora etern prin Starea de Fapt, frumusețea și strălucirea Faptului Împlinit al Creației. Iubirea stă la origine Persoanei, Personalizărilor și Noțiunii factorului Nostru Creator.

Văzînd cît de înălțătoare sentimente au stat la originea facerii noastre nu pot să nu mă întreb ce anume a determinat că alături de Iubirea Profundă și Absolută care a

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

stat la baza Creației să se strecoare atâtea și atâtea nenorociri, în rîndul lumii acestei grandioase creații care este Lumea noastră?

Răspunsul constă tot în paralelisme declanșate de către Cunoaștere și Conștientizare, paralelisme care determină noi și noi Elemente ale Cunoașterii alimentate de Starea de Fapt care se depărtează tot mai mult de Adevărul Absolut, de Adevărul Anoțional și implicit de Destinele aferente lor. Acel Compromis față de Adevărul Absolut despre care am amintit adineaori, nu s-ar fi realizat dacă nu ar fi fost și **Absolut Necesar** procesului de Cunoaștere.

În cadrul Coaxiologiei apare un nou termen și anume Absolut Necesarul, care este calitatea de Oglinză a Instinctului în care se reflectă „EUL” Factorului Creator pentru a determina procesul de Cunoaștere. La originea Absolut Necesarului stă tocmai Adevărul Absolut determinat de către Instinct. Odată ce Cunoașterea este reprezentată de multitudinea în continuă creștere a elementelor care o compun, Adevărul Absolut prin Esența sa este reprezentat numai și numai prin Unicitatea sa ca Element component fiind opusul Cunoașterii, în acest stadiu.

Cum anume s-a putut reflecta Cunoașterea Factorului Primordial în Adevărul Absolut și să-l Cunoască o singură dată pe acesta? Adineaori am afirmat că Cunoașterea este reprezentată printr-o multitudine mereu crescătoare de noi Elemente care o compun. Acest fapt înseamnă că atunci o singură dată cînd s-a reflectat în Adevărul Absolut prin „EUL” Factorului Primordial, Cunoașterea era goală, lipsită de orice Element în plus în afară de Adevărul Absolut pe care-l îngloba în cadrul său.

Acesta fiind Unicul Element din cadrul Cunoașterii și devenea compatibil cu aceasta, dar în momentul cînd în aria Cunoașterii a apărut un al doilea Element care este Iubirea, Adevărul Absolut a declarat incompatibilitatea sa și s-a retras determinînd primul paralelism, prin apariția

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Adevărului Anoțional. La baza Adevărului Anoțional și al Destinului Anoțional stă Iubirea.

De ce a trebuit ca Iubirea să fie un Compromis, mai mult decît atît cel mai mare Compromis care stă la originea Facerii? Răspunsul stă în Absolut Necesarul determinat de Adevărul Absolut. Prin urmare Compromisul pentru apariția Cunoașterii era Absolut Necesar, datorită Adevărului Absolut care are tocmai această calitate de a determina Absolut Necesarul Cunoașterii ca pe urmă să se departajeze de aceasta.

De ce a determinat acest Absolut Necesar? Datorită Instinctului care l-a creat drept Scop al său. Cine anume se caracterizează prin Absolut Necesar, Adevărul Absolut sau Instinctul?

Dacă ar fi Instinctul nu ar fi dat acest Scop al său Adevărului Absolut ci s-ar fi identificat cu el. Prin urmare Unica funcție a Adevărului Absolut este Absolut Necesarul. Atunci cînd Cunoașterea a apărut ea a fost chiar determinantul Absolut Necesarului deci a Adevărului Absolut pe care l-a văzut pentru o singură dată. Adevărata Cunoaștere Absolută este Cunoașterea din acea singură dată cînd a Cunoscut Adevărul Absolut. Mai mult decît atît, Cunoașterea Absolută și Adevărul Absolut se află la baza fiecărei Cunoașteri și fiecărui Adevăr indiferent că acestea sunt Anoționale sau Noționale, sau mai au alte și alte denumiri. Factorii Creatori își determină Gîndul lor Pur prin Cunoașterea Absolută și Adevărul Absolut, pe care și ei îl percep o singură dată la fel ca și Factorul Primordial, iar odată ce Gîndul Pur este format acesta determină o Cunoaștere Noțională bazată pe Iluzie care survine odată cu Persoană ce are în componența sa Personalizările și se oglindește în Noțiune.

Deci, Persoana are ca structură Personalizările, care se reflectă unele în altele, în totalitatea lor, formînd Noțiunea.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Astfel Persoană ca întreg este Cauza ce va determina Noțiunea ca Efect.

Personalizările sînt reprezentate de două întreguri, odată prin Persoană și odată prin Noțiune, ceea ce le determină un caracter dual.

Din Persoană se naște Iluzia și prin Noțiune devine operabilă, întrucît se oglindește în aceasta luînd naștere prima reflectare deci primul act de Conștientizare ce determină Destinul paralel celui *Anoțional, Destinul Noțional*. Aici se află cheia simetriei iluziei.

Personalizările devin o singură structură la două întreguri.

4

Revenind la Factorul Creator și Unic Întîmplător al Nostru, la Echilibrul Său față de Gîndul Pur. Acest Echilibru se realizează prin Adevărul Absolut care este Opusul Cunoașterii Absolute, datorită Absolut Necesarului, care-i cere Cunoașterii Absolute noi Elemente de cognoscibilitate, Elemente față de care se împotrivește Adevărul Absolut. Pe acest principiu se realizează Echilibrul față de Gîndul Pur al Factorului Nostru Creator văzut prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre.

Odată ce Adevărul Absolut este Opus Cunoașterii Absolute, înseamnă că Adevărata Cunoaștere NU există.

Nu gîndirea este cea care trebuie să se supună și să se conformeze obiectului, ci gîndirea determină obiectul iar acesta se conformează gîndirii.

Odată ce nu există cunoaștere decît Iluzie, ce anume ar fi Cunoașterea de fapt dacă aceasta nu ar fi îmbrăcată în hainele Iluziei? O sumă de Elemente? Dar ce anume să reprezinte aceste Elemente raportate la Adevărul Absolut? Dar la *Adevărul Anoțional și Noțional*? Poate fi unul dintre

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

aceste *Adevăruri* mai *Neadevărat* decît altele? Nu! Pentru că toate celelalte *Adevăruri* în afară de *Adevărul Absolut* sînt la fel de *Neadevărate*, pe cît de *Adevărate* sînt raportate la acesta. Orice *Adevăr* oricît de puțin *Neadevăr* ar ascunde este un *Neadevăr*.

Toate *Adevărurile*, în afară de *Adevărul Absolut* sînt *Neadevărate* chiar dacă aparent diferă între ele, ele nu fac altceva decît să întrească un singur *Adevăr*: *Minciuna!* *Ea este unicul Adevăr determinat de Adevărul Absolut în celelalte Adevăruri, într-un cuvînt Neadevărul. Astfel că de cîte ori va apare într-un anume Adevăr, îndoiala, atunci ne apropiem cu aplicația noastră de Adevărul Absolut.*

Neadevărul, Necunoscutul sînt reflectarea Adevărului Absolut în celelalte Adevăruri. Necunoscutul nu există decît pentru celelalte Adevăruri și nu pentru Adevărul Absolut. Raportat la acest Adevăr toate cîte sunt și cîte nu sunt, sînt cunoscute, chiar și Necunoscutul devine Cunoscut întrucît poate fi detectat de către Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută.

După cum am afirmat referitor la Cunoașterea Absolută că aceasta este determinată doar o singură dată de către Adevărul Absolut, dar pe urmă Cunoașterea își adaugă noi și noi Elemente datorită Absolut Necesarului, determinînd o Cunoaștere Anoțională, Noțională etc; sau aceste tipuri de Cunoaștere nu mai există?

*Putem folosi termenul de Cunoaștere Anoțională sau de Cunoaștere Noțională doar în măsura în care vrem să facem distincție între o Cunoaștere rezultată într-un sistem Noțional sau Anoțional, dar acest tip de Cunoaștere nu există raportată la Adevărul Absolut fiindcă **orice** este **Cunoscut** în afară de Cunoașterea Absolută, **nu** este **Adevărat**. Atunci **Cunoașterea nefiind Adevărată** nu este nici **Cunoască**.*

*Ceea ce nu este Cunoscută devine Necunoscută deci aparține **Necunoscutului**, iar adineaori am spus că raportat la Adevăratul Absolut nu există **Necunoscut***

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

întrucît acesta nu este altceva decît raportarea Adevărului Absolut în celelalte Adevăruri, prin urmare: toate celelalte tipuri de Cunoaștere sînt Necunoașteri!

Corect ar fi Necunoașterea Anoțională sau Noțională, dar pentru a simplifica lucrurile chiar dacă folosim Cunoașterea Anoțională sau Noțională se subînțelege că aceasta este Necunoaștere, și astfel iarăși ne întoarcem la Adevărul Absolut.

Nu întîmplător m-am întrebat adineaori ce anume este Cunoașterea întrucît oricît de mult aș încerca să-i dau o anumită definiție, de cîte ori simt că mă apropiu de aceasta de atîtea ori văd cum mă îndepărtez din nou.

Nu intelectul este cel care intuiește și nici simțurile cele care gîndesc.

Gîndirea se datorează Cunoașterii iar intuiția Conștientizării, iar ambele: Factorului Vieții.

Conștientizarea se reflectă în Om sub formă de Intuiție, întrucît Intuiția nu este Cunoaștere ci o stare de spirit care trimisă Factorului Vieții, se va reîntoarce de la acesta sub formă de Cunoaștere pentru a umple conținutul unei idei, al cărei fond a constat cîndva în Intuiție. Intuiția este Urma iar Cunoașterea Forma în care se va închea Ideea. Cel responsabil de transformarea Urmei în Formă și a Intuiției în Cunoaștere este Factorul Vieții. Intuiția prin Esența sa este energie, mai precis o formă de reprezentare a energiei vitale pe care o are orice Om.

Pornind de la Elemente ale Cunoașterii Anoționale, care pot fi toată gama care ne survine nouă ca Elemente ale simțirii, cum ar fi, începînd cu Iubirea și terminînd cu senzația de sete, frig, oboseală, etc. Trăind într-un sistem Noțional, pînă și acestui tip de Cunoaștere îi atribuim Noțiunea ca atare dar determină o Cunoaștere Noțională. Elemente ale Cunoașterii Noționale ar fi, începînd cu anumite cuvinte din limbaj care să nu implice simțirea, cum ar fi conotații, anumite abstractizări, etc; toate acestea implică Noțiunea ca atare despre un anume subiect, care în

mod implicit devine Noțional. În schimb din punct de vedere al Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute nu avem reflectat în cadrul limbajului nostru decât un singur Element, și anume Necunoscutul. Atunci ce anume este Cunoașterea?

5

Adevărul Anoțional este Conștientizarea Ierarhiei care se raportează la Cunoaștere iar cel Noțional se definește prin Conștientizarea Ierarhiei prin Cunoaștere, lucru care nu înseamnă nici într-un caz și nici în celălalt că vreunul dintre aceste Adevăruri s-ar identifica cu Cunoașterea, chiar dacă unul se raportează la aceasta negînd-o, departajându-se de Cunoaștere, cum este cazul Adevărului Anoțional, sau în cazul Adevărului Noțional unde conștientizarea Ierarhiei se face prin Cunoaștere nu înseamnă cîtuși de puțin că acceptă ca fiind adevărată Cunoașterea, ci, că se sprijină de aceasta pentru a o combate, definind-o ca fiind opusul său! Dar Adevărul Absolut? Acest tip de Adevăr este Esența ceorlalte două.

Spuneam adineaori că Cunoașterea poate fi o sumă de Elemente. Cu toate că noi nu le vom putea cunoaște Niciodată știm că ele există și că se află undeva acolo, dar ce anume sînt aceste Elemente? Sunt lucruri, fapte sau fenomene? Nu, nu sunt nici unele dintre acestea deoarece dacă ar fi unul singur dintre acestea noi NU le-am cunoaște semnificația lor! Întrucît orice lucru, fapt sau fenomen devine cu adevărat Cunoscut doar dacă NU se raportează la Adevărul Absolut, la Cunoașterea Absolută, și NU este implicit determinat de acestea. Dacă nu sunt nimic din acestea atunci înseamnă că Niciodată nu vom cunoaște semnificația lor.

Toate aceste Elemente sînt Necunoscutul, în care se ascunde Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, care nu vor aparține nici Cunoașterii Î închise și nici celei

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Deschise, deoarece nu pot fi sintetizate de către Iluzie. Cu toate acestea și Necunoscutul respectiv există acolo undeva și ar putea deveni în orice moment unul dintre reperele cunoscute, trecînd astfel pe palierul cunoașterii și implicit odată cu aceasta pe acela al Iluziei. De ce nu o face? Pentru că atunci întreg Echilibrul s-ar da peste cap.

Prin urmare orice Necunoscut poate fi Cunoscut odată ce se alătură Iluziei.

Orice este Cunoscut NU este Adevărat, întrucît nu mai aparține Adevărului Absolut, ci se pierde în Cunoaștere.

Dacă orice este Cunoscut nu este și Adevărat, acest fapt înseamnă că nici măcar Iluzia Vieții Omului nu este Adevărată chiar privită din punctul de vedere al Iluziei și nimic altceva.

Prin urmare Cunoașterea este umbra Necunoscutului Cunoscut de Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută.

Cu cît Cunoașterea va deveni mai proeminentă cu atît Adevărul va deveni mai scăzut, și invers.

Cel mai mare Opus al Cunoașterii este și va rămîne de-a pururi Adevărul.

Cunoașterea este aceea care determină noi și noi Universuri pe cînd Adevărul le neagă indiferent că aparțin Iluziei Vieții sau Realității.

Niciodată nu va fi Realitate Absolută pentru Adevărul Absolut întrucît nu se supune și este Opus Cunoașterii, precum Niciodată nu va fi Iluzie Absolută tocmai pentru aceste motive.

Din frămîntarea Adevărului Absolut cu Cunoașterea Absolută se nasc continuu energiile spirituale ale Gîndului Pur, sau ale Originii Totului ce ține de Factorul Creator și Unic Întîmplător, în lumile Coeficientului Logic 2.

Cînd Factorul Creator și Unic Întîmplător Contemplă Gîndul Pur, efluviile acestei Contemplări naște Cunoașterea

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Închisă, prin Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, curgînd pe urmă în Universul Primordial Structural.

În schimb *Cunoașterea Închisă* va deveni cunoscută Omului abia atunci cînd va intra sub incidența Cunoașterii Deschise, pentru a putea fi reperată.

Atunci cînd Factorul Creator și Unic Întîmplător Contemplă Persoana efluviile acestei Contemplări curg spre structurile existente ale Universului Primordial Structural sau Î-L creează pe acesta dacă lucrarea divină nu este finalizată.

Cele mai importante principii ale Coaxiologiei și implicit ale Coaxialismului, sunt cele care se bazează pe Opuși și Echilibre! Cunoașterea este Opusă Adevărului întrucît orice Cunoaștere se bazează pe principiul posibilității ca un anume proces sau fenomen poate să fie adevărat sau nu, ceea ce Adevărul nu acceptă Niciodată jumătăți de măsură întrucît un proces sau fenomen ori este adevărat ori NU!

6

La nivelul Cunoașterii Absolute orice proces sau fenomen devine cu siguranță adevărat dacă *întrunește* anumite condiții, pe cînd *Adevărul Absolut* nu poate fi *condiționat*!

Astfel din Originea Zero care este Gîndul Pur pornesc cele două contrarii din acesta,” plus unu”, și „minus unu” iar de aici întreaga scală a numerologiei.

Deci, Persoana în calitate de negativ al Gîndului Pur, de Formă al Urmei acestuia, dar posesoarea unei înfinități minus Una de opusuri, a trebuit să determine și Opusurile necesare Gîndului Pur, ce nu are decît doi Opuși, *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută*. Pentru aceasta s-a născut *Iluzia*, ca Unic *Opus al Adevărului Absolut și Cunoașterii Absolute*. Gîndul Pur și Persoana sînt Elemente de Echilibru al Factorului Creator și Unic Întîmplător, cel care

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

a născut simetria în toate lumile acestuia, indiferent dacă simetria este alcătuită din două, un miliard sau o infinitate minus Una de Opusuri.

La baza acestui principiu stă și evoluția particulelor elementare care sunt de fapt cuante de energie spirituală văzute astfel prin prisma Iluziei Vieții din Universele Existenței.

Odată determinat Gîndul Pur, în Forma acestuia a apărut Persoana, care a lăsat o Urmă în Forma căreia s-au născut o infinitate minus Una de Personalizări, una dintre acestea fiind *Existența*! Suma tuturor acestor *Personalizări* odată create au format *Noțiunea*.

Fiecare Personalizare a Persoanei este o Conștientizare în parte la fel ca și Persoana, doar că Persoana este Întregul acestor Conștientizări iar infinitatea minus Una de Personalizări, Structura acestui întreg.

Toată această pleiadă de Conștientizări au determinat Noțiunea, prin raportarea acestora doar pentru o singură dată la Gîndul Pur al Factorului Creator, care este un Element Oglindă, deci un Element capabil să transforme Conștientizarea în Cunoaștere. Prima Cunoaștere care le-a survenit Personalizărilor și Persoanei a fost aceea de Noțiune. Noțiunea este reprezentată de Cunoașterea Închisă a Factorului Nostru Creator și, se definește prin aceasta.

Noțiunea este responsabilă și de delimitarea și raportarea acestui tip de Cunoaștere care este *Cunoașterea Închisă* la *Cunoașterea Deschisă*.

Fiecare Personalizare are o Noțiune a sa în sine, de exemplu, Personalizarea noastră are drept noțiune: *Existența*.

Atunci cînd Persoana a născut propriile sale Personalizări acestea, odată cu apariția lor au avut fiecare parte de o astfel de noțiune, odată reflectate în Noțiune.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Noțiunea ca sumum al acestei infinități de Personalizări nu este nimic altceva decât Oglinda în care se reflectă toate acestea ca întreg, rezultând Cunoașterea.

De ce nu Conștientizarea? Deoarece Conștientizarea este un summum de Elemente care pot fi cunoscute doar dacă sînt reflectate în Oglinda Noțiunii.

Din *Cunoașterea Închisă* face parte fiecare noțiune pe care o posedă fiecare Personalizare a Persoanei.

Odată apărută Personalizarea Existenței care a devenit conștientă de sine după ce s-a reflectat în Noțiune pentru a se putea raporta pe sine altor Personalizări, prima s-a determinare a fost Existența, a doua *Ființa*, a treia *Factorul Vieții*, etc. A doua determinare și anume *Ființa* este propria reflectare a Existenței în *Oglinda Noțiunii*, deci a *Cunoașterii*, și nu în ultimă speță a *Cunoașterii Universale*. **De aceea *Ființa* primește caracteristicile Existenței, excelînd prin atribuirea Existenței actului de Conștientizare. În schimb la a treia reflectare a *Existenței în Noțiune* cînd s-a determinat *Factorul Vieții*, acesta a primit caracteristici de transformare a conștientizării în cunoaștere, într-un cuvînt, de simțire, de suflare. Astfel a apărut *Viața*.**

Se poate vedea că de la nivelul Personalizărilor atît *Existența* cît și celelalte Personalizări își clădesc fiecare în parte propriile lor structuri.

Întrebarea care se pune este de ce a creat *Ființa* și nu Factorul Vieții de exemplu?

Deoarece *Ființa* nu este altceva decât rezultatul reflectării Existenței în Noțiune.

Fiecare Personalizare devine conștientă de sine abia cînd se raportează la toate celelalte Personalizări, oglindindu-se în Noțiune, iar rezultatul reflectării în această determină Conștientizarea Personalizării. Conștientizarea Personalizării noastre este Existența.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Înainte de a se reflecta în Noțiune fiecare *Personalizare a Persoanei* reprezintă doar un Element din infinitatea de *Elemente ale Cunoașterii Închise*.

Noțiunea este direct *răspunzătoare* de orice formă de Cunoaștere la orice nivel structural atât în cadrul Universelor Personalizării Existenței cât și al tuturor celorlalte Personalizări. Prin Noțiune se transferă Cunoașterea către toate celelalte sfere care și-au trimis actele lor de Conștientizare din nou Noțiunii. Aceasta le reflectă înapoi sub formă de Cunoaștere.

Existența este actul de Conștientizare al Personalizării noastre, care reflectat în Noțiune determină Cunoașterea acestei Conștientizări, deci Ființa. Astfel Ființa devine prima Cunoaștere a Existenței.

Dar tocmai fiindcă este prima Cunoaștere a Existenței această Cunoaștere este de fapt Cunoașterea Conștientizării. Lucru care-i va imprima Ființei calitatea de Element Oglindit și nicidecum de Element Oglindă, cum este Noțiunea.

Odată Cunoscută Ființa de către Existență, Existența se va reflecta din nou În Noțiune cu propria sa Conștientizare, iar noul rezultat va fi Factorul Vieții.

Cea de-a doua Conștientizare a Existenței va fi diferită de prima întrucât vă avea și încărcătura predecesoare a Ființei, și în loc să fie, Cunoașterea Conștientizării, va deveni Cunoașterea Actului de Cunoaștere, ceea ce-i va impregna Factorului Vieții calitatea de Element Oglindă. Factorul Vieții devenind Element Oglindă, va fi la fel ca și Noțiunea, apt pentru a primi actele de Conștientizare ale altor Elemente și a le transforma în Cunoaștere.

Astfel Factorul indică că *Ființa* are chipul Existenței reflectat în sine, iar prin *Ființă Existența* poate ființa.

Prin Ființare se înțelege Existența *Ființei*, a unui întreg care posedă anumite dimensiuni.

Ființa este direct răspunzătoare de absolut toate dimensiunile care se reflectă din Existență, prin propria sa reflectare la aceasta, dar NU este responsabilă de Viață, care se datorează Factorului Vieții.

Prima reflectare a Personalizării noastre în Noțiune a determinat Existența.

Prima reflectare a Existenței în Noțiune a determinat Ființa.

Ființa este și posesoarea caracteristicii de a da dimensionalitate Existenței prin Cunoașterea Actului de Conștientizare, datorat reflectării Existenței în Noțiune.

Actul prin care *Ființa* dă dimensionalitate Existenței prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă, care este Factorul Vieții se numește Ființare, dar *Ființa* mai poate da dimensionalitate prin reflectarea sa și în alte Elemente Oglindă. Și de data aceasta rezultatul va fi tot ființarea.

Orice Dimensiune care ne este nouă cunoscută este rezultatul ființării dat prin reflectarea *Ființei* care ne-a dimensionalizat cândva Amprenta în Factorul Vieții.

Spațiul și Timpul lumii noastre se datorează *Ființei* care pentru o lume a Coeficientului Logic 2, va avea două reflectări majore în Factorul Vieții determinând Spațiul și Timpul, pentru Lumea noastră, iar restul reflectărilor *Ființei* în Factorul Vieții care sunt difuzate și Cunoașterii noastre, vor fi dimensionalizările din ce în ce mai inferioare din punct de vedere Ierarhic.

Spațiul și Timpul sînt două ființări. Atît Spațiul cît și Timpul pot să fie Oameni sau orice altceva în alte lumi dacă Amprenta lor se reflectă în Ființă și Factorul Vieții, pentru aceste lumi cum se reflectă Ampretele Oamenilor pentru această lume. Fiecare Dimensiune cunoscută sau necunoscută nouă dată de Ființă prin procesul de Ființare se datorează reflectării în Ființă a unei anumite Amprente.

Chiar și Existența, Ființa, Factorul Vieții, alte Personalizări, Persoana, Gîndul Pur, Adevărurile Absolut, Anotîonal și Noțional, Noțiunea, Elementele Cunoașterilor, fiecare Stare de Fapt, Matricea Noastră, absolut orice are propria sa Amprentă, lăsată de propriul său tipar.

Oricît de imposibil ar părea dar dacă Ierarhia acceptă o anumită ordonare a elementelor, Ampretele acestor Elemente Nu se supun nici unei Ierarhii.

Toate Ampretele sînt egale. Chiar și Amprenta celui mai nenorocit Om este la fel de egală cu Amprenta Timpului său cu Amprenta Matricii Noastre, întrucît la nivelul Amprentelor nu există Ierarhizare, fiind supuse Ierarhiei doar incidențele care rezultă din reflectarea acestor Amprente în anumite Elemente de Prim Ordin, cum ar fi Existența, Ființa, Factorul Vieții, care pot fi pînă la un Infinit minus Unu de astfel de Elemente.

De ce noi în această lume, sîntem Oameni iar o altă Amprentă cum este aceea a Timpului este Timp, deci o anumită Dimensiune?

Mai mult decît atît, de ce oare noi primim Elementele Cunoașterii Deschise care au fiecare Amprentă lor în calitate de Destin, Întîmplare sau Necunoscut, iar pe baza lor se pot reflecta Elementele Cunoașterii Închise pentru a ne deveni nouă Cunoscute?

De ce Ampretele noastre nu sunt Destin, Întîmplare sau Necunoscut?

În primul rînd Ampretele noastre pot deveni atît Destin, cît și Întîmplare dar și Necunoscut, întrucît Elementele Stării de Fapt ale Cunoașterii Deschise, fac parte din Originea noastră, mai mult decît atît dacă aplicăm principiul creațional Unu se raportează la infinitatea din care se scade, rezultatul va fi raportarea la acest Unu, astfel Toate sunt Unu și Unu sunt Toate. Amprenta Destinului sau acele ale Întîmplării sau Necunoscutului, se regăsesc în Amprenta fiecărui Om, întrucît sînt Cunoaștere iar Omul prin quintesența sa este Cunoaștere, Gînd, Vis sau Iluzie și nimic mai mult.

Faptul că Destinul, Întîmplarea și Necunoscutul din noi se reflectă în Oglinzi (Ființa și Factorul Vieții) ca fiind astfel iar totul ce devine Cunoscut se raportează la acestea denotă calitatea pe care o dau Oglinzile acestei reflectări, și mai mult decît atît sunt o infinitate minus Unu de Oglinzi.

Fiecare Oglindă se reflectă la rîndul său în toată această infinitate, iar Amprenta unui Gînd chiar dacă se reflectă doar într-o singură Oglindă ea este interpretată de către întreaga infinitate minus Unu de Oglinzi, iar rezultatul dat doar de către Oglindă în care s-a reflectat Amprenta.

Acest fapt duce la explicarea lucrului de ce anume Timpul este Timp și nu Om! Totul se datorează incidenței sub care s-a reflectat Amprenta Timpului, în Ființă.

Această reflectare creează o anumită incidență cu Lumea noastră unde Timpul devine o Dimensiune.

Absolut orice Element al Cunoașterii, devine Element al Cunoașterii doar atunci cînd acesta este datorat unei Amprente. Determinat de către o Amprentă, altfel elementul Cunoașterii Închise sau Deschise ar deveni un Element gol de către Cunoașterea însăși.

Amprenta este aceea care esențializează elementul Cunoscut, fără Amprentă elementul nu poate fi Cunoscut, el se află doar sub formă de Înțeles, de Urmă care-și așteaptă Amprentă pentru a primi Forma. Orice Amprentă este binevenită într-o anumită Urmă, primind Forma Urmei respective. Dacă Forma Urmei respective este Timp sau Spațiu pentru Lumea noastră, atunci Cunoașterea va fi rezultată de Factorul Vieții către Om ca Dimensiune temporară sau spațială.

De ce anume a căzut Amprenta Timpului sub o astfel de incidență cu Lumea noastră încât să ne devină nouă Dimensiune și încă cea mai importantă alături de Spațiu?

După cum am mai spus depinde de Urma în care s-a format Amprentă, de incidența pe care o are aceasta cu Lumea noastră, dar cu alte lumi care aparțin altor Coeficienți Logici sau altor Nivele de Conștientizare, Timpul poate fi receptat ca Om sau ca orice altceva, la fel și Spațiul, precum Omul poate fi receptat ca orice altceva decît Om!

De ce incidența cu Lumea noastră face ca Amprenta Omului să primescă Conținutul de Om și nu de Timp?

Orice Cunoaștere dacă nu ar fi umplută cu o anumită Amprentă, ar fi o Cunoaștere goală, fără conținut. Amprenta este conținutul Cunoașterii. Odată ce sunt o infinitate minus Unu de Urme, fiecărei astfel de Urmă îi corespunde un anumit Înțeles atunci cînd aceasta este „umplută” cu o anumită Amprentă. Acest Înțeles care-i corespunde unei anumite Urme diferă de la un Element la altul în funcție de caracteristicile, prioritățile și proprietățile acelu Element. Luată în ansamblul ei și Lumea noastră la rîndul său este un întreg, deci un Element care are o anumită structură. Acest întreg care este Lumea noastră aparține

Coeficientului Logic 2, deoarece Lumea devine Conștientizată și Cunoscută de către noi pe baza acestui Coeficient Logic.

Chiar dacă tot această lume ar fi cunoscută pe baza altui Coeficient Logic decît 2, de către alte ființe, avînd o cu totul altă reprezentare, acea lume, cu acea reprezentare nu ar mai fi Lumea noastră ci o cu totul altă lume, chiar dacă la baza reflectării în Coeficientele Logice diferite ar sta unul și același Element.

Acest lucru înseamnă că unul și același Element poate aparține mai multor lumi în același timp, deci, simultan. Cum sunt o infinitate minus Unu de Coeficienți Logici același Element poate aparține unei infinități minus Unu de lumi, unde în fiecare lume este altceva. Acum să revenim la întrebarea de adineaori de ce anume Amprenta Omului primește Noțiunea de Om și nu de Timp în Lumea noastră, iar Amprenta Timpului primește Noțiunea de Dimensiune?

Răspunsul de această dată este mult mai simplu. Omul este Om doar pentru reflectarea lumii ca Element prin prisma Coeficientului Logic 2, iar Timpul ca Dimensiune. Coeficientul Logic va determina și numărul de dimensiuni ale unei lumi. Coeficientul Logic 2, va avea două dimensiuni, cinci, va avea cinci dimensiuni, ș.a.m.d. În Lumea privită din perspectiva elementului său sunt o infinitate minus Una de dimensiuni, dar privită prin perspectiva Coeficientului Logic, numărul de dimensiuni va fi egal cu numărul Coeficientului Logic.

Dacă raportat la Coeficientul Logic 2 o anumită Amprentă „umple” conținutul Urmei cu Forma Cunoașterii unei dimensiuni temporare, iar o altă Amprentă „umple” conținutul Urmei cu Forma Cunoașterii unei dimensiuni spațiale, înseamnă că pentru infinitatea de Coeficienți Logici acele Amprente vor umple conținutul Urmei cu Forma unui Infinit de

posibile înțelesuri. La fel este și în cazul Omului, care în alte lumi poate fi perceput ca fiind Dimensiune cum ar fi Spațiu, Timp, sau forțe, cum ar fi gravitație, etc; totul fiind în funcție de cum anume este percepută Lumea, ca un Element, de către infinitatea Coeficienților Logici sau ale Nivelelor Logice.

O altă întrebare tulburătoare este dacă Lumea – Element este o lume singulară sau sunt o infinitate de lumi Element?

Dacă ar fi o infinitate de lumi – Element, atunci atunci ar fi o infinitate de substraturi, astfel fiecărui Coeficient Logic i-ar surveni o anume lume - Element, care la rîndul ei ar fi reflectată de către restul din infinitatea Coeficienților Logici. Acest fapt ar duce la o reprezentare cel puțin bizară și anume la faptul că Lumea - Element este o lume total virtuală pentru tot restul de alți Coeficienți Logici în afară de cel căruia îi aparține Lumea – Element. Fapt universal valabil pentru fiecare Coeficient Logic în parte.

Astfel avem o infinitate de lumi – Element, iar fiecărei astfel de lumi în parte, îi aparține cîte o infinitate de lumi virtuale ca rezultat al reflectării acestei lumi – Element de către Coeficienții Logici.

Această structură ne duce exact de unde am plecat și anume dacă fiecărui Coeficient Logic îi aparține o lume - Element a sa, atunci o infinitate de Coeficienți Logici va avea o infinitate de lumi – Element ale lor, deci o lume – Element într-o infinitate de ipostaze.

Astfel este doar o lume – Element care are o infinitate de ipostaze. Ceea ce Cunoaște Omul este o ipostază a lumii – Element. Practic există doar o lume – Element, în consecință un singur Element dar care este Conștientizat și Cunoscut într-o infinitate minus Una de ipostaze.

Atunci, Elementele Cunoașterii Deschise sau Închise, ale altor și altor reprezentări pe care le-am

numit nu o dată Elemente, ce anume sînt dacă în realitate nu este decît un singur Element într-o infinitate de ipostaze, unde fiecare ipostază se datorează canalului prin care este perceput pentru ca acesta să devină Cunoscut?

Tot ceea ce am denumit ca fiind Elemente ale Cunoaşterii Deschise sau Închise, nu sunt altceva decît nişte repere lipsite de orice importanţă dacă Urma lor nu este „Umplută” cu Conţinutul Formei unei Amprente. Abia în acest moment Elementul devine plauzibil.

Fiecare Matrice are Amprenta sa precum Amprenta Originară constă în Periodic, Asemantic şi Semantic, şi anume în reflectarea Periodicului de către Oglinda Semantică. Rezultatul reflectării Periodicului în Oglinda Semantică care este Infinitul a determinat prima Amprentă sau Amprenta Originară. Aceasta se regăseşte în toate Amprentele care i se vor succeda pe parcurs. Despre partea Semantică a Coaxiologiei voi discuta la momentul potrivit. Amprenta va fi întotdeauna Forma care va umple conţinutul Urmei.

Unica Amprentă pe care o putem Cunoaşte cu adevărat în Lumea noastră şi nu în Lumea – Element, este Instinctul. Acesta este cu adevărat Amprenta care umple Urma Matricei – Scop, cu Forma sa. Matricea – Scop este o altă Amprentă, precum toate celelalte Elemente sînt alte şi alte Amprente – Element.

Astfel există o lume – Element şi o infinitate de Amprente - Element. Factorul Primordial, Factorii Creatori, Persoana, Personalizările, Noţiunea, Noţiunile, toate Elementele Cunoaşterii Deschise şi ale Cunoaşterii Închise sînt Amprente – Element, deoarece sînt succesoarele Amprentei Originare care este Primul Eveniment, prin reflectarea Periodicului în Oglinda Semantică. Odată ce Amprenta are caracteristică şi de Eveniment, aceste lucru înseamnă că orice Cunoaştere

are și încărcătura de Eveniment. Atunci cum anume se „umple” cu o anume Amprentă un anumit Element al Cunoașterii Deschise sau Închise pentru ca acesta să devină Cunoscut? De ce nu ar deveni Cunoscut fără ca să se mai „umple” cu această Amprentă? Ce este înainte de „umplere” acest Element al unei sau altei Cunoașteri?

Înainte de „umplere” este o Urmă lăsată de determinant fără un anumit conținut. La originea determinărilor se află Amprenta Originară despre care am discutat adineaori. Să luăm Instinctul. Acesta nu este Instinct dacă Urma Matricei – Scop nu este „umplută” cu Forma acestuia. Cine anume „umple” această Urmă?

Răspunsul este: Oglinda SEMANTICĂ CARE ESTE INFINITUL PRIN PERIODICUL CARE SE REFLECTĂ NECONTENIT ÎN EA!

După cum am mai spus prima reflectare a Existenței în Noțiune a determinat Ființa.

A doua reflectare a Existenței în Noțiune a determinat Factorul Vieții, care este Oglinda în care se oglindește Ființa pentru a da dimensionalitate Existenței Omului.

Ființa se poate Oglini și în Noțiune pentru a da dimensionalitate acesteia dar mai ales Existenței, și odată cu această reflectare va da dimensionalitate și ființare acestora. Ființarea nu se produce prin Oglinirea Ființei doar în Factorul Vieții, ci prin Oglinirea Ființei în orice altă Oglindă posibilă.

Tot ce pot spune este că atunci când Ființa se Oglindește în Factorul Vieții iar această Oglinire este percepută de către Om, în Lumea Coeficientului Logic 2, întreaga Oglinire a ființei se rezumă la Ființarea celor două dimensiuni, Spațiul și Timpul, în spectrul cărora se difuzează întreaga dimensionalitate din Cunoașterea Omului.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Odată dimensiunile conștientizate, acestea se vor reflecta iarăși la fondul uriaș de Elemente ce aparține Cunoașterii Închise ale Marelui Creator, și care sunt reflectate în permanență de Noțiune către Ființă, *Factorul Vieții*, și toate celelalte Elemente de Prim Ordin.

Imediat după ce au fost create *Ființa, Factorul Vieții* și toate celelalte Elemente de Prim Ordin acestea au început să se reflecte între ele, rezultând Elemente de ordin, secund, terț, etc. Până la un ordin de nivel Infinit minus Unu. În anumite astfel de ordine se află și viața noastră, cea de zi cu zi. Chiar dacă Amprenta Omului este rezultatul unei reflectări a *Factorului Vieții* în *Ființă* și invers, între aceste două pot avea loc o infinitate minus Una de reflectări, iarăși, la rîndul lor, astfel aceasta înseamnă că Amprenta omului poate fi determinată cu o diferență de ordin de miliarde și miliarde de ori față de ordinul Amprentei.

Toate acestea se datorează faptului, că Amprenta respectivă odată ce a fost creată ea a lăsat la rîndul ei o altă și o altă Amprentă, care s-a multiplicat, într-un număr impresionant, fiind la un ordin imens de reflectări de Amprentă în Amprentă pînă s-a ajuns la noi. Ceea ce pot să afirm este că originea Amprentei noastre Umane cît și a plantelor, animalelor și altor forme de viață, inclusiv în siliciu, a diferitelor bacterii, se află în reflectările *Factorului Vieții* în *Ființă*, și invers.

Se știe că Omul este o Ființă care viețuiește deci trăiește, într-un *Coeficient Logic 2, deci al logicii bivalente, de tip bine-rău, etc.*

Mintea Omului nu va putea accepta mai mult de două dimensiuni ca fiind conștientizate de către această. Spațiul și Timpul.

Omul nu poate conștientiza și alte dimensiuni și de aceasta are Iluzia Vieții că trăiește în spațio-temporalitate.

În realitate Omul trăiește în tridimensionalitate și alături de cele două dimensiuni pe care Omul le poate

conștientiza ar mai trebui să fie și cea de-a treia despre care am mai spus că este *Dimensiunea Vieții*.

Revenind la *Existență, Ființă și Factorul Vieții*, acestea odată formate se vor reflecta unele în altele și chiar mai mult fiecare va putea deveni atît Existență cît și Ființă cît și *Factorul al Vieții* față de cealaltă.

Toate acestea formează Triada, sau Triunghiul Profan.

Adineaori am spus că Lumea bivalentă a Omului îi permite să cunoască doar două dimensiuni, și eventual să o bănuie pe a treia, trăind în tridimensionalitate.

Acest lucru înseamnă că Triada este reală doar pentru Iluzia Vieții pe care o are Omul că pe lângă acestea trei ar mai putea fi și alte Elemente care să nominalizeze alte și alte reflectări în Noțiune, dar care Omului îi vor rămîne mereu necunoscute și asta nu pentru că ar aparține Cunoașterii Deschise, ci pentru că minții Omului ce aparține *Coeficientului Logic 2* îi este imposibil să discearnă și un alt mod de operare, mai mult decît atît, Elementele în sine care compun Omul sînt *Existența, Ființa și Viața*.

Aceste trei nu sunt opuse una alteia, ci între ele există o relație de interdependență prin reflectarea uneia în cealaltă.

Odată apărută Triada, Elementele sale se vor reflecta între ele, *Ființa* luînd locul *Noțiunii*, în ea oglindindu-se toate Ampretele lăsate de *Gînduri*, care sunt un rezultat al *Factorului Vieții* ce determină viața conștientă.

Toate acestea se vor reflecta între ele doar raportate la Om și nu la alte și alte reprezentări unde va necesita și o reflectare la Noțiune pentru a mări numărul elementelor care compun *Triada*, numele ei devenind astfel nefolositor, odată ce nu vor mai fi doar trei Elemente.

În schimb pentru Om, *Triada* va rămîne eternă, fiind unica care-l reprezintă.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Acest fapt duce la un rezultat uluitor, și anume la extraordinara lucrare a Marelui Creator și anume, dacă ne gândim la complexitatea lumii vii ne cutremurăm.

Pentru a ne face o imagine de ansamblu a acestor complexități ar trebui să ne imaginăm doar lumile ce aparțin Coeficienților Logici de la 1 la Infinit minus Unu, noi aflându-ne în poziția 2, prin logica bivalentă.

Alături de aceste lumi ale *Coeficienților Logici* mai sunt și lumile, *Antilogicului cu Nivele ale Antilogicului de la 1 la Infinit minus Unu, pe urmă ar veni lumile Virtualului ș.a.m.d.*, această scală tinzând și ea la Infinit.

Ei bine, toată această scală nu este nimic față de ce anume poate să urmeze, întrucât scala respectivă a fost alcătuită doar din Elementele Triadei, dar dacă la aceasta mai apare un alt Element ca rezultat al reflectării în Noțiune?

Dacă alături de al patrulea mai apare al cincilea, al sutălea, al miliardulea pînă la Infinit? Unde se mai află Omul?

8

Poate că acum putem să punem întrebarea ce anume este Omul?

Această fărîmă de Iluzie ce se crede praf și stîncă?

Această fărîmă născută străină de el însuși!

De ce *străină*? Omul nu avea ce să caute într-o lume tridimensională cu o logică bivalentă și cu conștientizarea a doar două dimensiuni.

Străinul din Om constă în faptul că tocmai propria *Dimensiune a Vieții*, cea care-i dă Omului suflarea, nu îi este dat să o vadă, sau să o conștientizeze prin propria sa experiență.

Atunci cînd alergăm pe o porțiune de drum știm ce distanță am parcurs și în cît timp, dar nu vom ști Niciodată cîtă viață am parcurs și cîtă vom mai avea de parcurs sau o

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

astfel de întrebare ar trebui pusă oricum altcumva, întrucât pînă și expresia cîtă mai e de parcurs denotă o subjugare conștientizată la spațio-temporalitate, față de care Omul își ancorează fiecare acțiune a sa.

Străinul din Om este răspunzător de suferința îndurată de acesta în timpul vremelnice sale vieți. Străinului acesta i se datorează toate războaiele, și conflictele sociale care au loc în orice societate umană. La originea lui se află Păcatul Originar.

Să fie Omul o greșeală a creației Factorului, un accident? Nu, în nici un caz, nimic nu este Întîmplător, nici Destinul Omului.

Atunci ar trebui să revenim la *Scop* și Ierarhie. Să fie Omul un experiment al Scopului sau un servanț al Ierarhiei prin propria sa apariție, încă din faza de Amprentă a Existenței care s-a reflectat în Ființă? Omul prin excelență nu își cunoaște Scopul pentru care a fost creat și mai mult decît atît Omul are Iluzia că poate concepe Lumea ca *Scop* și ca Mijloc.

Dacă Omul datorită intelectului său ar concepe Lumea fie ca *Scop*, fie ca Mijloc, atunci ar cunoaște cu siguranță sensul noțiunii de *Scop*. Intelectul uman nu este capabil să acceadă la a cunoaște Noțiunea de *Scop*, întrucît această noțiune, vine ca o reflectare a Scopului drept Cauză prin Instinct, care este prima *Stare de Fapt*, iar Omul are doar Iluzia că trăiește un *Scop* în sine datorită Instinctului proprii sale existențe care nu este departajat de Iluzia Vieții, devenind parte din aceasta. Mai mult decît atît, fiecare propoziție a logicii umane se raportează la un Adevăr, chiar dacă parțial, întrucît Omului nu-i este dat să cunoască *Adevărul Absolut*.

Scopul a ființat cu mult înaintea *Adevărului Absolut*, fiind Prezent încă de la nivelul Matricei, ca apoi să se infiltreze prin Starea de Fapt în Creație. Odată ce Scopul este dinaintea Adevărului, înseamnă că acesta nu ființează în funcție de Adevăr, decît înfășurat în mantia Instinctului

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

care va determina Adevărul prin EUL Factorului Primordial, și odată cu acesta și *Cunoașterea Absolută* determinînd Gîndul Originar. Atunci mai poate Omul afla ce este Scopul? Cu siguranță că nu.

Omul nu poate fi o greșeală a Creației Marelui Creator întrucît acesta Nu poate greși întrucît se raportează la Absolut!

Tot ceea ce se raportează la Absolut primește sine qua non, valorile fundamentale ale Absolutului, indiferent că este *Adevărul Absolut* sau *Cunoașterea Absolută*, și astfel nu poate interveni greșeala care are prin Esența ei relevanță de fatalitate, destructibilitate și negativitate, opusă binelui, chiar dacă binele este poate unul dintre cele mai mari rele, chiar și în acest caz. Astfel Factorul nu greșește iar prin urmare nu poate fi preferabilă inexistența lumii față de Existența acesteia, din punct de vedere al intelectului uman, pentru că Omul nu a fost lăsat în această lume pentru a o distruge.

Orice Element va fi Conștientizat ca avînd o infinitate minus Una de opuși. Acel Opus care se va scădea din infinitate fiind Factorul Creator.

Conștientizarea se definește ca fiind reflectarea unui Element într-un alt Element care poartă rolul de Oglindă. Însă rezultatul reflectării elementului în Oglindă poartă denumirea de Cunoaștere.

Elementul se definește ca fiind o noțiune despre „ceva”, chiar și despre aria Anotîonalului deci de dinainte de a fi Noționalul, respectiv Persoana, Personalizările și Oglinda acestora Noțiunea.

Adevărul Absolut este Destinația Scopului Matricei prin Instinct, că ar fi primul Scop al Ierarhiei care stă la baza Totului iar Instinctul prima treaptă a Ierarhiei care stă la baza Totului.

Oare în acest Tot nu se află și Matricea care a determinat Instinctul prin prima Sa Stare de Fapt, iar această Matrice avea un anume Scop cum Scopul o anume

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Matrice, devenind Matrice Scop. Cum putea fi acela primul Scop?

Cînd m-am referit la primul Scop și implicit odată cu acesta la Adevărul Absolut am făcut-o pentru a explica faptul că Adevărul Absolut este primul Scop al Ierarhiei, că acel Tot este de fapt Ierarhia, că Matricea cu calitățile sale de Scop, Dezordine și Entropie, Nu este un Scop în sine ci doar că are mai multe calități, devenind Scop prin simpla Sa Denominație de Matrice. Odată cu raportarea Sa la Conștientizarea Instinctului în „EU” al Factorului Primordial, deci cu raportarea la Ierarhia pe care o crease, și odată cu aceasta la primul Scop care este Adevărul Absolut, prin care se definitivează Ierarhia odată cu Instinctul.

Prin urmare primul Scop a apărut odată cu Adevărul Absolut ce a permis la rîndul său CONȘTIENTIZAREA „EU” -lui Factorului Primordial, și odată cu aceasta apărînd Cunoașterea Absolută.

Odată cu apariția PRIMULUI Element s-a născut și **Numerologia**. PRIMUL Element AL IERARHIEI este Instinctul, care la rîndul său a favorizat apariția primului Scop, Adevărul Absolut ce nu reprezintă altceva decît împlinirea primului Scop al Matricei prin Instinct. Din cîte s-a văzut Ierarhia devine Cauza iar Scopul Efectul.

În schimb Scopul precede prin Matrice Totul. Instinctul este prima treaptă a Ierarhiei care definește primul Scop, Adevărul Absolut, care la rîndul său definește „EUL” Factorului Primordial, ce-a de-a doua treaptă a Ierarhiei, care odată determinată definește Cunoașterea Absolută al doilea Scop. Cunoașterea Absolută alături de Adevărul Absolut vor determina cel de-al treilea Element al Ierarhiei care este Gîndul Originar. Gîndul Originar este și cel răspunzător de apariția Factorilor Creatori prin care se raportează Factorul Primordial. Ce anume este Factorul Primordial?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Este Instinctul său „EUL” care se naște din Instinct și Adevărul Absolut determinînd Cunoașterea Absolută?

9

Factorul Primordial este „Eul” care se datorează Instinctului și Adevărului Absolut,” EU” care odată conștientizat devine Factorul Primordial. Poate fi un „EU” neconștientizat? Cu siguranță că nu!” EUL” prin excelență se definește prin conștientizare, care determină Cunoașterea de sine, care devine implicit Scopul celui „EU”, și care este Cunoașterea Absolută. Conștientizarea nu este nicidecum Cunoaștere, ci actul premergător Cunoașterii, care o va determina pe aceasta.

Astfel Conștientizarea nu este Cunoaștere, ci, mai precis, Forma în care se va Structura Cunoașterea. În schimb poate exista Conștientizare fără Cunoaștere dar nu și Cunoaștere fără Conștientizare. Dacă nu ar fi această Formă, Cunoașterea nu ar putea fi decisă, și astfel întreg eșafodajul lumilor s-ar fi prăbușit. Prin urmare „EUL” care este Factorul Primordial este al doilea Element al Ierarhiei, caracterizat prin Conștientizare.

Odată conștientizat „EUL” acesta Cunoaște!” EUL” reflectă Cunoașterea în sine drept Scop al său. Astfel Scopul Factorului Primordial care este „EUL” Primordial este Cunoașterea Absolută, care odată apărută cu „EUL” Factorului Primordial, compus la rîndul lui din Instinct și Adevărul Absolut, va determina Gîndul Originar, al treilea Element al Ierarhiei. Gîndul Originar este cel ce determină Factorii Creatori, deci și Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător. Aceștia sunt cel de-al treilea Element al Scopului, fiind Scopul Gîndului Originar.

Factorii Creatori vor dezvolta o structură oarecum inversată față de Factorul Primordial, întrucît ei sunt Element de Scop chiar dacă sînt primul Element al Scopului înglobat în Ierarhie. Primul determinant al

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Factorilor Creatori va fi Adevărul Absolut care-i definește și care este reprezentat la acest nivel ca fiind Element al Ierarhiei, întrucât este determinat de un Element de Scop, care sunt Factorii Creatori drept Scop al Gîndului Originar. Determinantul Adevărului Absolut ca Element al Ierarhiei va fi cu siguranță Scopul acestuia care se va structuraliza în Cunoașterea Absolută a Factorilor Creatori, Scop care va determina Gîndul Pur al Factorilor Creatori. Din acest stadiu, fiecare Factorul Creator își va structuraliza propria sa dezvoltare.

În cazul Factorului Nostru Creator și Unic Întîmplător Gîndul Pur ca Element al Ierarhiei va determina prin Scopul Său, Persoana, primul Întreg, ce se va structuraliza într-o infinitate minus Una de Personalizări, care se vor reflecta ca Întreg în Noțiune, prima Oglindă, moment în care se naște Iluzia, prin Persoană și Personalizările acesteia. Una dintre aceste Personalizări este Existența. Prima reflectare a Existenței în Noțiune a determinat Ființa, iar ce-a de-a doua Factorul Vieții. Persoana este Element de Scop pe cînd Personalizările sînt Elemente de Ierarhie, care se reflectă în Noțiune, Element de Scop.

Astfel Existența în calitate de Element al Ierarhiei se reflectă în Noțiune Element de Scop și determină Ființa, Element al Ierarhiei, la fel se întîmpla și cu Factorul Vieții și cu toate celelalte rezultate ale reflectării Existenței în Noțiune, care vor deveni automat Elemente ale Ierarhiei întrucât Noțiunea care le reflectă este un Element de Scop. În schimb toate rezultatele reflectării în Elementele Ierarhiei vor fi definite ca fiind Elemente de Scop.

Ce anume determină mai multe reflectări ale aceleiași Personalizări în Noțiune? Faptul că fiecare Personalizare se reflectă în Noțiune prima oară rezultă un anumit Element de Prim Ordin cum este Existența în cazul Personalizării noastre. Imediat după reflectarea acesteia în Noțiune asupra Personalizării respective se vor abate și alte

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

reflectări ale altor Personalizări, precum și Existența se va abate la rîndul ei altor Personalizări. Acest lucru le va face ca să-și determine rezultatul unei noi reflectări care nu mai provine direct de la Noțiune ci de la Personalizări. Aceste reflectări vor fi de un ordin mai inferior decît cele obținute direct din reflectarea acestora în Noțiune.

Cu toate acestea reflectările respective vor crea acea „următoare” reflectare după prima, care le va determina pe Personalizări să se reflecte și a doua oară cît și a Infinit minus Una oară în Noțiune, rezultînd Elemente de Prim Ordin, între care vor fi cu siguranță intercalate și Elementele unor ordine mai inferioare ca și reflectările Personalizărilor între ele sau reflectările, reflectărilor la un ordin din ce în ce mai inferior între ele. **În consecință tocmai numărul Personalizărilor, pluralul acestora, determină și numărul reflectărilor repetate ale acestora în Noțiune.**

Pornind de la Factorul Primordial care se definește prin acel „EU” al Său care este și Prima Conștientizare a Scopului Matricei, care va determina la rîndul Său Cunoașterea Absolută, întrucît Adevărul Absolut a fost determinat dinainte de această Conștientizare ca fiind Scopul Instinctului.

Odată determinată Cunoașterea Absolută, aceasta împreună cu Adevărul Absolut care este determinat deja dinaintea Primei Conștientizări a Scopului Matricei, ce este un Element al Ierarhiei, Factorul Primordial, se va naște Gîndul Originar. Astfel Elementele din care este compus Gîndul Originar sînt Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută. Pentru a se realiza Primul Echilibru este necesar ca Elementele Gîndului Originar care sunt Elemente ale Scopului să devină contrabalansate cu alte două Elemente ale Ierarhiei care participă la actul de Conștientizare.

Aceste două Elemente ale Ierarhiei sînt Factorul Primordial prin „EUL” Său și Gîndul Originar.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Nu același lucru se întâmplă și în cazul Factorilor Creatori care sunt Elemente ale Scopului, și anume fiecare astfel de Factor Creator din infinitatea minus Unu de Factori are un Adevăr Absolut al Său care aparține Ierarhiei fiind determinat de către El, și nu de către Instinct ca și în cazul Factorului Primordial, și mai are o Cunoaștere Absolută determinată de către Factorul Creator odată cu Conștientizarea Sa, după o schemă cumva asemănătoare cu a Factorului Primordial, doar că în această situație, Factorul Creator determină Cunoașterea Absolută imediat după Adevărul Absolut, care este Element al Ierarhiei prin propria Sa conștientizare ce devine Element al Scopului, determinînd de această dată Gîndul Pur și nu Gîndul Originar ca și în cazul Factorului Creator. Astfel Gîndul Pur este Dual în structură fiind format din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, ceea ce nu este și în cazul Factorului Creator, care nu are deocamdată o structură Duală cum o necesită Echilibrul.

La Factorul Creator Adevărul Absolut nu este format înaintea Sa ca și în cazul Factorului Primordial, ci în urma Sa. Pentru a realiza un Echilibru cu cel al Gîndului Pur Factorul Creator va avea nevoie de un Element care să contrabalanseze Gîndul Pur, format din cele două Elemente, Element care să creeze alături de Factorul Creator un cuplu de două Elemente. Acesta poartă numele de **Conștientizare Creatoare a Scopului Matricei**.

Gîndul Pur este cel care determină de fapt apariția Persoanei ca fiind un Opus al Său dîndu-i acesteia atribuțiile Conștientizării Creatoare a Scopului Matricei, tocmai pentru a se putea împlini Echilibrul! De la nivelul „EU” -lui Factorului Primordial și pînă la cel al Factorului Creator, Conștientizarea Scopului Matricei se produce prin transmitere de la un Element la altul. În schimb odată creată *Conștientizarea Creatoare a Scopului Matricei*, aceasta înlocuiește *Conștientizarea Scopului Matricei* cu ea însăși. Astfel *Conștientizarea Scopului Matricei* devine

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Conștientizarea Creatoare a Scopului Matricei a Factorului Creator, care începînd cu Persoana, Personalizările și Noțiunea întrunește o Conștientizare a Scopului Matricei bazată pe Iluzie, de fapt o imagine în Oglindă a unui șurub cu pas de dreapta ce devine automat de stînga. Deci, Iluzia este inversul Conștientizării Scopului Matricei. *După cum am afirmat Cunoaștere fără Conștientizare nu există, însă Conștientizare fără Cunoaștere DA!*

Conștientizarea este Forma în urma căreia se află Cunoașterea. Conștientizarea este Oglindirea iar Cunoașterea imaginea formată în urma Oglindirii. Pe tot parcursul Universelor Factorului Creator, Elementele vor avea două proprietăți importante și anume, Elemente Oglindă și Elemente care se Oglesc.

Printre Elementele Oglindă amintesc: Gîndul Pur, Noțiunea, Factorul Vieții iar printre Elementele care se Oglesc, Conștientizarea Creatoare a Scopului Matricei, Persoana, Personalizările, Ființa, și numărul acestora continuă bineînțeles pînă la Infinit minus UNU.

Prin urmare Elementele care se Oglesc sînt Elementele care determină Conștientizarea în forma cărora se va cuibări Cunoașterea, adică Elementele Oglindă. Ce anume determină Cunoașterea la Om? Bineînțeles că un Element Oglindit și anume **Dimensiunea Vieții care provine din reflectarea în Factorul Vieții fiind de fapt a treia Dimensiune alături de Spațiu și Timp Dimensiune care favorizează nu numai Cunoașterea dar și fiecare suflare a Omului.**

Cum se realizează de fapt procesul de Cunoaștere al Omului? Chiar dacă cu toții trăim Iluzia Vieții ce anume determină să Conștientizăm mai întîi această Iluzie și pe urmă să o Cunoaștem?

Prin Obiect al Cunoașterii, înțelegem ca fiind absolut orice Conștientizare, care poate fi simțită iluzoriu de către noi drept Intuiție dar care este de fapt o energie vitală reflectată din Factorul Vieții, care odată retrimisă

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

spre reflectare Factorului Vieții, acesta o transmite celui care a trimis-o sub formă de Cunoaștere.

În primul rînd Omul nu poate face o diferențiere reală între Conștientizare și Cunoaștere întrucît ambele îi parvin ca un întreg, sub forma Conștientizării Cunoașterii. Nimeni nu va gîndi cunoscînd Forma în care Gîndul său este Urma Formei respective, și totuși procesul de Cunoaștere cît și cel de Conștientizare nu numai că există dar îi survine Omului sub formă de imagini, idei, gînduri, care procesate de Dimensiunea Vieții a acestuia se structuralizează în propria sa Conștiință individuală ce-i apare Iluzoriu sub formele afectivului, cognitivului și volitivului care în realitate, fără vălul Iluziei se reduce la afectivitate.

Omul trece dintr-un Univers în altul la fiecare fracțiune de clipă, iar sufletul Omului este o Amprentă a unui Gînd imprimat în Ființă pentru a i se confirma identitatea Amprentei în aceasta iar pe urmă Amprenta devenită confirmată de Ființă se reflectă în Factorul Vieții, reflectare în urma căreia Amprenta se învăluie cu un vâl format dintr-un material care aparține Factorului Vieții, și care poartă denumirea de Dimensiune a Vieții.

Cum se „îmbracă” Amprenta Omului cu vâlul respectiv? Nu trebuie să facem confuzia că rupe pur și simplu o parte din acest Factor al Vieții, după care își croiește o anumită ținută. Acest proces este de fapt rezultatul Oglindirii Amprentei recunoscută de Ființă în Factorul Vieții care este un Element Oglindă. *Dimensiunea Vieții* este imaginea care se vede în această *Oglindă*, deci este un Element *Oglindit*, chiar dacă Existența sa ca Dimensiune este în funcție de înglobarea în *Factorul Vieții*, deci este parte oglindită din acest Factor. Această Oglindire a Amprentei Omului în Factorul Vieții poartă denumirea de *perispirit* iar oglindirea Amprentei Omului în Ființă poartă denumirea de *ființare*. Amprenta Omului este *sufletul* acestuia, și nu cum se afirmă greșit de către acesta că ar fi

ființarea sa. Ființa nu este un Element Oglindă ci un Element Oglindit. O nouă întrebare survine acum și anume, odată ce Ființa este un Element Oglindit cum se oglindește Amprenta într-un astfel de Element?

Ființa este rezultatul oglindirii Existenței în Noțiune. Ființa la rîndul ei se oglindește în același Factor al Vieții ca și Amprentă, primind calitatea de *Ființă* față de acesta. Atunci cînd Amprenta Omului se oglindește prima oară în *Ființă* primind *Ființarea*, această *Ființare* este de fapt rezultatul oglindirii Amprentei prin intermediul elementului *Ființator* care este *Ființa* în Factorul Vieții, urmînd ca la a treia reflectare a sa, Amprenta Omului să nu se mai reflecte prin intermediul Ființei în Factorul Vieții, avînd deja statutul de ființare ci să se oglindească cu acest statut, direct în Factorul Vieții.

*De fapt Amprenta Omului se oglindește de trei ori, **prima dată** în Existență, prin care se confirmă ca atare, este de fapt momentul în care Gîndul provenit de la o anumită sursă lasă prin Ecoul său o anumită Urmă în Existență, **a doua oară** în Ființă, rezultînd Ființarea, prin care Amprenta primește dimensionalitate în urma primei reflectări în Existență unde a primit doar Existența, dimensionalitate care nu are nici o legătură cu Dimensiunea Vieții, aceasta fiind cu totul altceva. Prin dimensionalitatea Ființării sau prin **Ființare** se înțelege atribuirea noțiunii de **Întreg** ce conferă o **Structură**, Amprentei respective, urmînd ca prin aceasta, Amprenta să fie inclusă la rîndul ei în sistemul **Ființării**, față de care se va raporta în Viitor, **determinînd și autodeterminînd** noi și noi structuralizări ale Întregului Ființei prin propria sa determinare la aceasta.*

În urma primei reflectări în Existență, Amprenta nu a primit nici una din Noțiunile de dimensionare sau determinare față de „ceva” cum este în cazul celei de-a doua reflectări la Ființă, ci a primit doar titulatura că aceasta există în calitate de Amprentă, deci de urmă a unui

Gînd care a călcat cîndva, undeva în solul fertil al Existenței.

*A treia oară odată ființată Amprenta, urmează ca aceasta să se oglindească și în Factorul Vieții, determinînd **Dimensiunea Vieții**, sau suflarea și simțirea Omului sau a oricărui Element viu cu care acesta va Simți, Conștientiza și Cunoaște.*

Urma lăsată de către un Gînd, indiferent cum ar fi ea devine o Amprentă. Dacă întrunește anumite caracteristici este o Amprentă de Om, pentru alte caracteristici devine Amprentă de animal, plantă, sau orice Element care ar fi posibil de cunoscut de către mintea omului. Această Amprentă va apare reflectată în Ființă dacă și numai dacă va conține anumite caracteristici care să poată fi reflectabile în aceasta pentru că Amprenta să primească o anumită identitate a Ființării sale.

Odată primită această identitate a propriei sale ființări dacă și numai dacă întrunește anumite caracteristici va deveni reflectabilă și în Factorul Vieții, determinînd un Element supus Conștientizării și Cunoașterii, deci Dimensiunii Vieții.

Dacă această Amprentă va poseda și alte caracteristici atunci la rîndul ei va fi reflectabilă într-o altă Formă cu rol de Element Oglindă, dînd naștere unei ființe cu caracteristici în plus față de Conștientizare și Cunoaștere, iar scala exemplelor ar putea continua la Infinit.

Toate acestea ne demonstrează cît de complex poate deveni întreg sistemul Conștientizării și Cunoașterii, sistem care pe lîngă înfîntatea de Coeficienți de Conștientizare, Nivele de Conștientizare, cum ar fi Logicul, Virtualul, etc, mai sunt și Formele de Conștientizare unde alături de Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută mai apar noi și noi Elemente, iar pentru fiecare nou Element apărut se schimbă întreaga structuralizare adăugînd alături de Coeficienții de

Conștientizare, Nivelele de Conștientizare noi și noi Forme de Conștientizare. Ei bine, toate acestea nu ar fi îndeajuns, deoarece alături de reflectarea Ființei în Factorul Vieții mai pot exista o altă infinitate de Elemente noi în care să se reflecte Ființa, noi Elemente Oglindă sau Elemente care se Oglindesc. Acest lucru înseamnă că iarăși la fiecare astfel de Element nou vor apare noi și noi structuri de Conștientizare care pe lângă toate cele amintite aici vor mai fi încă o altă infinitate minus Unu, de alte și alte structuri, întregind în cele din urmă Sistematizarea Conștientizărilor.

10

Revenind la Conștientizarea Omului, vedem că aceasta este rezultatul Oglindirii Dimensiunii Vieții, cu care este învelită Amprenta Omului, în Factorul Vieții. În schimb Cunoașterea Omului este rezultatul acestei Oglindirii, transmise Omului de către Factorul Vieții, sau de alte Conștientizări ale altor Amprente sau Elemente, pe care Omul le recepționează și le retransmite pentru a fi oglindite în Factorul Vieții, urmînd să-i revină acestuia sub formă de Cunoaștere înapoi.

Orice Element al Cunoașterii Închise sau al Cunoașterii Deschise care prin Amprentă sa, în cazul Cunoașterii Închise sau prin Starea de Fapt în cazul Cunoașterii Deschise, se reflectă într-un Element Oglindit, sub formă de Conștientizare, și această Conștientizare este retrimisă de Elementul Oglindit sub formă de Cunoaștere înapoi, este un Element energetic. Chiar și Omul în ansamblul său este un Element energetic. Criteriul pe baza căruia putem determina energia este: **Mișcarea.**

Orice Element al Cunoașterii Deschise este un Element Necunoscut prin cauza sa, dar Cunoscut prin efectul său. Elementele Cunoașterii Deschise nu sunt rezultatul reflectării în Factorul Vieții a vreunei Amprente,

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

ci rezultatul reflectării în Factorul Vieții a Stărilor de Fapt. Chiar și această reflectare participă la Cunoaștere deci devine un Factor energetic.

Tot ceea ce are Mișcare are și energie. Tot ce este energetic devine cunoscut.

Acest criteriu este atât de important încât Mișcarea poate fi definită ca energie.

Tot ceea ce are energie este mișcare, precum ceea ce este mișcare are și energie. Astfel pentru a afla ce anume este energia și care este sursa provenienței sale va trebui în primul rînd să înțelegem ce este mișcarea și care este sursa provenienței ei.

Mișcarea este cunoscută Omului prin intermediul Cunoașterii și implicit al Conștientizării. De aceea responsabilă de aceasta este Dimensiunea Vieții care se reflectă sau se oglindește în propria sa Oglindă care este Factorul Vieții. Ce se întîmplă de fapt?

La fel ca și în cazul Personalizărilor unde fiecare se reflectă în Noțiune și mai apoi rezultatul acestei reflectări se răsfrînge atît asupra Personalizării respective devenind Existență în cazul Personalizării noastre cît și asupra altor Personalizări dînd un anumit nivel de Conștientizare și Cunoaștere a noii noțiuni, reflectate indirect, tot așa se întîmplă și la acest nivel mai mic din punct de vedere Ierarhic și anume NU doar Dimensiunea Vieții ce aparține unei anumite Amprente a unui Om este unica care se reflectă în Factorul Vieții cît și toate celelalte Dimensiuni ale Vieții ce aparțin lumii vii sau alte și alte Amprente care cu toate că nu aparțin lumii organice, ci celei anorganice se oglesc în Factorul Vieții. Aceste oglescări sînt reflectate de către acesta sub formă de cuante energetice care se răsfrîng deopotrivă și asupra Dimensiunii Vieții.

Odată reflectate în această Dimensiune a Vieții a unui număr uriaș de astfel de cuante energetice, fiecare bombardament cu acestea vor avea un rezultat în Cunoașterea și Conștientizarea Omului, care le va

încorporează prin Conștientizare mai întâi, reflectând această Conștientizare asupra Factorului Vieții care o va **retransmite** sub o nouă formă Cognoscibilă, deci sub o nouă Cunoaștere.

Acest siaj între Conștientizare și Cunoaștere în intelectul uman poartă denumirea de Mișcare!

Dacă o anume Amprentă sau alt Element își va trimite Conștientizarea către Factorul Vieții pentru a fi retrimisă de acesta sub formă de Cunoaștere celui care a trimis Conștientizarea, Cunoașterea în schimb este valabilă doar pentru cel care a trimis Conștientizarea și nicidecum pentru vreun alt Element sau Amprentă.

Dar Factorul Vieții când trimite această Conștientizare transformată în Cunoaștere nu o face pe anumite canale secrete ci prin reflectarea acestei Cunoașteri în toate celelalte Amprente și Elemente care-și reflectă la rîndul lor Conștientizarea în Factorul Vieții.

Diferența constă în faptul că toate celelalte Amprente și Elemente printre care este și Omul, vor primi Cunoașterea Amprentei sau elementului care și-a trimis spre reflectare Conștientizarea în Factorul Vieții numai sub formă de Conștientizare, aceasta fiind Cunoaștere doar pentru cel ce și-a trimis Conștientizarea în Factorul Vieții. Pentru toate celelalte Elemente reflectarea respectivă a Factorului Vieții va fi Conștientizare.

Instantaneu și celelalte Amprente și Elemente își vor retransmite Conștientizarea primită de la Factorul Vieții înapoi către acesta pentru a deveni Cunoaștere și pentru ele, la fel cum a devenit pentru elementul său Amprenta care și-a primit Conștientizarea reflectată sub formă de Cunoaștere, și care nu a mai fost nevoit să apeleze la Factorul Vieții. Odată primite Conștientizările celorlalte Amprente sau Elemente spre reflectare în Factorul Vieții acestea vor fi retransmise sub formă de Cunoaștere elementelor sau Amprentelor care și-au trimis Conștientizările lor, și sub formă de Conștientizare altor

Amprente sau Elemente care vor retrimite Conștientizarea din nou către Factorul Vieții pentru a deveni Cunoaștere, procedeu care se perpetuează la nesfârșit și care este Originea Energiei și a Mișcării.

Cum fiecare astfel de cuantă energetică care se reflectă sub formă de Conștientizare la Om este un Univers în sine, întrucât cuanta energetică respectivă este transmisă Amprentei care a Conștientizat-o sub formă de Cunoaștere, care ajunge și la alte Amprente dar sub formă de Conștientizare spre a fi retrimisă Factorului Vieții spre Cunoaștere, înseamnă că în fiecare fracțiune de clipă Omul trece dintr-un Univers în altul avînd ideea cognoscibilă de mișcare.

Prin ce se deosebește termenul de Energie față de cel de Mișcare? De ce nu este îndeajuns să spunem Energie sau Mișcare și să definim în același timp și celălalt termen?

ESTE ADEVĂRAT CĂ ATUNCI CÎND SPUI ENERGIE SPUI ȘI MIȘCARE DOAR CĂ Esența ENERGIEI ESTE DIFINITĂ CA FIIND FAZA DE CONȘTIENTIZARE TRIMISĂ SPRE REFLECTARE ÎN Factorul Vieții, PE CÎND MIȘCAREA ESTE CONȘTIENTIZAREA REFLECTATĂ DE CĂTRE Factorul Vieții, SUB FORMĂ DE CUNOAȘTERE ÎN INTELECTUL UMAN SAU ÎN ALTE AMPRENTE, ETC; care realizează instantaneu actul de mișcare raportîndu-se mereu la prima fază care este Conștientizarea.

Această raportare reprezintă Mișcarea. Este cît se poate de adevărat că orice formă de Energie vine înfășată în vâlul mișcării, întrucît dacă ar fi înțeleasă în Esența sa, adică ca și Conștientizare, fără să fie atribuită Cunoașterii prin Factorul Vieții, Energia ar rămîne o mare și eternă necunoscută ca atîtea și atîtea alte lucruri sau fenomene care ne înconjoară dar despre care nici măcar nu știm că există.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

De ce noi oamenii, conștientizăm și pe urmă cunoaștem mai multe tipuri de energie cum ar fi energia termică, cuantică, mecanică, electrică, iar lista ar putea continua cu alte și alte exemple. *Dacă energia este definită ca fiind faza de Conștientizare trimisă spre reflectare în Factorul Vieții, aceasta nu este una și aceeași fază prin care se reflectă o mulțime de Amprente sau alte lucruri și fenomene?* Spun aceasta deoarece orice primă reflectare în Factorul Vieții, tot fază de Conștientizare se numește atîta timp cît încă nu a fost retrimisă această reflectare înapoi reflectantului de către Factorul Vieții. **Prin reflectant se înțelege cel care își trimite reflectarea spre a fi oglindită în Factorul Vieții.**

Din cîte se vede nu este deloc așa. Chiar dacă orice reflectare în Factorul Vieții se produce avînd ca și cauză un reflectant iar reflectarea respectivă, înainte de a fi primită și retrimisă reflectantului poartă denumirea de Conștientizare devenind pe urmă Cunoaștere, adică reflectarea primită și retrimisă reflectantului, Conștientizarea sau Energia, devine prin Factorul Vieții, înveșmîntată în Cunoaștere sau Mișcare. Conștientizarea unui anume reflectant în Factorul Vieții va determina un anume tip de energie, care ține în mod direct de reflectant. Astfel energia termică are un alt reflectant decît energia eoliană sau cuantică precum energia mecanică sau electrică vor avea alți reflectanți, care odată oglindiți în Factorul Vieții, acesta le va înveșmînta reflectările care se oglindesc în el cu mantaua Cunoașterii, și astfel vor apare o multitudine de tipuri de energie în funcție de multitudinea reflectanților. Acest fapt ne sugerează imensitatea tipurilor de energie care sunt practic egale cu Infinit minus Unu.

Pornind de la energia electrică care este un flux dirijat de electroni, oare care este reflectantul care a Conștientizat în Factorul Vieții spre Cunoaștere acest tip de energie? Răspunsul cred că este la fel de greu pe cît de greu este să cunoști infinitul, dar încercînd să realizăm o anumită

aplicație referitor la acest tip de energie, ar trebui să plecăm mai întâi de la minusculul electron care nu este nimic altceva decât o *particulă elementară, ce are bineînțeles și o antiparticulă în pozitron*, tocmai datorită schemei pe care am inițiat-o și anume de Universe ciorchine.

Consider că Universul nostru al Coeficientului Logic 2 nu ar putea viețui dacă nu ar conviețui cu un alt Univers, ambele creînd un ciorchine. Atunci cînd Universul nostru ajunge în faza maximă de Armonie, acolo unde Lucrul Mecanic este practic aproape egal cu zero, întrucît Universul intră într-o expansiune după Big Bang, nu și-ar putea reveni și ar urma să moară dacă celălalt Univers alături de care formează ciorchinele nu ar fi la polul Opus, adică tocmai în faza de Big Bang, și astfel acesta ar deveni responsabil de schimbarea sensului de expansiune al Universului nostru, adică de la tinderea sa către Armonie, la tinderea sa către entropie în timp ce celălalt Univers tinde către Armonie după Big Bang. Celălalt Univers fiind Universul pozitronului așa zis **Universul Antimateriei**.

Pentru o raționalizare Logică cu un Coeficient Logic 100, vor fi cu siguranță 100 de Universe în ciorchinele respectiv. Prin ce se deosebește un electron de un pozitron? De fapt prin ce se deosebește Iluzia Vieții ce are Noțiunea de **Materie** față de aceea de **Antimaterie**? Foarte simplu. Nicidecum prin cine știe ce determinări savante sau greu de descris ci prin sensul de rotație al electronului față de pozitron, respectiv prin faptul că electronul va avea un spin invers față de pozitron deci se va *roti* în sens invers. Revenind la rotație de data aceasta întrebarea care se pune este ce anume schimbă sensul rotației încît face să diferențieze radical tinderea celor două Universuri, rețineți, ale Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă am gândi printr-un alt Coeficient Logic deci nu prin Logică bivalentă numărul Universelor din ciorchine ar fi echivalent cu numărul Coeficientului Logic.

Pentru aceasta va trebui să știm ce anume este *rotația* și ce posibil reflectant poate avea aceasta, încît Existența să facă posibil Echilibrul și Existența Universelor. Nu este deloc întâmplător faptul că nouă ne apar majoritatea corpurilor din Univers ca fiind rotunde, că am aflat de curînd raportat la istoria noastră milenară despre curbura spațiului, și implicit a timpului, că orice dreaptă dusă la Infinit devine o curbă. Prin urmare spațialitatea, temporalitatea acompaniate de Infinit primesc noțiuni de rotunjire. Cercul este prin excelență figura geometrică care are o infinitate de puncte în circumferința sa. Roata este aceea care se învîrte la nesfîrșit fără a se termina vreodată. Ce este *rotația*?

Rotația este unica reprezentare a infinitului față de intelectele care raționalizează pe baza Coeficientului Logic 2. Infinitul este o rotație la nesfîrșit. Cum se realizează faptul că noi Cunoaștem rotația? Amprenta noastră primește de la Factorul Vieții sub formă de Conștientizare, Cunoașterea Infinitului, care este trimisă de Factorul Vieții către acesta. Odată Conștientizată de către Om această Cunoaștere, Omul o trimite spre reflectare, deci devine reflectant în Factorul Vieții. Acesta în calitate de Oglindă trimite rezultatul reflectării Conștientizării Omului înapoi către acesta sub formă de Cunoaștere. Astfel Omul va înțelege că planetele sînt sferice, că se rotesc, că spațiul devine curb la Infinit, că există rotație, etc.

Prin urmare de cîte ori avem în minte noțiuni care sunt definite prin rotație, trebuie să înțelegem că acolo este vorba de reflectantul cu nume de Infinit. Practic atunci ne lovim de Infinit! Întregul nostru Univers se raportează la Infinit și de aceea planetele și corpurile cerești în afară de fragmente ale acestora ne apar ca fiind rotunde, circulare sau sferice. În cazul ciorchinelui nostru de tip Materie - Antimaterie sînt două tipuri de rotații fiecare avînd sens

invers față de cealaltă Acest fapt înseamnă că în realitate sunt mai multe Infinite?

Oricât de bizar ar părea dar NU există mai multe Infinite, decât **UNUL SINGUR** și acest lucru îl voi spune întotdeauna cu întreaga mea hotărîre. Dacă există un singur Infinit cum putem vorbi despre mai multe rotații sau cum am putut accepta pînă acum tot felul de infinități de Elemente care să se raporteze altor și altor infinități? Este adevărat că sunt două rotații și că ar fi nevoie de cel puțin cîte un Infinit pentru fiecare astfel de rotație, în cazul nostru de două infinite dar nu este deloc așa. Iluzia Vieții noastre se bazează în primul rînd pe faptul că nu putem cunoaște Infinitul decât „umbra” Sa, și astfel îi atribuim termenul de plural, în consecință de mai multe infinite.

Nu putem gîndi și nici concepe pluralul Infinit ca fiind de fapt un **singular** care se pretează la fel de bine pluralului precum o fac alte Elemente ce apar într-un număr mare. Coeficientul Logic 2, al Logicii noastre Bivalente ne va determina două Universuri într-un ciorchine, prin urmare două sensuri de rotire diferite ale particulelor elementare care structuralizează Iluzia Vieții ce apasă asupra intelectului nostru.

Dacă am avea un alt Coeficient Logic, numărul Universelor din ciorchine ar fi echivalent cu numărul Coeficientului Logic. Se știe că sunt o infinitate minus Unu de Coeficienți Logici, Unul aparține Factorului Primordial. Luînd în ansamblu toți acești Coeficienți Logici inclusiv pe cel al Factorului Primordial, avem o infinitate de Coeficienți Logici.

Dacă am Gîndi, cu o infinitate de Coeficienți Logici am vedea că de fapt fiecare Coeficient Logic care determină Un Univers, deci un anumit sens de rotație al particulei elementare respective nu se reduce la nimic altceva decât la Infinit, prin faptul că sensul rotației la Infinit devine unul SINGUR. Cum toți Coeficienții Logici fac parte din acest Infinit al Coeficienților Logici, acest

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

lucru înseamnă că la nivel general cu toții se supun unui singur sens de rotație, și doar Iluzia Vieții face ca la nivel structural să existe infinitatea de sensuri rotative. Într-un cuvânt toți sunt Una și Una sunt toate!

Revenind la întrebarea de adineaori cine anume produce curentul electric acest flux dirijat de electroni, în calitate de reflectant sau de Element Oglinzit, răspunsul este: Un Element care primește o Conștientizare a Infinitului de la Factorul Vieții, o retrimite acestuia spre Cunoaștere și apoi odată primită înapoi sub formă de Cunoaștere aceasta este preluată sub formă de Conștientizare de Om care înainte să o retrimită spre Cunoaștere Factorului Vieții, odată descoperită este folosită ca atare în Scop energetic, pe urmă o retrimite Factorului Vieții pentru a reveni pentru Om ca și Cunoaștere, dar atenție, această Cunoaștere nu va mai avea nici o legătură cu energia electrică în sine întrucât Esența energiei implică doar Conștientizarea. Toate celelalte tipuri de energie pe care le folosește Omul sînt survenite în Existența sa sub formă directă de Conștientizare, care devin Cunoaștere prin reflectarea acestor Conștientizări la Factorul Vieții. Este important de spus că o Conștientizare cunoscută sau necunoscută ca atare, cum este energia electrică, atunci cînd va reveni sub formă de Cunoaștere Omului, ea nu va mai avea nimic în comun cu energia, chiar și în aria Cunoașterii, alimentînd alte și alte paliere din vastul areal al cunoașterii, cum ar fi apariția unui nor, sau o ploaie de primăvară sau orice altceva. Atunci ce anume ne face să cunoaștem energia electrică dacă nu Conștientizarea sa, revenită în calitate de Cunoaștere de la Factorul Vieții?

Răspunsul este simplu: Un alt Element care nu are nimic de a face cu energia electrică ne ajută să Cunoaștem energia electrică, iar acest Element este raportat ca fiind energia electrică în visul Iluziei propriiei noastre vieți. În miile de ani cînd Omul trăia în triburi și nu cunoscuse energia electrică, nu înseamnă că aceasta nu exista sub

formă de fulgere în natură. Dau numai un exemplu. Dacă ai fi întrebat un trib pierdut în junglă despre această energie nu ar fi știut ce să-ți răspundă, în schimb ea a fost redescoperită după mii de ani la fel cum probabil o descoperiră cândva înaintașii noștri cu sute de mii de ani în urmă. De ce? Tocmai datorită acestor reflectări de tipul Conștientizare-Cunoaștere, în, și din, Factorul Vieții. Acestea sunt Motorul care dă naștere Mișcării, Energiei, și implicit tuturor celorlalte subsidiarități cum ar fi noi Elemente ale Cunoașterii.

O altă problematică privind Mișcarea și Energia, este rotația Pământului în jurul Soarelui. Această rotație nu este nicidecum cea pe care o știm cu toții și anume ca fiind o rotație completă a Pământului în jurul Soarelui pe timpul unui an. Rotația Pământului în jurul Soarelui nu numai că nu este completă dar mai mult decît atît, Pământul nu descrie un cerc în înțelesul cuvîntului ci o spirală. Soarele se deplasează în Univers către steaua Vega cu peste 600 000 000 de Kilometri pe an. Pământul nu descrie un cerc în jurul acestuia ci o spirală, revenind după un an în aceeași poziție față de Soare dar cu 600 000 000 de kilometri mai departe față de cum era cu un an înainte. Acest fapt ne sugerează că există undeva un Element care a trimis spre Conștientizare un anume mesaj Factorului Vieții care a fost trimis spre Cunoaștere acestuia înapoi dar care, a fost prins de către Om în visul pe care-l trăiește sub formă de Iluzie a Vieții și astfel retrimis sub formă de Conștientizare Factorului Vieții, care a retrimis mesajul sub formă de Cunoaștere Omului.

În acest tip de mișcare, Pământul se rotește nu numai în jurul Soarelui, sau în jurul propriei sale axe, dar călătorește odată cu acesta sute de milioane de kilometri către steaua Vega în fiecare an. Deci Niciodată, o anumită dată dintr-un an nu se va mai afla în același loc din Univers chiar dacă calendaristic, vorbind, anul următor Pământul se va afla din nou în aceeași poziție în jurul Soarelui, doar că

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

alături de acesta aceeași poziție va fi la sute de milioane de kilometri în Univers. Cine intervine aici decît mai multe Elemente care se reflectă în Ființă care dau în cele din urmă respectiva dimensionalitate, și care se reflectă asupra receptorului care este Omul, ce va Conștientiza și Cunoaște rezultatul reflectării acestor Elemente. Aici își spune cuvîntul Ființa.

Nu întîmplător am dat aceste exemple pentru a putea face o aplicație Coaxiologică. Odată ce electronii sînt rotunzi intervine înfinitatea în Cunoaștere și Conștientizare, dar acești electroni se înscriu la rîndul lor într-un anumit flux dirijat. Aici intervine cel puțin un Element în plus. Deci energia electrică va avea Coeficientul Vectorial de Conștientizare cel puțin 2. Coeficientul Vectorial de Conștientizare **NU** este Coeficient Logic chiar dacă devine dedus cu ajutorul acestuia.

Pentru celălalt exemplu care este Pămîntul, aici vom vedea că intervin mult mai multe mișcări. În primul rînd ar fi mișcarea continentelor, pe urmă aceea de rotație a polilor, pe urmă aceea în jurul axei sale, urmînd cea din jurul Soarelui și în sfîrșit cea către steaua Vega. Ar fi cel puțin cinci mișcări, deci la Conștientizarea acestor mișcări intervin cel puțin cinci Elemente, prin urmare Pămîntul are un Coeficient Vectorial de Conștientizare cel puțin 5.

CAPITOLUL VII

REFLECȚII ASUPRA FILOSOFIEI, STRĂINUL DIN OM, DIMENSIUNEA VIEȚII

1

Străinul din Om constă în faptul că Omul, are o conștientizare ce aparține unei Logici bivalente într-o lume tridimensională, și mai mult decât atât, în faptul că el însuși este o ființă tridimensională, compus din *Existență*, *Ființă* și *Factorul Vieții*. Tocmai *Dimensiunea Vieții*, acea parte a *Factorului Vieții* care-i alcătuiește propria sa suflare, Omul nu o poate determina sau simți, decât, ceea ce fac eu în acest moment, să creeze anumite supoziții asupra existenței sale.

Să fie Spațiul și Timpul un fel de reprezentat al Existenței și Ființei în această lume, prin care Omul să le poată conștientiza pe acestea și mai puțin *Dimensiunea Vieții*?

În nici un caz. Conștientizarea acestor două dimensiuni vine de la *Factorul Vieții*, unicul răspunzător de conștientizare la acest nivel, față de Noțiune la un nivel Ierarhic superior.

Factorul Vieții este cel care a permis conștientizarea a doar două dintre dimensiunile Universului Uman lăsînd tocmai *Dimensiunea Vieții* care face parte din el ascunsă.

Timpul și Spațiul, sînt percepute în acest Univers drept dimensiuni datorită nevoii de legitimitate a conștientizării pe care o are totuși *Factorul Vieții*.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Întrebarea care se pune este de ce nu s-a dat dreptul de a fi conștientizate mai multe dimensiuni în Universul Uman chiar dacă nici una dintre acestea nu ar fi fost *Dimensiunea Vieții*?

Poate că tocmai pentru faptul că Universul Uman este supus Triadei, Existență, Ființă și Factor al Vieții? În nici un caz. Acest lucru, dimpotrivă, permite un număr nesfârșit de reflecții ale fiecărui Element al Triadei în celălalt.

Timpul este o Dimensiune la fel ca și Dimensiunea Vieții Noastre, la fel ca și Spațiul, este una dintre Dimensiunile a cărei Conștientizare aparține unui Gînd sau al unui Element la fel ca Omul. Timpul poate fi recepționat ca Ființă sau ca orice alt Element în ecoul produs de retrimiteră Conștientizării către Factorul Vieții și invers de către alte și alte Elemente. Faptul că pentru noi Oamenii este o Dimensiune se datorează Coeficientului Vectorial de Conștientizare care are o cifră deosebit de mică față de alte Coeficiente Vectoriale de Conștientizare ce au o cifră cu mult mai mare, fiind poate la al miliardulea ecou, care sunt propagate în mintea Omului drept obiecte, lucruri, etc; deci prin Cunoaștere.

Abia acum se poate vedea cît de imensă este diferența dintre realitatea care este mult mai apropiată de timp și Iluzia Vieții care ne arată ecoul Coeficientului de Conștientizare cu valori de miliarde și miliarde, unde fiecare cifră din aceste valori ne indică o nouă și o nouă mistificare a imaginii reale.

Omul are doar Iluzia Vieții că aparține unui timp în care se desfășoară toate acestea, cum o are pe aceea a spațiului, și *implicit pe aceea a Vieții, dată de Dimensiunea Vieții!*

Dacă Omul nu ar fi fost tridimensional cu siguranță că nu ar fi fost supus Triadei ci unui număr mai mare de Elemente. Toată această „suferință” a omului este dată de faptul că sufletele noastre nu ar fi trebuit să se afle în

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

această lume a Iluziei Vieții, care le ține încătușate, și le condamnă la suferință.

Fiecare suflet ar trebui să-și cunoască adevărata lui lume, care în nici un caz nu este aceasta a Universului Uman Iluzoriu, ci este o lume în care adevăratul Univers Uman îi permite Omului să-și cunoască și să trăiască prin cea de-a treia Dimensiune și anume *Dimensiunea Vieții*.

Este cu atât mai trist cu cât noi trăim în realitate în acest Univers Uman în care primează *Dimensiunea Vieții* provenită din *Factorul Vieții* dar datorită Iluziei Vieții nu o putem conștientiza, rămânând orbi în acest palat de smarald în care ne aflăm. Acesta este Păcatul Originar!

De ce sîntem legați la ochi într-un Univers tridimensional și suntem sortiți să gîndim Logic bivalent, cu două dimensiuni care ne îndepărtează de Ființă și *Factorul Vieții*, fără să putem simți în propria noastră experiență cea de-a treia Dimensiune care ne reprezintă?

Ne sunt dușmani Spațiul și Timpul?

Nu pot afirma acest lucru, dar în absența *Dimensiunii Vieții*, și celelalte două dimensiuni devin un fel de gardian al suferinței noastre.

Ce am putea face pentru a înlătura această înstrăinare de sine, pentru a putea să ne regăsim în vreun fel sau altul *Dimensiunea Vieții*?

Mintea noastră omenească nu ne lasă să aparținem cu adevărat lumii în care ne-am născut. Cîndva credeam că este un accident această naștere. Nu mai cred întrucît doar *Factorul Creator* poate deveni *Accidental*. Atunci?

Am putea porni de la o mare schimbare în istoria civilizațiilor. Creierul Omului a fost programat să prelucreză un număr mult mai mare de informație decît o face în Prezent.

Se știe că Omul în Prezent nu operează decît cu maximum două procente din capacitatea creierului. Restul este într-o continuă adormire. De ce?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cum ar vedea Omul Lumea în care se află cu întregul său creier?

Cu siguranță ar avea o altă concepție și ancorare nu numai spațio-temporară dar, posibil și în cea de-a treia dimensiuni, *Dimensiunea Vieții*.

În cartea mea *The Origin of God*, făceam anumite speculații cu privire la acest incident care a dus la pierderea capacității creierului uman de a mai procesa date la întregul său calibru. Erau doar supoziții deoarece în acea carte m-am axat mai mult pe literatură decât pe filosofie, fiind mai mult un roman decât o lucrare filosofică chiar dacă anumite aspecte pot fi atribuite și filosofiei.

Cred cu tărie și în acest moment că Omul ar părăsi rapid Universul Iluzoriu în care se zbate azi, chinuit și plin de suferință dacă și-ar recăpăta posibilitatea de a gândi cu întregul său creier.

Mai mult decât atât, se cunoaște de către biologi că fiecare organism și organ evoluează și se dezvoltă în funcție de mediu, etc. Acest fapt denotă că Omul cândva, în măsura în care conștient fiind a avut nevoie de un creier pe mărimea aspirațiilor și cugetărilor sale.

Atunci cu siguranță se afla în adevărata fază de Eden a Omenirii, prin urmare nu cred sub nici o formă că Păcatul Originar este Accidental, cum nu cred că ne-am născut aici, pe această minunată planetă albastră pentru a suferi, și că viața este suferință. Cei care admit acest lucru ori mint cu nerușinare ori îi atribuie Marelui Creator vina de a exista, în această suferință.

Susțin cât se poate de tranșant faptul că *viața nu ne-a fost dată pentru a suferi* de către Factorul Nostru Creator.

Scopul pentru care ne-am născut și ne aflăm aici este de a fi fericiți, dar a intervenit sub o formă sau alta *Ierarhia*, cea care a produs intenționat acel Accident prin care nu mai putem opera cu întregul nostru creier, fapt ce ne-a trimis în hăul adânc al suferinței, prin îndepărtarea tot mai accentuată de *Dimensiunea Vieții* pe care încetul cu

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

încetul am început să o uităm pînă și din străfundurile memoriei noastre ancestrale, îndepărtîndu-ne tot mai mult de Timp și Spațiu alte dimensiuni care în loc să ne devină cei mai apropiați prieteni au devenit niște rude reci și îndepărtate, iar noi ne-am simțit din ce în ce mai mult eterna rudă săracă care nu mai are de spus nici o opțiune față de acestea. Orice organ se dezvoltă de-a lungul timpului doar atunci cînd subiectul respectiv are nevoie de el și îl folosește. Înotătoarele la balenă s-au dezvoltat pentru că aceasta le folosea, iar pinguinii și-au pierdut aripile aproape în totalitate fiindcă nu mai aveau nevoie de ele, întrucît își prindeau hrana prin înot. Tot așa și Omul și-a folosit cîndva întregul său creier fiindcă astfel nu s-ar fi dezvoltat la acest nivel. Azi nu mai folosește decît doi la sută din capacitatea sa. De ce?

Într-o altă ordine de idei materialistii vor rămîne oarecum consternați că tocmai eu, un idealist convins, susțin ideea referitoare la creierul uman, care din orice perspectivă ar fi acesta privit, tot din materie este compus vor spune materialistii. În nici un caz le spun eu. Intervine un anumit reflectant care se reflectă în Factorul Vieții și Ființă care dă acest rezultat Cunoașterii Omului.

Materia din care este compus creierul uman este o Iluzie la fel de mare ca aceea că Omul poate trăi vreodată într-o societate liberă și democratică.

2

La fel cum *nu pot exista societăți democratice* care să fie alcătuite din oameni la fel nici creierul nu este materie. El face parte din panoplia Iluziei, la fel ca și fiecare lucru, obiect, fenomen, existent în această lume. Dar cu toate acestea creierul este răspunzător de anumite senzații ale acestei Iluzii.

Cum știm asta? Tot printr-o *Iluzie*. Cu toate acestea atunci cînd acționăm asupra creierului acționăm și asupra

Iluziei prin schimbarea acesteia sau prin diferite alte aspecte privind contribuția la această Iluzie. Astfel creierul devine un fel de nod al Iluziilor, de unde știm că acestea pornesc, chiar dacă și el la rîndul său este tot o Iluzie. Deci, această Iluzie care este creierul nu s-ar fi dezvoltat în așa măsură dacă nu ar fi reprezentat un nod pentru mult mai multe alte *Iluzii* decît acum cînd funcționează cu doar două procente din capacitatea sa.

O altă întrebare care se pune este dacă creierul ar fi funcționat și în Prezent cu întreaga sa capacitate oare am fi cunoscut o altă lume? Răspunsul este categoric afirmativ.

Dar acea lume ar fi fost tot o lume a Iluziei Vieții în cazul că Omul ar fi putut trăi nu numai cu conștientizarea a două dimensiuni, Spațiul și Timpul dar și cu o a treia și anume *Dimensiunea Vieții*?

Oare atunci cînd Omul ar cunoaște *Dimensiunea Vieții* ar mai trăi Iluzia, sau ar reveni la realitate?

Cu siguranță că ar mai fi trăit Iluzia fiindcă Iluzia a apărut odată cu Oglindirea Existenței în Noțiune, ea nu ar putea fi înlăturată, decît odată ce Omului i-ar fi dat să trăiască și să cunoască *Adevărul Absolut* ceea ce ar fi practic și teoretic imposibil.

Da, dacă Omului i-ar fi dat să revină la posibilitatea conștientizării lumii cu toată capacitatea creierului său, cu siguranță că Iluzia s-ar schimba și mai mult decît atît ar deveni o ființă care nu ar mai asimila viața suferinței, și altor și altor neîmpliniri pentru că în acel moment Omul nu ar mai fi Străin de Sine, cunoscîndu-și cel mai important lucru al propriei sale existențe și anume *Dimensiunea propriei sale Vieți*.

Odată cunoscută această, și dispărînd Străinul din Om ar dispărea toate relele lumii, inclusiv războaiele și conflictele de tot felul generate de neputința Omului de a se înțelege pe sine tocmai datorită acestei înstrăinări de care vorbeam.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

La baza acestei înstrăinări stau: banul, egoismul, minciuna, dorința de parvenire, invidia, lenea, furtul, crima și lista ar mai putea continua. Abia atunci când Omul va discerne nu numai spațio-temporar dar și prin *Dimensiunea Vieții*, va putea vedea cu ochii săi de înger coborât în infernul orbirii spirituale adevăratul paradis în care se află. Tocmai Dogmele acest **rău** al Omului, au deosebită dreptate când afirmă o intervenție divină în planul Universului Uman care ar putea schimba radical raporturile prin care Omul se raportează la Lumea sa.

Unii vorbesc de eterna pace, de viitorul eden al omenirii. Departe de a fi membrul în Prezent al vreunei credințe, cred cu tărie că „Sosirea Fiului Omului”, coincide cu momentul când Omului îi va fi ridicat vălul orbirii impus cândva, undeva de cineva, pentru a nu mai putea procesa cu întreaga capacitate a creierului său datele necesare înțelegerii lumii și vieții.

O altă întrebare tulburătoare ar fi cum anume ar arăta filosofia unei astfel de lumi, în care Omul ar gândi cu totalitatea creierului său?

Cu siguranță că ar fi o filosofie total diferită față de cea existentă în Prezent nu numai prin multitudinea de sisteme dar mai ales prin metoda prin care ar fi deduse aceste sisteme, cu totul alta față de metodele folosite pînă în Prezent, care determină sisteme ce-și găsesc sau nu locul real în logică. Unica metodă pe care o consider plauzibilă este distanțarea de Gîndirea care se află în posesia Iluziei Vieții și încercarea Omului de a se apropia cît mai mult de Străinul din El. Acesta este cel mai aproape de Adevăr. Indiferent cum se realizează această apropiere, pornind de la anumite ritualuri străvechi, șamanice sau ajungînd pînă la inducerea unei stări de transă, toate căile sînt binevenite atîta timp cît ne apropiem de străfundurile ființei noastre, unica care reflectă Conștientizarea și Cunoașterea, din Factorul Vieții, de care ne-am îndepărtat mereu, acceptînd doar umbrele acestora.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Omul este bătut de soartă să gîndească cu doar 2 procente din capacitatea creierului său, restul fiindu-i furată de cineva, care a săvîrșit acest gest undeva, cîndva, deoarece orice lege a evoluției biologice indică faptul că un organ nu se dezvoltă la întîmplare doar de dragul de a fi dezvoltat dacă natura nu are nevoie și nu poate folosi această dezvoltare. La balenă nu i s-ar fi dezvoltat înotătoarele în timpul evoluției sale dacă nu ar fi avut nevoie de ele și dacă nu le-ar fi folosit, precum nici la om nu s-ar fi dezvoltat creierul dacă nu l-ar fi folosit cîndva la întreaga sa capacitate.

Istoria a demonstrat nu o dată că atît curențele cît și dilemele filosofice sînt într-o continuă transformare, de la o etapă la alta. Prin urmare nu putem vorbi despre o filosofie a unui adevăr sau altul ci despre o filosofie aplicativă care să grupeze anumite aplicații cu ajutorul cărora să se poată apropia într-o anumită măsură de Adevăr.

Cu toate acestea cred într-o filosofie care recunoaște deschis că noi Oamenii trăim Iluzia Vieții, că *Existența* noastră în această lume nu este nimic altceva decît un vis, și că odată și odată, și negura acestei nopți va dispărea, iar noi ne vom trezi cu forțele înprospătate pentru a vedea zorii unei lumi în care ne aflăm mai demult decît vremea acestui Univers despre care visăm. O astfel de abordare a problemei mi se pare plauzibilă, considerîndu-i cu adevărat filosofi doar pe aceștia, care știu că Omul nu cunoaște și nu va cunoaște Niciodată *Adevărul Absolut* și nici măcar o fărîmă din adevărata cunoaștere, totul fiind vis.

Unul din principiile de bază ale Coaxialismului este: Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaște Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

Timpul este și va rămîne în mintea Omului o simplă Dimensiune, la fel ca alte dimensiuni care se reflectă „din” și „în” Mintea Omului, dar **Nu** direct, ci prin *Factorul Vieții*, cel răspunzător de conștientizarea acestor dimensiuni ca dimensiuni temporare și spațiale. Timpul nu are nimic de

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

a face cu Ființa iar unica legătură a Omului cu Ființa a fost aceea că Amprenta acestuia odată reflectată în Existență, a urmat să se reflecte o singură dată și în Ființă, dându-i acestuia ființarea. Este adevărat că Factorul Vieții trimite Omului ca urmare a Conștientizării de către acesta a Dimensiunii temporale, Cunoașterea acesteia ca Dimesiune temporală și anume ca trecere, devenire, naștere, dar toate acestea nu se datorează Dimensiunii temporale, ci diferenței dintre Conștientizare și Cunoaștere, într-un cuvânt: Energiei și Mișcării!

Timpul este Cunoscut prin Factorul Vieții ca Dimensiune. Timpul nu este reflectat numai către Om de *Factorul Vieții* ci poate fi reflectat către o altă infinitate minus Una de Elemente pe care Omul nu le poate *conștientiza*, Elemente unde Timpul poate fi conștientizat ca fiind orice altceva decât Dimensiune, etc; Timpul poate fi la un anumit moment dat chiar și OM! Mai mult decât atât, alături de timp, mai este și Spațiul, dar și *Dimensiunea Vieții*, cea care în această lume este direct răspunzătoare de *conștientizarea* acesteia.

Revenind la întrebarea, cum ar arăta filosofia dacă Omul ar folosi întreaga capacitate a creierului său, cu siguranță că o filosofie axată pe acea *Dimensiune a Vieții*, unica Dimensiune care-l face pe Om conștient de Sine și care odată re-adusă în sînul Omului ar alunga încetul cu încetul Străinul din acesta, făcîndu-l pe Om să se alăture în deplinătatea sa, Cunoașterii Închise a Marelui Creator, cît și Cunoașterii Deschise a Stărilor de Fapt, astfel devenind o ființă integrată ca *parte* a acestui Univers, și nu ca un ingrat ajuns în mod abuziv în cadrul acestuia, căzut pradă suferinței, deznădejdiei, angoasei și propriului său absurd.

Nimeni nu poate să vorbească despre adevărata filosofie, necunoscînd *Adevărul Absolut*, dar tot ceea ce pot să spun, este că eu, personal cred cu tărie că una dintre cele mai drepte căi pentru a filosofa și a ajunge prin abstractizare la Elementele primordiale, la legile și

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

fenomenele de început de creație este de a te apropia prin *meditație profundă* cât mai mult de *Dimensiunea Vieții*, de a înțelege că Scopul pentru care ai Iluzia că ești tu aici, nu este acela de a fi Ierarhic superior altora, și nici de a fi etern prin nemurire, precum nici de a fi bogat sau puternic, ci unicul Scop este acela de a iubi cu adevărat, începînd cu Universul care te înconjoară pînă la minunatul colorit al primăverii, cînd înfloresc copacii, iar albinele culeg primele roade din nectarul florilor și pînă la frumusețea unei ninsori sau ploi de vară. Toate acestea fac parte din Universul tău care au atîta nevoie să le iubești. Nimic nu este etern, totul este trecător în această lume.

3

Nu poate fi o prostie mai mare decît să crezi că vreodată prin opera ta vei rămîne nemuritor. Poate cîteva generații sau cîteva mii de ani sau poate mai mult, dar toate acestea la ce îți sunt de folos? Odată ce din tine nu mai rămîne nimic, pînă și posibila reîncarnare nu este altceva decît în cel mai bun caz o nouă construcție prin reflectarea Amprenteii tale karmice în Ființă și în *Factorul Vieții*?

Acea nouă construcție nu vei mai fi tu, cel de acum, ci o cu totul altă persoană, iar chiar și atunci cînd, întîmplător te-ai reîncarna în această lume și ai vedea bulevarde sau statui cu tine cel de acum, cu siguranță că nu te-ai recunoaște, dar chiar mai mult, ar putea chiar să-ți displacă personalitatea respectivă. Oare această fugă după celebritate sau anumite Ierarhii nu este un miraj? Cu siguranță că da, și mai mult decît atît, este un miraj menținut de Străinul din Om, care nu-l lasă să devină el însuși, o ființă a iubirii ci îl determină să cunoască invidia, răutatea, mînia, lăcomia și toate celelalte rele, care în mod la fel de diabolic nu fac nimic altceva decît să se răsfrîngă în cele din urmă și asupra lui, asupra celui care le-a creat.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Dimensiunea Vieții, cunoscută prin meditație profundă, va alunga încetul cu încetul toate aceste rele din Om, transformându-l în adevărata ființă pentru care a fost creat și mai mult decât atât, determinându-l din nou să evolueze, mărindu-și și mai mult capacitatea creierului de a procesa date. Sunt mai mult ca sigur că Păcatul Originar a apărut la Om, dat de mîna cuiva, care i-a luat Omului capacitatea de a opera cu tot creierul. Acel individ este răspunzător de toată suferința atîtor și atîtor generații. Acest lucru s-a întîmplat undeva în istoria omenirii. Chiar dacă acest Păcat Originar are o rădăcină mult mai adîncă, ajungîndu-se la nivelul Existenței și Ființei, el a fost declanșat în actuala istorie a umanității sub această formă.

Am folosit termenul de meditație profundă pentru a ajunge la *simțirea* Dimensiunii Vieții. Cum trebuie să fie această meditație? Nu cred că poate să existe un tipar anume. Cel mai indicat este ca în timpul meditației să uitați total de Lumea din afară și să ajungeți în acea stare de beatitudine pe care doar *Dimensiunea Vieții* vă o poate da. Atunci veți vedea că nu mai sunteți Persoana egoistă de adineaori, că totul se desfășoară în Armonie cu Universul și că unicul lucru adevărat, pe care-l poate cunoaște Omul este iubirea, și odată cu aceasta vă ve-ți recăpăta liniștea adîncă umbrită de Străinul din voi.

Dimensiunea Vieții face parte din *Factorul Vieții* și este o Dimensiune la fel ca și Spațiul și Timpul. Măsura Dimensiunii Vieții, dă procentul de vitalitate din Existența fiecărui Om. Prin acest procent nu se înțelege vîrsta biologică ci vîrsta reală spirituală pe care o are fiecare, vîrstă care este direct răspunzătoare de durata vieții, în ani, zile, ore, secunde, pînă și frînturi de secundă.

Toate acestea vor putea fi determinate într-o zi, iar atunci Omul va trece din ființă supusă Destinului la nivelul de ființă Destinată.

Acela va fi unul dintre cei mai importanți pași pe care-i va putea face omenirea în Viitor, pas care va schimba

din temelii, atît cultura, societatea și spiritualitatea cît și filosofia de viață a fiecărui Om, care va realiza că unica lui salvare este aceea de a se detașa de tot ceea ce poate fi rău pentru el, iar această salvare va consta în a nu gîndi Niciodată negativ despre altul, fiindcă se va răsfrînge asupra sa ca o compensație a Destinului Karmic.

Acea cotitură va duce la debutul Epocii de Aur a umanității. Întrebarea este, cum se va putea ajunge la o asemenea epocă, odată ce Omul va cunoaște ceasul morții sale?

Oare nu faptul că Omul nu-și cunoaște clipa morții îl ajută să creadă, să devină liber în această viață?

Oare nu ar fi un blestem o asemenea descoperire? De-a lungul istoriei se cunoaște foarte bine unde a dus și unde duce și în Prezent această Iluzie a Libertății care este Liberul Arbitru, inexistent în realitate.

La nivelul Iluziei Vieții noastre poate să ne apară acest aparent paradox doar că noi nu putem alege și nici nu vom alege vreodată, întrucît NU există Liberul Arbitru, decît Iluzia că acesta ar exista și în viața noastră. Dacă Omul în calitatea sa de demiurg ar fi posedat cu adevărat Liberul Arbitru, azi nu ar fi existat, întrucît principala caracteristică a Omului este de a învinge asupra celorlalți. Oricît de mult ne-am dori să credem că suntem umani, nu sîntem decît niște animale, ținute în lesă de Iluzia Vieții, iar dacă aceasta ne-ar scăpa ne-am autodistrage. Unul dintre noi ar trebui să devină stăpîn absolut, doar că atunci toți ceilalți nu ar mai fi.

Absurdul este cel care caracterizează cel mai bine ființa umană. Omul în sine este un exponent al propriului său absurd, din care dacă ar ieși, s-ar anihila. Acesta este un alt paradox. Absurdul devine un fel de manta a tuturor mizeriilor și umilințelor noastre în fața celui pe care-L considerăm ca fiind Creatorul Nostru. Dacă am lua cea mai mică părtică din acest Absurd, am fugi speriați care încotro de propria noastră goliciune.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Odată ce Omul își va cunoaște Parțial Destinul, avînd acces prin acest aspect la *Cunoașterea Deschisă*, chiar dacă parțial, Omul va deveni pentru prima oară *conștient*, ceea ce nu a făcut-o pînă în Prezent.

Chiar dacă Omul consideră că posedă conștiință de sine, acesta în realitate nu o are, întrucît adevărata conștiință de sine constă tocmai în raportul dintre *Cunoașterea Deschisă* și *Cunoașterea Încisă* a Omului.

Ce știe Omul despre *Cunoașterea Deschisă*? Că există un Destin și o Întîmplare pe care nici măcar nu le cunoaște? Ce este Viitorul, Prezentul și Trecutul altceva decît o delimitare dintre *Cunoașterea Deschisă*, necunoscută Omului, care este viitorul, și *Cunoașterea Încisă*, cunoscută Omului, care este trecutul, delimitare care se face la nivelul prezentului iluzoriu?

Odată ce Omul va deveni conștient de *Cunoașterea Deschisă* și va începe să aibe acces din ce în ce mai mare și la acest tip de cunoaștere, Omul va putea deveni o ființă cu adevărat conștientă, și astfel frontiera dintre Viitor și Trecut care este prezentul va dispărea încetul cu încetul, dîndu-i Omului viziunea plenară, de ansamblu a dimensiunii temporare și implicit a celei spațiale, iar odată cu aceasta realizînd marele rol pe care-l joacă în viața sa *Dimensiunea Vieții*.

Cum Omul nu-și cunoaște adevărata față a Liberului Arbitru care de fapt este Constrîngerea nu-și cunoaște adevărata față a Conștiinței sale care este Necunoașterea.

Tot ce poate ști Omul cu privire la Conștiința sa nu este nici Cunoașterea și nici voința, ci afectivitatea, *iubirea*.

Ce anume este Conștiința Omului de fapt? Iubirea.

Care este adevărata definiție a Conștiinței?

Conștiința este raportul dintre Cunoașterea Deschisă, Necunoscutul, Viitorul, și Cunoașterea Încisă, Cunoscutul, Trecutul, și se delimitează prin Prezent, frontiera dintre cele două Elemente participante la raport. Prezentul este cel care va putea defini Dimensiunea

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

temporară, dată ce Omul va deveni Conștient, anulînd Trecutul și Viitorul, prin propria anulare a sa. Atît timp cît Omul nu va avea acces la Cunoașterea Deschisă, conștiința va fi alcătuită din Cunoaștere, iluzorie, voință, la fel de iluzorie și afectivitate, reală.

Oricît ar părea de suspect Omului nu i-a rămas în această orbire a sa care se numește viață decît iubirea. Poate că cel responsabil cu această cădere de procesare a datelor de către creierul uman de la sută la sută la doi la sută, a lăsat această unică facultate neatinsă pentru a înțelege că iubirea nu are sens atunci cînd ești orb. Ei bine, este emoționant să știi că în orbirea sa Omul a reușit să clădească cele șapte minuni, atîtea și atîtea poeme minunate, opere de artă, invenții, tehnologii, nave cosmice, chiar dacă era legat la ochi și nu știa decît un singur lucru: **CĂ IUBEȘTE!**

Vreți să știți care este unicul moment în care ați fost conștienți de voi că trăiți? Acela în care a-ți simțit fiorul dragostei adevărate, acel fior divin, cînd simțiți că vă furnică trupul, că începeți să vibrați odată cu natura ochilor în care vă pierdeți. Poate exista ceva mai adevărat? NU în viața unui Om.

4

Prima Amprentă care s-a reflectat în Ființă a fost aceea a Existenței, atunci cînd *Existența* s-a raportat la determinantul său *Ființa*.

Pe urmă o altă Amprentă în Ființă a fost a Factorului Vieții care și el s-a reflectat în Ființă.

Ființa de fiecare dată a rezultat un determinant al reflectării acestora în ea, determinant care odată ajuns la *Existență* și *Factorul Vieții* a fost iarăși retrimis pentru a se reflecta în Ființă dar cu o Amprentă total schimbată.

Astfel s-au mărit numărul Amprentelor exponențial.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Una dintre aceste Amprente îi aparține și Omului, ca totalitate, ca genom cât și Omului ca individualitate ca individ.

Ființa a luat naștere din reflectarea Existenței în Noțiune, la fel ca și Factorul Vieții și celelalte Elemente de Prim Ordin. Acest lucru înseamnă că Noțiunea era înainte de Ființa Existenței un alt fel de Ființă?

Prin Ființă se înțelege Ființarea, adică atribuirea unui Element odată cu reflectarea acestuia în Ființă statutul de Întreg, de Unic, care are anumite însușiri ce se caracterizează prin aceea că aceste însușiri sunt tocmai acelea de a primi anumite însușiri.

*Astfel Însușirile date de Ființă sînt **Unicitatea Întregului, deci elementului respectiv și însușirile de a primi anumite însușiri.** Aceasta se numește Ființare. Însușirea de a primi însușiri, este exact ca și hardul unui computer care pentru a funcționa are nevoie de un soft, soft care este dat de către Factorul Vieții, ființelor însușite.*

Chiar dacă anumite Universe nu au viață ele nu pot fi numite că nu ar avea Ființă, că nu ar Ființa. Ființa poate fi de la nivelul unui firicel de praf la cel al unui Multivers, deci al unei mulțimi de Universe. Dimensiunile Ființei pot fi de la Infinit de mic minus UNU care este Factorul Primordial, pînă la Infinit de mare minus Unu care este același Factor Primordial.

Existența prin reflectarea sa în Noțiune a conștientizat doar propriul său Instinct de a FI transmis pe cale Ierarhică de la Factorul Primordial.

Aici trebuie să facem o paranteză și anume să punem întrebarea: De ce Factorul Primordial a gîndit cu a FI prin Instinct, prin conștientizarea EU-lui? Oare acel a FI, nu aparține Existenței?

Dacă se transmite acel Instinct fiecărei Personalizări, odată cu raportarea sa la Noțiune, acest fapt înseamnă că fiecare Personalizare ar trebui să aparțină Existenței,

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

deoarece a *Fi* este neapărat Existent chiar și la nivelul Instinctului Primordial.

Nu este absolut deloc astfel, întrucât eu, în calitate de autor aparțin acestei lumi a Existenței și nu pot formula logic sub nici o altă formă acel fior conștientizat de Factorul Primordial și pe urmă de către fiecare Personalizare prin raportarea sa la Noțiune decât prin a FI.

Minții umane nu-i este permis să treacă dincolo de această frontieră, decât să știe că ea există, și în consecință, privit din punctul de vedere al unei alte Personalizări care nu mai este *Existența*, acel a *FI* poate să devină absolut orice altceva, iar *Instinctul Primordial* poate fi dezvoltat sau determinat într-o infinitate minus Una de moduri posibile și Imposibile.

La fel același lucru este valabil și în cazul *Triadei*. Cum am mai spus adineaori, *Triada* există doar raportată la Lumea noastră. Dacă am fi gândit cu ajutorul unei Logici de un nivel superior Elementele *Triadei*, *Existența*, *Ființa* și *Factorul Vieții* ar fi devenit mult mai multe, alăturându-se acestora diferența dintre *Coeficientul Logic 2*, al lumii noastre și *Coeficientul Logic* folosit în exemplu. Acest lucru mai înseamnă ceva, și anume că fiecare Nivel Logic va reflecta un număr de Elemente de Prim Ordin care să se reflecte direct în Noțiune, echivalent cu Coeficientul Logic care le raționează plus UNU, acel Element fiind *Existența* în cadrul Personalizării noastre, dar are o origine mult mai adâncă, pînă la nivelul Factorului Primordial. Vorbind de Elemente de Prim Ordin, care la noi sînt *Existența* care știm că este Personalizarea noastră, una din infinitatea minus Una de Personalizări ale Persoanei care, odată reflectată în Noțiune, a determinat la rîndul ei *Ființa*

La a doua reflectare a sa în Noțiune a determinat *Factorul Vieții* iar la celelalte reflectări în Noțiune ale Existenței aceasta a mai determinat o infinitate minus Una de alte Elemente de *Prim Ordin*. Astfel Elementele de Prim Ordin sînt obținute prin reflectarea Existenței în Noțiune.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Elementele de ordin secund sînt determinate prin reflectarea *Existenței* în *Ființă*, pe urmă prin reflectarea *Existenței* în *Factorul Vieții*, pe urmă prin reflectarea *Existenței* în *Ființă* iar rezultatul obținut în *Factorul Vieții*, ceea ce se petrece în cazul Omului, *Factorul Vieții* fiind cel răspunzător de cunoaștere, și nu *Ființa*. Dar despre ordinele elementelor voi mai reveni.

Alături de *Existență*, *Ființă* și *Factorul Vieții* ar mai putea fi încă o infinitate minus Una de Elemente, dar pe care noi nu le vom putea determina Niciodată.

Viața NU este cel mai superior exponent al reflectării Existenței în Noțiune și nici ultimul. Odată creată Ființa se va putea reflecta și ea la rîndul ei în Noțiune.

Noțiunea de Viață se referă la „ceva” însuflețit. La această însuflețire participă Ființa care dă Dimensionalitate Amprentei Omului sau a altui Element, Amprentă primită de la Existență, unde și-a imprimat tiparul în aceasta, primind astfel de la Existență calitatea de a Exista.

După imprimarea tiparului Amprentei în Ființă primește calitatea de a Dimensiona, ca pe urmă să se reflecte în Factorul Vieții pentru a primi adevărata calitate de a simți.

Termenul de Viață poate însemna o arie foarte mare de Elemente, întrucît putem atribui Vieții și tot ce Există, deci care aparține Existenței dar care are un început și un sfîrșit.

Și Existența are un început iar odată cu acesta va primi noi și noi caracteristici datorate reflectării acesteia în diferite Elemente Oglindă, iar cu fiecare caracteristică nou primită va avea un sfîrșit al vechii sale stări, cînd era mai săracă în caracteristici și un început al noii stări. Astfel și Existența are Viața Sa. Putem acorda terminologia de Viață la tot ce are un început deci a fost determinat de către ceva.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Tot ce are un început are și un sfârșit, fiindcă Tot ce este determinat va determina! Niciodată „ceva” care nu este determinat nu va determina, precum întotdeauna cel care este determinat va determina, fiindcă a fost determinat tocmai pentru a determina.

Ființa va mai continua la nesfârșit să se reflecte în Noțiune precum și Amprentele Existenței în această, precum și Amprentele *Factorului Vieții* în *Ființă*, și astfel se vor produce infinite și infinite combinații de asemenea reflectări în fondul universal al Cunoașterii Închise.

Mai mult decît atît și *Factorul Vieții* la rîndul lui se va reflecta în *Ființă* dînd odată cu prima sa reflectare în aceasta, conștientizarea *Vieții*.

Prin *Dezvoltare Exponențială Noțională*, în *Coaxiologie* nu se înțelege că fiecare astfel de Element care compune această dezvoltare este un Opus al celuilalt, ci faptul că fiecare Element include în cadrul său sau Structura sa o grupă de o infinitate minus Unu de opuși față de cealaltă grupă din Structura celuilalt Element de o infinitate minus Una de opuși.

Astfel Elementele luate ca întreg nu sunt opuse între ele dar luate structural, grupurile de Elemente care compun un anumit Element sînt opuse față de grupurile celuilalt Element.

De aici reiese faptul că la nivel *Coaxiologic*, nu putem vorbi numai despre opuși ai opușilor, și despre faptul că acești opuși cu cît sunt mai depărtați devin mai identici și cu cît sunt mai apropiați, au calități mai opuse unul de altul, ci vorbim de data aceasta de *Elemente care între ele nu sunt considerate opuși dar în cadrul lor, din punct de vedere structural, ascund fiecare cîte o infinitate minus Una de opuși față de o altă infinitate minus Una de opuși ai altui Element*.

Prin acest lucru în *Coaxiologie* alături de opușii direcți mai sunt și cei rezultați din *Dezvoltarea Exponențială Noțională*.

Odată stabilită *Dezvoltarea Exponențială Noțională*, vom putea determina rangul exponențial al opusului respectiv prin scăderea celor doi opuși din numărul total al opușilor aflați în calcul. Această diferențiere va fi egală cu rangul exponențial al opușilor.

După cum am afirmat în paragraful anterior numărul opușilor care participă la *Dezvoltarea Exponențială Noțională*, sînt Elemente care provin din reflectarea directă a Persoanei în Noțiune, și numai de la acest nivel înainte și nu mai sus de Persoană, iar numărul acestora poate ajunge la o infinitate minus Una de Elemente. Dintre acest număr impresionant de Elemente care sunt de Prim Ordin, trei sunt responsabile de Existența Omului, acestea fiind, *Existența*, *Ființa* și *Factorul Vieții*, provenite din reflectarea Existenței în **Noțiune**, care formează Triada de care aminteam pînă în Prezent, Triadă pe care o denumesc și *Triunghiul Profan*, care la rîndul lor sunt în opoziție cu o altă Triadă, compusă din Factorul Creator, Gîndul Pur, și Persoană, în care se află și *Existența*, care formează *Triunghiul Sacru*, iar la nivel de proiecție a triunghiului în tridimensionalitate formează *Prisma Triunghiulară Sacră* și *Prisma Triunghiulară Profană*. După cîte se vede Persoana pentru Om devine punctul comun care alătură *Triunghiul Sacru* de cel *Profan*. Menționez încă odată că aceste triunghiuri sînt valabile doar pentru ființa umană, care-și duce viața în *Tridimensionalitate*, cu toate că posedă o logică *bivalentă*, care-l *îndepărtează* foarte mult pe Om de la Cunoașterea propriei lumi.

În Coaxiologie, *Dezvoltarea Exponențială Noțională* nu se oprește doar la acest nivel de proiecție logică, care reprezintă posibilitatea de reflectare a acestei lumi și de a reprezenta aceste realități prin prisma logicii bivalente a noastre. *Dezvoltarea Exponențială Noțională* abia din

momentul cînd începe să opereze ordinele elementelor de *Prim Ordin, de ordin secund, de ordin terț, etc.*, începe să-și arate din ce în ce mai stringent utilitatea, întrucît alături de Elementele de Prim Ordin vor veni și Elementele, din celelalte ordine, cum ar fi Reflecțiile *Ființei* în *Factorul Vieții* ce vor da naștere anumitor Amprente care au un alt ordin, iar Amprentele acestor Amprente la rîndul lor vor avea un alt ordin și tot așa pînă la Infinit. Astfel *Dezvoltarea Exponențială Noțională* se face în funcție de *Ordinul* și *Rangul* elementelor care o compun.

O altă categorie de Elemente sunt și cele care nici măcar nu au un ordin, cum ar fi *Adevărul Absolut, Cunoașterea Absolută*, Marii Creatori, care pot fi integrate **Dezvoltării Exponențiale Anotionale**, întrucît nici unul dintre aceste Elemente nu provin din reflectarea Persoanei în Noțiune, au apărut cu mult înainte de a fi Noțiunea și se dezvoltă exponențial pe cu totul alte criterii decît Elementele de Prim Ordin al *Dezvoltării Exponențiale Noționale*.

Fiecare ordin al elementelor, ordinele 1,2,3,7,9,.. n; conțin în Structura lor o infinitate minus Una de alte Elemente, grupuri care pot fi opozabile cu unele Elemente din alte ordine sau cu altele din acel ordin.

Elementele care au ordin se vor numi: **Elemente de profanitate**, iar cele care nu au ordin se vor numi: **Elemente de sacralitate**.

În aceasta constă marea deosebire între sacru și profan raportat la ființa umană. Prin urmare *Elementele de sacralitate* vor fi o infinitate minus Una, dar care nu vor avea alte Elemente în Structura lor, cu excepția Gîndului Pur, care va fi exact invers față de Marii Creatori. Acesta va avea în structură o infinitate de Elemente la fel ca elementele de profanitate, deci pot fi Elemente, cu sau fără structuralitate, față de *Elementele de profanitate* care și ele pot fi pentru fiecare ordin de un număr egal cu o infinitate minus Una, dar spre deosebire de *Elementele de sacralitate*

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

acestea vor avea ca regulă, infinitate minus Una de Elemente în Structura lor.

Să începem cu Elementele de sacralitate, cum ar fi Factorul Creator și Unic Întâmplător, *Adevărul Absolut*, *Cunoașterea Absolută*, Gîndul Pur, etc. Se cunoaște că Factorul Primordial a determinat o infinitate de Mari Creatori, infinitate față de care Factorul Primordial s-a raportat cu propria sa finitate. Dar pot oare exista o infinitate de Adevăruri Absolute și de Cunoașteri Absolute? Nu în nici un caz. Niciodată nu vor exista două sau mai multe Adevăruri Absolute cum nu vor exista două sau mai multe Cunoașteri Absolute, însă alături de aceste două care alcătuiesc Structura Gîndului Pur, raportat la alte Nivele Logice deci la alte și alte raționalizări pe baze superioare logicii noastre bivalente, vor fi mai mulți opuși ai Adevărului Absolut și ai Cunoașterii Absolute. Să ne referim doar la o raționalizare pe baza unei logici care nu este bivalentă ca în cazul lumii noastre ci are un Nivel Logic 12. Acolo alături de *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută* vor mai exista cel puțin încă 10 opuși ai acestora.

Elementele de Sacralitate aparțin Destinului Anoțional și Cunoașterii Deschise, chiar dacă ele ajung să determine Cunoașterea Închisă față de care se delimitează, pe cînd Elementele de Profanitate aparțin Destinului Noțional și Cunoașterii Închise.

Deși se spune adeseori că fiecare Om este o Ființă iar o multitudine de Oameni reprezintă o multitudine de Ființe NU ESTE absolut deloc astfel.

Nu există mai multe Ființe în infinitatea de Universuri ale Conștiinței Umane, decît Una, deoarece omul gîndește cu o logică bivalentă. La fel ca în paragraful precedent, dacă am gîndi cu o logică de un alt nivel cu siguranță că alături de Ființă și *Factorul Vieții* ar mai fi încă pe atîtea alte forme cît ar fi diferența dintre Nivelul nostru Logic și Nivelul Logicii aceleia.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

În această Ființă se regăsesc reflectate o înfinitate de Universuri, unde fiecare în parte are propria sa amprentă. Una dintre aceste Amprente este și cea a Omului cît și alte miliarde de Amprente ale fiecărui Om în parte.

Mai demult am afirmat că fiecare Om este un Univers. Așa ESTE! Fiecare Om are o amprentă ce nominalizează UN Univers, în Structura căreia se află o înfinitate minus Una de Elemente despre care Omul nici măcar nu cunoaște și nu va cunoaște Niciodată.

Nu degeaba se uzitează expresia de Univers Uman.

Noțiunea de proprie identitate a Omului este dată de reflectarea propriei sale Amprente în Ființă și *Factorul Vieții*.

Dar cum anume se realizează *Cunoașterea* și ce anume este aceasta? Am explicat despre cele două tipuri de Cunoaștere, *Cunoașterea Deschisă și Cunoașterea Închisă*. Despre faptul că prima provine din Starea de Fapt iar cea de-a doua este dată de Factorul Creator, și se realizează prin reflectarea tuturor Personalizărilor Persoanei în Noțiune. Astfel Noțiunea are un rol de *Oglindă al Personalizărilor Persoanei*.

Un prim Element în realizarea procesului de cunoaștere este *oglundirea* unui Element sau altul într-un alt Element care posedă rolul de *Oglindă*. Dintre Elementele care posedă rolul de *Oglindă* putem identifica Noțiunea și *Factorul Vieții*, dar numărul acestora după cum am mai spus este Infinit minus Una.

Orice Element al Cunoașterii devine cunoscut abia după ce acesta se reflectă în Oglindă. Înainte de a se reflecta în Oglindă cu toate că urmează să devină Element al *Cunoașterii*, el nu face parte din Cunoaștere, întrucît nu este *Cunoscut*?

Atunci cum rămîne cu Elementele Stării de Fapt, care sunt atribuite cunoașterii Deschise? De unde începe Cunoașterea Deschisă? De la primul Element al său:

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Instinctul. Acesta se reflectă în “Eul” Factorului Primordial odată cu Conștientizarea Sa.

Deci Cunoașterea Deschisă apare odată cu Instinctul iar *Cunoașterea Închisă* odată cu *Factorul Creator*. Astfel se naște o nouă regulă cu privire la Cunoaștere și anume, Element oglindit al Cunoașterii închise sau Deschise și Element neoglindit al acestor cunoașteri. Instinctul este un Element neoglindit la început, ca simplu rezultat al *Stării de Fapt*, determinate de *Matrice* și *Scop*, urmînd să devină Element oglindit odată cu conștientizarea de sine a Factorului Primordial. Astfel tot ce are conștientizare de sine este Element *oglindit și ceea ce nu are conștientizare de sine este: neoglindit. Omul este un Element oglindit de profanitate, cu Destin Noțional*, aparținînd Ierarhic, Existenței, care se află în aria Profanului.

Marii Creatori și tot ceea ce crează este un Element oglindit. Factorul Nostru Creator își Oglindește determinarea Sa în Dumnezeu Primordial față de care se raportează.

6

Revenind la Universul Spiritual al Omului, acesta reflectă toate celelalte Amprente ale oamenilor în *Factorul Vieții*, iar *Factorul Vieții* le reflectă înapoi Amprentelor creînd astfel Fondul Amprentologic, echivalent cu istoria și societatea. După cît se poate vedea, *Factorul Vieții* are rolul de Oglindă atît în Existența individuală cît și în cea socială a Omului.

Elementele *oglindite și neoglindite* din *conștientizarea* Omului, pot fi împărțite în cadrul propriei sale lumi în Elemente *organice*, ce caracterizează viața, și Elemente *anorganice*, lipsite de viață.

Materia vie și materia nevie vor spune unii materialişti, doar că toată această materie nu este nimic altceva decît un vis al reflectării Amprentei Omului în

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Existență, Ființă și mai apoi în *Factorul Vieții*. Mulți filosofi pun pe drept cuvânt întrebarea, de ce anume visează toți oamenii același vis pe care-l denumesc viață și nu are fiecare visul lui diferit?

Răspunsul este pe cât de simplu pe atât de complicat, întrucât, dacă facem abstracție de persoanele cu boli psihice, al căror vis va fi cu siguranță unul diferit, cu atât mai diferit cu cât afecțiunea va fi mai gravă, la fel cum vise diferite pot avea drogații sau alcoolicii și alții.

Omul normal care va duce o viață cvasinormală, nu va avea o altă reprezentare a vieții față de un alt om considerat normal.

Toate acestea se datorează faptului că fiecare individ are calități asemănătoare, două mâini, două picioare, un creier etc; calități care vor da același rezultat al reflectării în Existență ce denotă Existența propriei Amprente, în Ființă, care dă dimensionalitatea și pe urmă în *Factorul Vieții*, cel care dă suflarea și Conștientizarea și Cunoașterea Omului.

Asemănarea “organică” dintre doi oameni se datorează în primul rînd Ființei, responsabilă atât de dimensionarea Omului, cât și de includerea acestuia într-un anumit tip de Univers dimensional.

Toți oamenii trăiesc într-o lume unde le sînt cunoscute cele două dimensiuni, spațio-temporalitate, pe o planetă numită Terra, care are un anumit număr de continente, cu anumite date geografice și climatologice, etc.

Dacă Omului i-ar fi dat de către Ființă un alt tip de lume cu siguranță că și interiorul Omului ar fi fost definit și structuralizat în funcție de acel tip de lume.

Nu odată am afirmat că Omul și acum în starea nenorocită în care se află încă mai speră, întrucît speranța este cea care moare ultima. Speră că într-o zi își va recăpăta *străinul din sine*, astfel reușind din nou să-și conștientizeze ceea de-a treia Dimensiune din această lume tridimensională și anume *Dimensiunea Vieții*.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

O altă problematică foarte interesantă este legea evoluției naturale. Se știe că fiecare Element biologic, respectiv fiecare organ al unei ființe vii, evoluează în funcție de necesitățile naturale, pe care dorește să le satisfacă. Este normal ca unor mamifere marine să le apară înotătoare sau la unele păsări care nu-și folosesc aripile la zbor, ci la înot cum este cazul pinguinilor să le dispară aripile iar în schimbul lor să le apară anumite însușiri necesare înotului, cum ar fi labe palmate, etc;

La fel s-a întâmplat și în cazul Omului, după cum am mai spus care și-a dezvoltat un creier pe care odată și odată l-a folosit în procentaj de sută la sută și nu doi la sută ca în Prezent.

Natura Niciodată nu dezvoltă un anumit organ biologic dacă organismul acelui animal sau Om nu îl folosește. Cine este Natura, despre care afirmam adineori că dezvoltă un anume organ în funcție de necesități?

Dar ce anume sînt necesitățile? Mulți au nominalizat natura cu Factorul și nu au greșit în totalitate, întrucît atît Factorul Primordial cît și Factorul Nostru Creator se află în fiecare frunză, piatră sau petic de cer, în fiecare Gînd de-al nostru, ninsoare, pînă și în cele mai ascunse unghere ale propriei noastre Existențe, dar alături de Factorul Primordial și Factorul Creator în toate acestea se mai află și *Ființa*, *Existența* cît și *Factorul Vieții*. Ce înseamnă de fapt “necesitatea”?

Se știe că fiecare Gînd al nostru, inclusiv propria noastră Amprentă se reflectă în *Ființă* și *Factorul Vieții*, la fel cum se reflectă în acestea fiecare suflare, începînd cu suflarea plantelor pînă la cea a animalelor.

Fiecare astfel de suflare poartă în sine un mesaj, care are un anumit cod, ce va determina o nouă Amprentă de naștere, care odată va deveni Amprentă Karmică. Acel mesaj odată imprimat în *Ființă* va determina o Amprentă, care reflectată în *Factorul Vieții* va determina o nouă suflare, suflare care va apărea sau nu în Lumea noastră, o

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

nouă noțiune deci un nou Univers! Suflare care poate fi o viitoare plantă, animal, Om, sau orice altceva inclusiv o bacterie sau cea mai neînsemnată suflare dar care să aparțină lumii vii.

Odată cu aceasta și cu noii veniți de ordinul miliardelor la puterea unor numere cu un șir impresionant, bineînțeles că și Natură în sine va fi într-o eternă schimbare și transformare, ceea ce va impune mereu o nouă ordine de priorități, ordine care va duce la lista lungă a necesităților, fiecărei Ființe.

Acestea sunt necesitățile de ordin exterior. În schimb pentru necesitățile de ordin interior cum ar fi hrană sau alte asemenea lor, procesul se va desfășura întocmai ca pentru necesitățile de ordin exterior doar că această nouă transformare și schimbare se va petrece în interiorul organismului ființei vii, care va viza întreținerea și dezvoltarea anumitor organe.

Chiar și în acest moment când scriu aceste rânduri, pentru a realiza aceasta, mă raportează la Ființă și pe urmă la *Factorul Vieții* care-mi dă conștientizarea propriilor mele gânduri, despre această filosofie, care e Coaxialismul.

Filosofie care pretinde că *Omul* nu cunoaște *Adevărul* și astfel orice filosofie care pretinde că ar fi adevărată este falsă și mincinoasă. *Adevărata filosofie sau Coaxialismul, este filosofia care în opinia mea pretinde că nu este adevărată, dar care, tocmai pe acest considerent, încearcă să creeze un sistem cât mai apropiat despre cum ar trebui să arate o filosofie în cazul în care Omul ar cunoaște Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută.*

Încearcă să opereze cu acestea atât din exterior prin diferite aplicații asupra sistemelor pe care cele două le determină, cât și din interior, prin definirea și înglobarea lor în circuitul ideatic universal al Cunoașterii Închise și Cunoașterii Deschise.

Toate aceste Amprente care se reflectă din Ființă se vor reflecta la rîndul lor și Amprentelor care deja au fost

reflectate de Ființă, creîndu-se astfel Iluzia de Spațialitate, Temporalitate și Spiritualitate, întrucît în fiecare frîntură de clipă o nouă *Amprentă* reflectată de Ființă prin Factorul Vieții, se răsfrînge asupra *Amprente* Omului respectiv dîndu-i acestuia Iluzia de mișcare, devenire și transformare. La fel Cum *Personalizările* își reflectă *Noțiunile* sale unele în altele după ce s-au raportat fiecare în parte la *Noțiune*, la fel și *Amprente*le își reflectă propriile lor Universuri unele în altele atît înainte cît și după ce s-au reflectat în Ființă și *Factorul Vieții*, raportîndu-se unele la altele.

Cum fiecare astfel de Amprentă, care se reflectă în Amprenta Omului respectiv atît înainte cît și după reflectarea sa în Ființă și Factorul Vieții este un Univers, aceasta înseamnă că și Omul trece în fiecare frîntură de clipă dintr-un Univers în altul, fără să mai adăugăm că în același timp simultan Omul se reflectă atît în Ființă cît și în Factorul Vieții, fapt ce-i dă mereu conștientizarea de sine.

La nivelul Universelor există doar o singură Ființă infinită, dar odată reflectată Amprenta unui Om în Ființă, Amprenta reflectată de Ființă la rîndul său, sau rezultatul oglindirii Amprente Omului în Ființă va fi considerată *Ființa* acestuia.

Omul devine *conștient de sine* abia după ce *Amprenta* sa, a fost reflectată de către *Ființă* în *Factorul Vieții*. *Factorul Vieții* este Oglinda *Ființei* și implicit a Omului. Avînd rol de Oglindă înseamnă că are rol de conștientizare a elementelor care se *oglesc* în el, și astfel are rol de a reflecta *Cunoașterea Încisă*, dar și acela ca pe baza *Cunoașterii Încise* să poată afirma *Existența Cunoașterii Deschise* venite direct de la *Starea da Fapt a Matricei, Scopului și Infinitului* în același timp, sub formă de *Destin* și *Întîmplare* la Om sau sub alte auspicii, determinate în funcție de *Coeficientul de Conștientizare* care le raționalizează sau de rezultatul reflectării Amprente în Ființă și Factorul Vieții, ce poate duce la forme dintre cele mai diverse în diferite lumi care aparțin unor

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Universuri pe care noi nici măcar nu ni le putem imagina, darămite să mai realizăm și anumite aplicații asupra lor.

Fiecare Univers prin care “treci” cade sub **incidența** dată de Cunoașterea Deschisă, Cunoașterii Închise a Marelui Nostu Creator.

Cunoașterea Închisă cât și Cunoașterea Deschisă reprezintă un cumul de Noțiuni oglindite în Factorul Vieții, sau Noțiune sau în alte Elemente de Oglindă, sub formă de Conștientizare, deci de Urmă care le va da Forma sub aspectul Cunoașterii, diferitelor Amprente care se reflectă neconținut într-unul din aceste Elemente de Oglindă.

Sufletul poate alege prin Liberul Arbitru Imaginar Universele frînturilor de clipă imediat trecute, definitivîndu-și Soarta dar Niciodată Universele frînturilor de clipă imediat următoare definitivîndu-și Destinul!

Deosebirea dintre Soartă și Destin constă în faptul că Soarta poate fi schimbată în Viitor prin opțiunea de a reflecta la Universele clipelor imediat trecute, pe cînd Destinul nu se poate schimba Niciodată aparținînd clipelor imediat următoare. Astfel Soarta aparține Urmei iar Destinul Formei, întrucît Destinul precedă Soarta.

Sufletul mai întîi este destinat prin Destin unei căi și pe urmă sortit prin Soartă unei vieți.

De aici rezultă și necesitatea existenței în Iluzia Vieții a viitorului și trecutului, ce reprezintă Soarta și Destinul reflectate în Iluzia Vieții, ce-ți dă impresia că trăiești prezentul.

7

Universul terestru este un Univers al Formelor, cu stele, galaxii, dar și cu frumuseți naturale ale planetei albastre.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Realitatea este că nici una dintre acele frumuseți nu aparține Universului nașterii noastre ci unui alt Univers ce a lăsat Urma în Forma căreia să se afle acele frumuseți.

Acela poate fi Universul Gravitației sau oricare alt Univers! Tot ceea ce au impresia oamenii că aparțin lor și planetei lor, toate acele frumuseți aparțin altor Universuri..

Nici corpul uman cu organele sale de simț nu aparține omului ci altui Univers, un Univers despre care omul nici nu știe că există.

De aceea ce este din țărână în țarina se întoarce. Unicul lucru care-i aparține cu adevărat omului este Amprenta Karmică. Omul nefiind nimic altceva decât reflectarea unei Cunoașteri Deschise într-una Închisă, este o reflectare a unei Noțiuni iluzorii, acea de a „FI”! Reflectare care se produce în urma reflectării unei Amprente în Ființă și *Factorul Vieții*.

Pînă și sufletul, despre care crede că îl reprezintă aparține și acesta unui alt Univers.

Poate fi omul mai mult decît un vis? Cu siguranță! Un coșmar, apărut în timpul somnului.

Fiecare Univers este nici mai mult nici mai puțin decît o Noțiune a unei Personalizări, în care se reflectă toate celelalte Noțiuni ale celorlalte Personalizări. Omul este o Noțiune, deci un Univers!

Fiecare Om este un Univers, deci o amprentă.

Fiecare Univers este un vis, același coșmar apărut în timpul somnului sau ceva paradisiac? Depinde!

Omul trăiește în realitate în Universul Amprente sale, pe care nu-l cunoaște și care este adevăratul Univers ce-i aparține Omului respectiv, Univers de care se va despărți pentru totdeauna, Univers care-și va pierde calitatea de Amprentă a Omului, calitate pe care o va lua un nou Univers, acela al Amprentei Karmice, care la rîndul său se va reflecta în Ființă și *Factorul Vieții*, determinînd un nou produs uman sau similar acestuia. De aici provine înstrăinarea de sine a Omului. Prin faptul că acesta nu va

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

reuși Niciodată să-și cunoască propriul său Univers, Universul Amprente sale, el conștientizînd doar Forma lăsată de Urma acestuia.

De aceea există Moarte și viață, deci Urmă și Formă!

Moartea fiind Urma în Forma căreia se naște Viața!

Astfel Urma intră în Formă și Forma în Urmă la nivelul logicii duale a binelui și răului!

Niciodată Forma nu va fi cea care va intra în Urmă, ci Urma va intra în Formă, precum Niciodată Amprenta Karmică nu va precede Amprente Nașterii.

Pe acest principiu se bazează nivelele de incluziune și anume, Universul format de Universul care și-a lăsat amprenta Urmei în Formă, va fi întotdeauna Universul care va include în El Universul care a lăsat Forma prin amprentă Urmei Sale, prin urmare la nivelul omului, omul este acesta care are inclus planeta Terra în el și nu planeta este aceea care include omul în teritoriul ei, precum omul este cel care are întreg Universul înconjurător al galaxiilor și Calea Lactee în el, și nu acestea înconjoară omul!

Iluzia apare pentru prima oară la nivelul Persoanei dar aceasta intervine ca o Iluzie creatoare, ce are o cauză și un efect asupra Personalizărilor, dînd naștere conștiințelor de sine și identităților Ființei abia la nivelul Noțiunii.

Odată devenită Noțională, și ajungînd la nivelul Noțiunii și Personalizărilor, Iluzia primește un Destin Noțional fiind supusă unei Legități Noționale.

Diferența dintre un Destin Anotional și unul Noțional constă în faptul că cel Anotional nu poate să primească atribute ale mărginirii și nici alte atribute caracteristice Noțiunilor cum ar fi: cine, ce, de ce, unde, cînd.

Destinul Anotional fiind nealterat de Iluzie, care la acest nivel cu toate că apare ea nu este aceea care se implică direct în Universul ideatic al Marii Treimi, dînd naștere cunoașterii și conștiinței acestuia cum se întîmpla în sferele Noționale unde intervine aceasta.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Astfel înțelesul la nivel Anoțional devine, Totul și Nimic, Neînceputul și Nesfârșitul, Semnul Sensului Conștiinței de Sine, etc.

Întotdeauna o Legitate și un Destin Anoțional vor determina o Legitate și un *Destin Noțional*.

Destinul Noțional este reflectarea *Destinului Anoțional* în Iluzie, devenind activ la fel ca și Iluzia odată cu Noțiunea și Personalizările.

Astfel *Destinul Anoțional* este un Destin ce activează paralel cu *Destinul Noțional*. *Precum Adevărul Anoțional este un Adevăr ce activează paralel cu Adevărul Noțional avînd o esență comună prin Adevărul Absolut. Atît Destinele Anoțional și Noțional cît și Adevărurile Noțional și Anoțional se întrepătrund creînd cele mai diversificate posibilități de evoluție, cum ar fi un Element care să aparțină Destinului Anoțional dar să devină identificat de un Adevăr Noțional și invers.*

Exemple în acest sens ar fi nenumărate, Faptul că noi putem identifica Instinctul, rezultatul identificării de către noi a Instinctului se face pe baza unui Adevăr Noțional care ne caracterizează chiar dacă Destinul Instinctului este un Destin Anoțional. Totul depinde în acest caz de un anumit sistem de referință.

Destinul Noțional este rezultatul reflectării Destinului Anoțional în Iluzia Vieții născînd lumile Iluziei Vieții care sunt lumi paralele, cu lumile Destinului Anoțional, în care se oglindesc lumile Iluziei Vieții!

De aceea imaginea în Oglindă a unui șurub cu filetul de la stînga la dreapta va deveni șurub cu filetul de la dreapta la stînga. Imaginea mai apropiată de realitate va fi cea din Oglindă, devenind imaginea Iluziei în Anoțional!

Una dintre cele mai importante legi dată de către Factorul Creator este Legea Oglinzilor Paralele, unde fiecare Gînd prinde viață clădind un întreg Univers al său. Toate acestea se datorează faptului că de la nivelul Noțiunii, Destinul Anoțional nu mai poate crea noi

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

structuri materializate în noi Universuri cu lumile lor aferente, ci lasă Iluzia să construiască toate acestea. Întreaga devenire a Universelor constă în această lege.

Omul atunci când se află în faza de Ecou al amprenteii sale va crea o sumedenie de amprente prin gândurile sale dar doar suma acestora va fi amprenta finală a omului respectiv, restul vor fi gânduri care se vor oglindi la nesfârșit în oglinzile paralele ale lumilor, avînd fiecare propria sa amprentă ce va crea la rîndul ei propriul său Univers.

Chiar și Originea Omului poate fi un astfel de Gînd al unei ființe, gîndit undeva aiurea și uitat la cîteva momente după aceea dar care la rîndul lui a avut o însemnătate capitală. Este posibil.

Astfel Omul devine nu numai un Demiurg al unor Universuri despre care nu va ști Niciodată și nu le va vedea Niciodată, dar prin aceste creații, mai mult ca Niciodată se deslușește că Omul este de fapt una din mîinile Marelui Creator cu ajutorul căruia acesta clădește lumile și Universurile.

Factorul Creator și Unic Întîmplător este o Amprentă a Factorului Primordial, diferența dintre Om și Factorul Creator și Unic Întîmplător constă numai în Întîietate și în șirul opușilor.

Chiar dacă Omul face parte din Creația Marelui Creator și nu invers, aceasta nu înseamnă că Omul nu este și El un Creator.

Poate de aceea fiecare Om oricît de amărît ar fi se crede centrul Universului după cum spunea cîndva un mare filosof.

Cum Universurile Iluziei sînt condiționate de *Destinul Noțional*, care la rîndul său devine condiționat de *Destinul Anoțional*, este de la sine Înțeles că Destinul Anoțional se află în orice ungher al *Destinului Noțional* determinîndu-i limitele celui din urmă dar și datorită Factorului Primordial

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

care se află de la firul de iarbă la cele mai superioare ierarhii fiind cel ce determină *Destinul Anoțional*.

Deci Iluzia Vieții se reflectă în *Destinul Anoțional* ca un șurub într-o Oglindă. Acesta este încă un aspect al motorului pentru care există energia spirituală a determinării noilor fenomene și forme, întrucât atunci când Iluzia se reflectă în Anoțional va da o imagine Reală a Iluziei dar care nu va fi Iluzia în sine ci reflectarea ei, chiar dacă reflectarea este Reală. Atunci când Iluzia cu Destinul său Noțional devine reală de Sine fără să-i fie reflectată Realitatea de Destinul Anoțional, Iluzia rămîne Iluzie.

De aceea cel mai apropiat mijloc al Iluziei de a deveni Realitate este să fie reflectată de Destinul Anoțional.

Astfel se realizează trecerea eternă de la o stare de Armonie la o stare de Dizarmonie.

Există o legătură între *Destinul Anoțional* și *Cunoașterea Deschisă* și *Destinul Noțional* și *Cunoașterea Închisă* prin faptul că *Cunoașterea Deschisă* provenită din Starea de Fapt a Matricei este cea care determină Destinul Anoțional al lumilor și Universurilor din toți coeficienții logici, pînă la nivelul opușilor opușilor Existenței.

În nici un Univers NU există materie. Totul nu este nimic altceva decît un vis, o Iluzie care se răsfrînge asupra Cunoașterii prin Conștientizare.

Cunoașterea Deschisă este cea care a determinat Destinul Anoțional și Adevărul Anoțional prin raportarea sa la *Cunoașterea Închisă* a Marilor Creatori, în speță a Marelui Nostu Creator, care a determinat prin Cunoașterea sa Închisă Iluzia.

Atît timp cît *Cunoașterea Deschisă* nu este supusă Iluziei Vieții, devenind conștientizată de către Om ca Destin sau Întîmplare aceasta posedă doar un Destin Anoțional pe care Omul îl va atribui în mod iluzoriu Destinului Noțional și Cunoașterii Închise, dîndu-i Destinului și Întîmplării Noțiunea de Soartă sau de ceva Întîmplător, făcînd abstracție de paradoxul că orice

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Întâmplător este Neîntâmplător, dar că absolut orice Destin aparține numai și numai Întâmplătorului.

Astfel Cunoașterii Deschise îi aparține Destinul Anoțional iar Cunoașterii Închise Destinul Noțional. Prin urmare acesta este încă unul dintre argumentele prin care Destinul nu aparține Niciodată și nu va putea aparține conștientizării umane decât sub formă de Iluzie la fel ca și Întâmplarea. Acestui deziderat îi aparține și o mare parte din Iluzia Vieții.

Întotdeauna Coeficientul de Conștientizare al unui Univers va fi dat de către numărul dimensiunilor cunoscute de către Om și reflectate în Factorul Vieții.

Astfel *Factorul Vieții* este Infinit ca Dimensionalitate Logică. Ceea ce înseamnă că cel care Conștientizează Destinul Anoțional va fi *Factorul Vieții*, la fel ca și *Cunoașterea Deschisă*, care aparține Necunoscutului pentru OM, chiar dacă Omul există prin Dimensiunea Vieții. Cu toate că Omul poate privi strălucirea stelelor atât de îndepărtate de El, nu va putea Niciodată să-și privească proprii ochi fără Oglindă.

Astfel *Factorul Vieții* este Necunoscutul iar Omul, Cunoscutul, ce aparține Iluziei Vieții pe care acesta o Conștientizează.

Factorul Vieții este *Oglinda* în care se privește în fiecare fracțiune de clipă, cu fiecare respirație: Omul.

Prin ce altceva se definește Omul decât prin raportarea sa mereu la Necunoscutul care este *Factorul Vieții* și în care se oglindește? Ce anume raportează Omul, Factorului Vieții? Propria sa Cunoaștere, care constă în noțiuni despre Lumea înconjurătoare și aparține Cunoașterii Închise, deci Destinului Noțional.

În schimb *Factorul Vieții* este exact inversul Omului. Odată ce Omul cunoaște de ce se mai raportează Necunoscutului reprezentat de *Factorul Vieții*? Tocmai datorită *Factorului Vieții*, care reprezintă *Oglinda Cunoașterii Omului*.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

În primul rînd omul ca să cunoască a trebuit să-și conștientizeze propriul „Eu”, la fel ca și Factorul Primordial.

Această conștientizare se face încă de la naștere prin raportarea fondului universal al Cunoașterii Î închise la Cunoașterea Deschisă, realizată prin oglindirea la Factorul Vieții.

Chiar dacă Factorul Vieții în sine este un Element care la fel ca și Ființa face parte din inventarul Cunoașterii Î închise al Factorului Creator, Factorul Vieții la fel ca și Noțiunea are calitatea de Oglindă, o Oglindă în care se Oglindesc nu numai reflectările Amprentelor din lumile Factorului Nostru Creator, cît mai ales Elementele Cunoașterii Deschise venite direct de la Starea de Fapt, devenind o Oglindă cu imagini ce alcătuiesc deopotrivă Amprentele elementelor Stării de Fapt, dar și Destinul Anotional, Adevărul Anotional cît și Î ntîmplarea.

Astfel Factorul Vieții devine puntea ce unește cele două tipuri de cunoașteri sub același acoperiș, Viața!

Astfel O energie spirituală care într-un anumit Univers este percepută în calitate de Timp datorită Triadei, compusă din Existență, Ființă și Factorul Vieții, în alt Univers aceasta poate fi percepută ca Spațiu.

Și Timpul cît și Spațiul au fiecare Amprentă lor. De altfel fiecare Dimensiune are propria ei Amprentă, care se reflectă la rîndul său în Ființă iar aceasta îi oglindește reflectarea înapoi, determinînd Ființa Temporară la fel se î ntîmpla și cu Spațiul. Amprentele Spațiului și Timpului se pot la fel de bine reflecta și în Factorul Vieții determinînd Viața acestora în alte și alte Universe.

La fel ca și Omul, atît Timpul cît și Spațiul au fiecare o Amprentă, pot fi atît Dimensiune, cît și Univers, iar rezultatul reflectării lor în Ființă și Factorul Vieții le pot da conștientizarea de sine, deci și acestea pot fi Oameni, într-un anumit Univers.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Este lesne de Înțeles că mai întâi a fost *Existența* și pe urmă *Ființa* și *Factorul Vieții*.

De data aceasta *Existența* și *Ființa* devin Oglinđa în care să se reflecte *Factorul Vieții*, dar în același timp și *Factorul Vieții* devine o Oglinđa în care să se reflecte *Ființa* și *Existența* schimbându-și fiecare față de cealaltă caracteristicile.

Astfel, *Factorul Vieții* poate deveni Existență pentru Ființă și Ființă pentru Existență precum la fel și celelalte două.. Cu toate acestea *Ființa* este prima noțiune personalizată de Existență, în care să se reflecte alături de cea de-a doua *Factorul Vieții*.

Deci, *Factorul Vieții* în alt Univers poate primi rolul de Ființă sau Existență precum *Existența* sau *Ființa* de Factor al Vieții, etc.

Să nu uităm că Factorul Vieții este Noțiunea vieții.

Aceste Universuri unde se află *Factorul Vieții*, *Ființa* și *Existența* în care se reflectă Spațiul și Timpul lăsînd mereu ce-a de-a treia Dimensiune secretă, sînt Universurile ce aparțin Coeficientului Logic 2, proiectat în tridimensionalitate. Cea de-a treia Dimensiune este secretă tocmai datorită acestei distonanțe între Coeficientul Logic care este 2, astfel noi nu putem decît să conștientizăm doar două dimensiuni, față de modul tridimensional în care percepem Lumea, deci format din trei dimensiuni.

De ce era necesar că Dimensiunea Vieții să stea ascunsă? De ce nu se ascunde doar Timpul sau Spațiul? Fiindcă atunci cînd *Dimensiunea Vieții* la nivel general sau Perispiritul la cel individual, ar fi cunoscut de către sufletul încarnat întreaga imagine a Universului respectiv ar dispărea iar sufletul ar intra imediat în faza de Conștientizare Profundă, aceea cînd se regenerează primind noi și noi energii spirituale pentru a se reîncarna.

Întotdeauna *Dimensiunea Vieții* la nivel social sau Perispiritul la cel individual vor fi ascunse cunoașterii sufletului pe durata „încarnării” sale. Nu doar Coeficienții Logici sînt cei care departajează tipurile de Universuri ci și *Nivelele de Conștientizare*.

Primul *Nivel de Conștientizare* va avea incluse în cadrul său o infinitate minus Una de Coeficienți Logici ai Personalizărilor care sunt la rîndul lor o infinitate minus Una de Personalizări, astfel fiecare Personalizare va avea o infinitate minus Una de Coeficienți Logici.

Odată cu cel de-al doilea *Nivel de Conștientizare* dispar cu totul Coeficienții Logici, locul lor fiindu-le luat de către Coeficienții Antilogici.

Antilogicul nu înseamnă un raționament Opus sau invers, Logicului, ci, acesta se bazează pe negarea Adevărului care nu se mai raportează la ceva Existent și nici la ceva care poate fi determinat printr-o determinare sau nedeterminare numerologică sau fenomenologică, este Logica care nu se bazează pe acceptarea Adevărului și implicit cu acesta a Cunoașterii.

Cu toate acestea și acest nonconformism devine o nouă Logică în sine. Se știe că orice Logică operează cu Elementele Adevărului și ale Cunoașterii în general pentru a se putea autodetermina. Atunci cînd acestea nu mai există sau sînt pur și simplu înlăturate, ori modul de operare al operațiilor logice inversează Adevărul și Cunoașterea, și întreg edificiul primește o nouă structură, dezvoltînd noi și noi modele de operare, rezultînd o nouă Logică.

Antilogicul nu numai că nu mai operează cu Adevărul dar nici nu dezvoltă o structură caracteristică vreunei Logici.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Unica legitate care o poate defini este aceea de a nega calea oricărei Logici.

În Antilogic numerele deja au dispărut!

Nivelul al doilea de Conștientizare va avea o infinitate minus Una de Coeficienți Antilogici, astfel fiecărei Personalizări îi vor reveni o infinitate minus Una de Coeficienți Antilogici.

Nivelul al treilea de Conștientizare este concretizat prin Virtual care nu are nici o legătură cu Biovirtualitatea care se regăsește în fazele mai dezvoltate ale civilizațiilor Coeficientului Logic 2, al primului Nivel de Conștientizare, fază în care va ajunge și civilizația umană într-un Viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat și constă în realizarea imaginilor cu ajutorul gândului.

Biovirtualitatea nu are de-a face cu magia întrucât procesele prin care se poate realiza un astfel de context sînt eminamente științifice și realizarea lor se bazează pe un anumit tip de tehnologie de aceea între Biovirtualitate și cel de-al treilea Nivel de Conștientizare, Virtualul este o mare deosebire.

În Virtual imaginea nu se creează cu ajutorul vreunei tehnologii ca și în Biovirtualitate. Virtualul este un fel de lume a Oglinzilor Paralele, unde orice Gînd se propagă reflectat dintr-o Oglindă în alta la Infinit.

Lumea noastră se deosebește de aceasta întrucât acolo se realizează o adevărată cultură de la Infinit și pînă la Infinit întrucît nu există naștere și nici Moarte, nu există timp și nici alte coordonate spațiale ceea ce duce la crearea unei lumi virtuale care nouă ne poate părea ciudată, fiind o lume unde nu există mișcare, unde nu există alte și alte imagini decît cele realizate de propriul EU, o lume unde nimic nu are o logică anume, ci doar simțăminte, afectivitate care se împletește cu plenitudinea regăsită în Paradisele pierdute ale firii.

La acest nivel de Conștientizare nu mai putem vorbi despre ființe și nici despre civilizații sau societăți întrucît

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

acestea nu numai că nu există dar de la acest nivel nu mai există nici numerele și prin urmare nici succesiunea proceselor sau fenomenelor, care nu mai au loc, în locul lor fiind alte caracteristici, caracteristici cum ar fi culoarea deschisă spre infinitatea sunetului, unde fiecare Element cum ar fi culoarea sau sunetul sînt părțile altor infinități de reprezentări care se compun prin descompunerea lor ca întreg, fără ca întregul său descompunerea să existe! Acestea sunt unele dintre puținele argumente pe care le pot sugera despre Nivelul 3 de Conștientizare.

Astfel urmează o infinitate minus Una de Nivele de Conștientizare. Prin urmare o Personalizare are în Ea, o infinitate de Nivele de Conștientizare, iar Primul Nivel de Conștientizare, cel al Logicii, numai el are incluse o infinitate minus UNA de Nivele Logice.

Trebuie să remarc neapărat faptul că aceste modele de substituenți ai Logicii, pot avea oricare alte și alte caracteristici. Eu în exemplele de mai sus nu am făcut nimic altceva decît să deslușesc și alte moduri de a reliefa Logica, atîta timp cît prin Logică înțeleg absolut orice Element care se reflectă prin Conștientizare, supunîndu-se unei anumite reguli sau unui ansamblu de reguli. Acest Element poate fi începînd cu lucruri fenomene, legi, etc; pînă la cele mai bizare reprezentări posibile și imposibile.

Prin urmare doresc să remarc că Logicului nu neapărat îi urmează *Antilogicul sau Virtualul*, dar cu siguranță acesteia îi urmează alte și alte reprezentări posibile. Toate aceste reprezentări fiind în funcție de modul cum se reflectă Adevărul în Cunoaștere sau cum se realizează raportarea acestora două.

Sunt conștient că pe lîngă o infinitate minus Una de Nivele de Conștientizare care au fiecare în parte o infinitate minus Unu de Coeficienți de Conștientizare, vor urma alte structuri care vor înlocui nu numai Logica dar și restul de Nivele de Conștientizare, cît și întreg eșafodajul Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute,

operînd cu alte și alte Elemente care vor înlocui total Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută cum este în cazul Formelor de Conștientizare diferite de Nivelele de Conștientizare, sau vor folosi opuși ai opușilor Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute deci al Gîndului Pur în cazul altor Nivele de Conștientizare decît Logica.

Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, cele două Elemente de bază ale Coeficientului Logic 2 din cadrul Gîndului Pur, vor ajunge treptat, la o înfinitate de Elemente de bază, unde fiecare Element adăugat, va determina un nou Coeficient de Conștientizare, unul dintre Coeficienții de Conștientizare fiind Coeficientul Logic 2 al lumii noastre.

Deci un nou Opus al Gîndului Pur cu Elementele sale care vor crește pînă la o înfinitate minus Unu, va determina un nou Nivel de Conștientizare, cel al Antilogicului iar un alt Opus al Antilogicului va determina Virtualul, etc, unde fiecare Nivel de Conștientizare în parte va avea Coeficienții săi de Conștientizare fiind determinați de numărul de Elemente aflate în Gîndul Pur, sau în opușii acestuia.

Mai mult decît atît, Opușii, Opușilor Gîndului Pur vor opera cu alte Forme de Conștientizare, ajungîndu-se în cele din urmă la o Dezvoltare Exponențială Anoțională, de toate rangurile și ordinele posibile.

Astfel Nivelelor de Conștientizare le vor urma alte și alte Forme de Conștientizare avînd o diversitate și complexitate imposibil de imaginat cu mintea umană. Prin urmare, Coeficienții Logici, Nivelele de Conștientizare, cît și alte Forme de o uimitoare diversitate fac parte din marea clasă a Formelor de Conștientizare.

Trebuie să realizăm că fiecare Element de bază în plus adăugat Gîndului Pur va schimba radical nu numai raționamentele logice dar și Conștientizarea în ansamblul ei, dînd o imagine din ce în ce mai mirifică nu numai

actului de Cunoaștere în sine dar mai ales celui de Conștientizare care încetul cu încetul își va pierde atributul de bază care este Cunoașterea, devenind Conștientizare pe cu totul alte criterii, oferind un spațiu enorm pentru studiile *Neognoseologice* care vor urma.

Nivelele de Conștientizare, cât și Structura lor, inclusiv Coeficienții Logici, etc., se produc prin reflectarea Cunoașterii Încise a fiecărei Personalizări în *Factorul Vieții*, responsabil de conștientizare, iar acesta la rîndul său în *Ființă*. Nu poți cunoaște fără a avea Ființă dar nu poți cunoaște nici dacă ai Ființă dar nu ai Viață, care să o însușească și să o conștientizeze față de propriul sine și pe urmă față de mediu. Prin urmare Nivelele de Conștientizare par a avea apanajul Ființei și al Factorului Vieții, în care se reflectă.

Astfel, Ființarea nu înseamnă neapărat viață, în schimb viața înseamnă întotdeauna și fără tăgadă: Ființare.

Cum a apărut *Ființa*? Prefer să repet decît să se facă vreo greșeală, dar totodată o fac pentru a ne reaminti de Elementele de Prim Ordin. Odată formată Personalizarea aceasta s-a reflectat la rîndul ei în Noțiune. Prima reflectare în Noțiune a Personalizării noastre a rezultat *Existența*. Înainte ca Personalizarea noastră să se reflecte în Noțiune nu reprezenta absolut nimic, întrucît nu era altceva decît substratul pe care să se imprime informația Noțiunii. Pînă în acel moment a fost o Personalizare fără o denotație anume. Abia după reflectarea Personalizării respective aceasta, și numai aceasta primește Noțiunea de Existență, întrucît Niciodată NU pot exista două Noțiuni ale Personalizărilor identice, deci nici o Personalizare nu va fi identică cu cealaltă. Astfel s-a format *Existența*.

După formarea sa, adică după reflectare, Personalizarea proaspăt devenită Existență, s-a reflectat pentru prima dată în această calitate în Noțiune determinînd, *Ființa*, ca rezultat al reflectării Existenței în

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Noțiune și nu al Personalizării în Noțiune ce determină *Existența*.

Imediat ce s-a format *Ființa*, *Existența* s-a reflectat a doua oară în Noțiune creînd astfel *Factorul Vieții*, pe urmă a treia, a patra, pînă la a Infinit minus Una oară creînd alte și alte Elemente de Prim Ordin. Odată create aceste Elemente de Prim Ordin, ele au început să se reflecte la rîndul lor între ele, formînd Elemente de ordin secund, terț, pînă la același Infinit minus Una de reflectări.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

PARTEA II

TEORIA GENEZEI UNIVERSALE

SEMANTICA COAXIOLOGICĂ

CAPITOLUL VIII

COAXIOLOGIA SEMANTICĂ

1

Dimensiunile cum sunt Timpul și Spațiul din Universul Coeficientului Logic 2 posedă la fel ca și Omul o anumită Amprentă. Atît Timpul cît și Spațiul sunt de fapt niște Elemente care definesc o anumită Dimensiune. Aceste Elemente aparțin Cunoașterii Deschise, întrucît orice Element despre Dimensionalitate aparține acestui tip de cunoaștere care provine din Starea de Fapt. Acest lucru înseamnă că Amprenta Timpului său Spațiului reflectă un anumit Element, din cadrul Cunoașterii Deschise care reprezintă în urma reflectării Dimensiunea Temporară sau Spațială.

Și în cazul Omului se petrece la fel. Dacă Amprenta Omului reflectă un Element al Dimensiunii Tempore sau Spațiale, atunci acea Amprentă va fi percepută în Universul care cade sub incidența reflectării respective ca fiind Timp sau Spațiu. Prin urmare și Omul poate fi într-un anumit Univers Timp sau Spațiu, precum Timpul și Spațiul pot fi Om într-un alt Univers.

Acest lucru înseamnă că fiecare Amprentă poate da aceleași însușiri în urma reflectării acesteia într-un Element al Cunoașterii Deschise sau al Cunoașterii Închise dacă un anumit Univers cade sub incidența reflectării respective. Oare Elementele Cunoașterii Închise sau ale Cunoașterii Deschise nu posedă și ele Ampretele lor?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Fiecare Element al oricărui tip de Cunoaștere are propria sa Amprentă.

Atunci când Amprenta unui Element, oricare ar fi el, chiar dacă nu aparține unui anumit tip de Cunoaștere, sau aparține doar Cunoașterii Deschise sau doar Cunoașterii Închise, realizează o incidență cu Amprenta unui Element al Cunoașterii Deschise care este Dimensiunea, realizează o incidență cu o altă Amprentă ce aparține aceleiași Cunoașteri Deschise care este Timpul, rezultat care va fi Dimensiunea Temporară, ce va realiza o nouă incidență cu Amprenta Existenței, rezultat care va urma o incidență cu Amprenta Ființei și apoi o nouă incidență cu Amprenta Factorului Vieții, realizînd ființarea Dimensiunii Tempore, ca în sfîrșit să realizeze o serie de incidente cu Universele ce aparțin sistemului Existență, Ființă și Factorul Vieții, atunci rezultatul va fi că în acele Universe va *ființa* Dimensiunea Temporară.

Ce este o Amprentă? Cîndva am afirmat că orice Amprentă este un Univers. Noțiunea de Univers include o pluralitate de Elemente. Fiecare pluralitate poate avea la rîndul ei o infinitate minus Unu de opuși. Aceasta înseamnă că odată ce gîndim prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre, cu siguranță că pluralitatea va mai avea la Infinit cel puțin un Opus identic cu ea, iar dacă am fi gîndit prin Coeficientul Logic Infinit, toți opușii sînt identici, deci și pluralitatea devine singularitate din perspectiva infinitului.

Prin urmare orice Univers Infinit chiar dacă structural și iluzoriu conține o multitudine de Elemente, el este definit prin propriul său Element, prin propria sa unicitate și mai ales prin propria sa Amprentă pe care o lasă în solul fertil al Existenței sau al altei Personalizări, pentru Universele Factorului Nostru Creator sau în solul unui Element al Cunoașterii Deschise în cazul că nu mai aparține Factorului Nostru Creator.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cu toate acestea, fiecare Univers din cadrul Matricei Noastre este bombardat continuu de Elementele Cunoașterii Deschise dacă este un Univers format dinaintea Factorului Nostru Creator și de cele ale Cunoașterii Închise cât și celei Deschise dacă Universul este format de Factorul Creator. Fiecare Univers indiferent că este un Univers cu o structură infinită sau nu, (Univers plural) sau un Univers fără structură (Univers singular) este reprezentat de către Amprenta sa proprie. Orice Amprentă are un Univers al său precum orice Univers are Amprenta sa.

Primul Univers creat de Matricea Noastră a fost Instinctul, care este și primul Element al Stării de Fapt. Instinctul ca Univers nu are o structură formată din mai multe Elemente fiind un Univers singular care are o Amprentă singulară, pe când Universul Omului este un Univers plural, întrucât conține o multitudine de Elemente prin urmare Amprenta Omului va fi o Amprentă plurală.

Amprenta Instinctului este o Amprentă creată de către Starea de Fapt, la fel ca și Amprenta noțiunilor cum ar fi Întîmplarea, Destinul, Trecerea, Mișcarea, Dimensiunile, în solul cărora odată penetrate în câmpul de manevră al Factorului Nostru Creator, își vor imprima Ampretele Elementele Cunoașterii Închise pentru a ajuta la procesare fenomenului de Conștientizare și Cunoaștere. Omului îi revine imaginea de mișcare sau transformare, datorită Factorului Vieții care avînd calitate de Oglindă reflectă către Om Universul Trecerii sau al Mișcării sub formă de Conștientizare.

Odată Conștientizat de către acesta, Omul va trimite înapoi Factorului Vieții Conștientizarea primită după ce acesta o va memora, urmînd ca Factorul Vieții să-i retrimită Omului Cunoașterea Trecerii sau a Mișcării după ce va transforma Conștientizarea în Cunoaștere. Odată primită informația sub formă de Cunoaștere Omul va înțelege că sub incidența unui obiect cum ar fi un autoturism sau un

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

biciclist are loc fenomenul de Mișcare, deci acestea se Mișcă.

Trecerea, Mișcarea, sînt Universe ca orice alt Univers care aparține Cunoașterii Deschise determinată de Starea de Fapt. Acestea sunt Universe singulare, la fel ca și Destinul sau Întîmplarea. Caracteristicile lumii noastre determină ca Mișcarea, Transformarea, Destinul și Întîmplarea să fie incidente cu toate obiectele Cunoașterii Î închise de-a lungul vieții Omului.

În concluzie Omul nu se mișcă și nici nu merge dintr-un loc în altul, ci toată această activitate este rezultatul reflectării din Factorul Vieții al acestor Elemente ale Cunoașterii Deschise care realizează o incidență cu Elementele Cunoașterii Î închise pe care Omul le poate Conștientiza și Cunoaște de-a lungul propriei sale vieți. Diferența de incidență pe care o realizează procesul Conștientizare – Cunoaștere de la Om către Factorul Vieții și retur, este direct responsabil de imaginea de mișcare și transformare pe care o are Omul.

Această diferență de incidență se realizează cum am mai subliniat și pînă acum, în sensul că Omul trimite o Conștientizare Factorului Vieții, care la rîndul lui retrimite Cunoașterea Omului, în timp ce Omul retrimite o altă Conștientizare Factorului Vieții care la rîndul lui va retrimite o altă Cunoaștere. Diferența dintre prima și a doua Cunoaștere este cea responsabilă de procesul de Mișcare și Transformare.

Fiecare Factor Creator din infinitatea, minus Unu de Factori Creatori, are propria structură unde dezvoltă propriile sale Cunoașteri. La fel în cadrul Factorului Nostru Creator sînt reflectate de către Gîndul Pur al Său în lumile Coeficientului Logic 2, doar cele două Elemente constituante și anume Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, dar dacă Gîndul Pur este reflectat de către lumile cu un Coeficient Logic de o mie, vor fi alți 998 de opuși ai acestor două Elemente.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

La fel se întâmplă și în cazul imaginii de structură a Existenței, care este Personalizarea Noastră, unde alături de Existență, Ființă și Factorul Vieții mai pot Exista o infinitate minus cinci de alte asemenea Elemente care nici măcar nu sunt opozabile unele altora. Ce sînt aceste Elemente?

Faptul că nu sunt opozabile unele altora intră în contradicție cu Coaxiologia care prin excelență pretinde că fiecare Element are un Opus al său. Dacă privim din alt unghi, și le atribuim acestora *Dezvoltarea Exponențială Noțională*, unde fiecare Element care compune această structură nu este un Opus al celui alt dar include în cadrul său o grupă de o infinitate minus Unu de opuși față de cealaltă grupă din Structura celui alt Element de o infinitate minus Una de opuși.

Alături de Matricea Noastră mai sunt o infinitate de alte Matrici unde fiecare își poate crea propriile sale structuri. Alături de infinitate mai pot exista alți opuși? Poate avea infinitul proprii săi opuși? Care ar fi opusul infinitului?

Finitul, vor spune unii. Finitul cui voi răspunde eu? Al Factorului Creator?

Al Matricei, al Factorilor Creatori, al Persoanei, al Personalizărilor, al Existenței, al Universelor, al nostru?

Care este acest finit în realitate și la ce anume se raportează?

La Infinit?

Pe moment înclin să cred că raționalizarea mea este bună dar imediat intervine un alt Gînd care-mi spune, unde se termină și începe ființa mea?

La cele mai mici particule elementare, dar acestea? La Infinit, voi afirma. La infinitul mic. Unde se termină nesfîrșirea Universului nostru?

Dacă undeva ar fi un gard cu atît mai mult ar însemna că în spatele acelui gard se ascunde ceva. Atunci?

Suntem oare finiți sau ne credem finiți?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Mai degrabă ne credem finiți decît sîntem astfel. Chiar dacă ne credem astfel tot înseamnă că suntem finiți întrucît această credință chiar și prin intermediul Iluziei Vieții ne raportează la ceva anume chiar dacă această raportare este infinitatea, orice raportare la infinitate determină finitatea în raport cu aceasta. Atunci înseamnă că datorită Iluziei Vieții sîntem finiți, fiindcă gîndim finit și ne proiectăm ca fiind ființe finite. Oare chiar gîndim finit?

Aria gîndurilor noastre are o arie nesfîrșită pe care o poate acoperi, chiar și la nivel de infinitate. Cunoaștem infinitul dar nu îl putem determina la fel cum Cunoaștem Instinctul sau orice alt Element al Stării de Fapt pe care nu îl putem determina. Infinitul este un Element al Stării de Fapt?

Primul Element al Stării de Fapt este Instinctul, să fie infinitul al nu știu cîtelea Element al acestei Stări de Fapt?

În nici un caz. Infinitul este „transportat” de către Starea de Fapt drept Element al Cunoașterii Deschise dar nu este nici pe departe un element creat de către aceasta, întrucît infinitul este un Element care a „fost” încă dinainte de a „fi” Matricile, care s-au dezvoltat la sînul său, reflectîndu-se în acesta.

Ce este infinitul?

În primul rînd nu este un număr întrucît numerele au apărut mult mai tîrziu sub forma Factorilor Creatori și Unic Întîmplători. Nu este nici un spațiu sau vreo anume Dimensiune, întrucît toate acestea au fost determinate mult mai „tîrziu”.

Într-un cuvînt infinitul nu este absolut nimic din ceea ce ne-am putea noi imagina, tocmai pentru că nu ne imaginează într-un fel sau altul pe noi, dar este elementul care crează cea mai mare incidență cu noi, întrucît și Destinul, Întîmplarea, Dimensiunile și toate cîte sunt și nu sunt se determină în acest perimetru. Absolut totul începe și

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

se sfîrșește cu infinitul. Atunci are infinitul un anumit Opus?

Mă voi încăpățîna să afirm că da. Acel Opus al infinitului sîntem noi care gîndim finit!

Oare în afară de noi mai este și un alt Opus al infinitului? Da!, voi spune eu iarăși, privind la stelele de pe bolta cerească. Dar oare acele stele au și ele un Opus?

Da, voi răspunde mereu, revenind în cele din urmă la Marele Creator, la Factorul Primordial, la Matricea Noastră și terminînd în cele din urmă la Infinit. Care este opusul infinitului?

Infinitul voi răspunde.

Care Infinit, mă întreb din nou, cel mare, mic, urît, frumos, rău, bun, slab, gras, sau infinitul poeziei, al matematicii, al filosofiei, al teatrului, al Iluziei?

Care din toate acestea poate fi un Opus al infinitului decît infinitul?

Câți opuși poate avea infinitul?

O înfinitate de opuși. Conform Coaxiologiei această înfinitate de opuși sînt nu numai identici dar reprezintă același Infinit și atunci ce este infinitul și ce sîntem noi?

Prin extrapolare dar la un nivel „apreciabil” mai „umil”, am putea afirma cu mîndrie și emfază că suntem un Opus al său. Acest lucru înseamnă conform raționamentului de adineaori că acel Opus al său sîntem chiar EL, într-un cuvînt infinitul. Cum să fim noi înfîniți odată ce alături de noi mai sunt și alți indivizi?

Prin urmare nu sîntem opusul său. Odată ce nu sîntem opusul infinitului care rămîne legătura noastră cu acesta?

Legătura noastră cu infinitul se rezumă la incidența pe care o are întreaga Cunoaștere Deschisă și Închisă care ne parvine prin Factorul Vieții și a cărei incidență pune pe prim plan infinitul.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Coaxiologic vorbind, infinitul nu are opuși deci nu este un Element de opozabilitate, în schimb rămîne un Element de incidență.

Odată ce nu are opozabilitate dar rămîne un Element de incidență înseamnă că „înainte” de Matricea Noastră nu „funcționa” opozabilitatea și nici raportarea pe criterii de legitate, instinctualitate, ierarhizare, structuralizare sau neantizare-aneantizare, ființare, etc; ci funcționa principiul de incidență.

2

Pînă acum am determinat incidența ca fiind un fenomen care se bazează tocmai pe opuși, care determină anumiți opuși, etc.

Citez: Prin *incidență* se înțelege numărul de opuși rezultați din *conexiunile* celor două cunoașteri, care participă împreună și nemijlocit pentru determinarea unui alt Opus, fără ca acest Opus să devină o nouă Noțiune, întrucît această Noțiune care ar rezulta din numărul de opuși rezultați din conexiunile celor două cunoașteri există dacă aparține Existenței sau Nonexistă sau alte asemenea opusuri ale expresiei, cu mult înainte de a fi această conexiune.

Incidența nu creează un nou Opus ci îl determină.
Am încheiat citatul.

Odată ce nu creează un Opus ci îl determină, infinitul este cel care va determina conform incidenței opozabilitate în Matrici.

Matricea Noastră este Scop și Matrice totodată. Este Urma în care va primi Forma Instinctul.

La alte Matrice Scopul poate fi înlocuit cu oricare alt Element cunoscut sau Necunoscut de vocabularul nostru noțional. Atunci aceste Elemente să determine opozabilitatea lor față de Infinit și invers?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Dacă este așa înseamnă că fiecare astfel de Element este opozabil infinitului?

A fi opozabil infinitului nu înseamnă neapărat finitate, ci mai mult decît atît. De ce?

Odată ce aceste înţelesuri ale Matricelor sînt opozabile infinitului înseamnă că fiecare astfel de Înţeles în parte devine opozabil infinitului, prin urmare nu numai finitul!

Acest lucru ne demonstrează tulburătorul fapt că infinitul nu este numai Infinit, ci şi Scop, sau orice alt Înţeles posibil din săracul nostru vocabular raportat la Infinit dar şi restul de înţelesuri posibile care au mai rămas din diferenţa înţelesurilor vocabularului nostru din aceea a infinităţii de înţelesuri ale vocabularului Infinit. Astfel incidenţa a determinat opuşi în aceste înţelesuri.

Infinitul poate să fie absolut oricare din infinitatea acestor înţelesuri în parte. Odată ce poate fi oricare din infinitatea acestor înţelesuri mai este infinitul Infinit sau este un finit structuralizat la Infinit prin numărul Infinit al înţelesurilor.

Dacă este astfel atunci nu mai este Infinit ci finit structuralizat Infinit. Pentru a răspunde la această problemă mai întîi va trebui să determinăm mai în amănunt ce anume înseamnă aceste înţelesuri.

Să luăm doar două, din vocabularul Omului acestei lumi. Primul ar fi *marmură* şi al doilea ar fi *crez*. Marmură este un calcar care poate fi prelucrat. Ce legătură are această marmură cu infinitul? Incidenţa pe care o are propria noastră lume. Dar crezul?

La fel voi spune eu. Dar toate celelalte?

La fel voi spune eu. Ce este incidenţa?

Aceea care determină şi nu creează un anumit Opus. Revenind la raţionament, legătura celor două înţelesuri cu infinitul este de a determina un anumit Opus. Un anumit Opus în Infinit al marmurei şi al crezului?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Da, deoarece și Factorul Primordial a făcut la fel. Propria noastră lume dorește să se departajeze de Infinit prin Înțeles, prin incidență. Infinitul este cel care se caracterizează prin incidență după cum a reieșit din raționamentele anterioare.

Odată ce se caracterizează prin incidență înseamnă că va determina opozabilitate prin reflectarea tuturor înțelesurilor în el. Ce poate fi infinitul odată ce reflectă aceste înțelesuri care se reflectă și ele la rîndul lor?

O Oglindă!

Infinitul este o Oglindă, care se determină prin incidență. Este prima Oglindă. Odată ce este prima Oglindă cine sau ce anume a determinat toate aceste înțelesuri pentru a fi reflectate în Infinit, dar mai mult decît atît ce anume a determinat Oglinda respectivă?

Dacă acea Oglindă a fost determinată de ceva anume înseamnă că Scopul acelui „ceva” era de a se Oglindi. Orice proces de Oglindire determină reflectarea. Această reflectare poate sau nu să posede Conștientizare și Cunoaștere. Dacă nu posedă toate acestea mai este reflectare?

Da, voi răspunde. Atunci cînd o casă se reflectă într-o Oglindă, clădirea respectivă nu își conștientizează și nici nu își cunoaște reflectarea. Atunci care este Scopul reflectării?

Doar pentru a se reflecta aiurea și atît?

În nici un caz. Scopul are întotdeauna o cauză sau precede o cauză, cum este în cazul Matricei Noastre. Care este Cauza, dar Efectul?

Pot fi acestea fără nici un final. Nu, întrucît au un anumit Scop, iar acesta are o Cauză și un Efect, ele nu se produc doar din dorința de a se produce aiurea cum am spus adineori. Oglinda cui este infinitul?

Infinitul nu este în nici un caz Oglinda finitului fiindcă acesta este doar unul din infinitatea de alte înțelesuri.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Odată ce finitul devine unul din înțelesurile infinitului atunci Infinitul nu are opuși ci doar o diversitate de înțelesuri. Infinitul este o Oglindă cu o infinitate de înțelesuri.

Odată ce infinitul nu are opuși dar se supune incidenței care constă în determinarea opușilor dar nu în crearea lor, înseamnă că cineva sau „ceva” determină ca aceste înțelesuri ale infinitului să devină opuși față de el.

Cine anume?

Gîndind spațio-temporar la nivelul lumii noastre și imaginîndu-ne un Univers Infinit fără început și fără sfîrșit ne întrebăm cu logica noastră de Coeficient Logic 2, unde ar mai „încăpea” acel ceva alături de Infinit?

Poate că nu ar trebui să stea alături de el la masă ci în el, în interiorul lui. Interiorul, exteriorul, alături, aproape, departe, sunt de fapt tot înțelesuri care cad sub incidența infinitului, și atunci?

Sunt determinate de către acesta și nu determinate de către „altcineva”. Cu toate acestea Infinitul este o Oglindă care își face datoria de Oglindă cu un anumit Scop.

De ce să reflecte toate aceste înțelesuri?

Răspunsul stă într-un Element care nu se prefigurează nici deasupra precum nici înlăuntrul Infinitului. Este un Element care este mai presus de orice Înteles posibil din toate aceste pleiade de înțelesuri înfinite, un Element care nu are un Înteles în sine precum nu are nici o determinare sau Scop în Sine, este un Element al Necunoscutului pentru Om, al Neadevărului, dar nu al unui Neadevăr cum sunt Adevărurile Anoțional sau Noțional și nici al Adevărului Absolut, întrucît nu este determinat de către nici un Înteles. Acest Element mai presus de Înteles poartă denumirea de **Element Asemantic**.

Acesta nu are o Cauză a Sa precum nu are nici un Înteles anume. Este Esența Infinitului, pe care Infinitul își structuralizează înțelesurile.

Prin asemantic se înțelege Lipsa oricărui Înțeles ceea ce determină Lipsa oricărui sens față de semantic caracterizat prin Înțeles, deci prin sens. Fiecare Element pentru a căpăta sens are nevoie de cel puțin un Înțeles. Fiecare Înțeles care dă acest sens devine o Oglindă. Fiecare Oglindă pentru a primi un Înțeles trebuie să se bazeze pe un alt Înțeles, precum fiecare Înțeles pe propria sa Oglindă.

Acest Fapt ne trimite cu raționalizarea spre Oglinda Infinitului. Asemanticul nu poate fi Oglindă întrucât nu are un Înțeles anume.

3

Calitatea de Oglindă a Infinitului nu putea surveni de la sine și prin sine, cum ar fi afirmat filosofii școlilor mai vechi pentru a se șterge pe mâini de greutatea unui astfel de răspuns. Atunci cum?

Nu putem afirma că Oglinda din fața noastră care aparține Infinitului stă pur și simplu acolo așa, fără nici un sens și fără să fie pusă de nimeni. Tot ce are sens sau Înțeles trebuie să fie determinat de „ceva” care să-i determine acel sens la rîndul său. Ce este acel „ceva”? Să fie Asemanticul?

Acesta se caracterizează prin Lipsa sa de sens, de Înțeles. Odată ce se *caracterizează* prin **Lipsa** de *Înțeles* nu poate fi Înțeles. Odată ce nu este Înțeles nu poate reflecta la rîndul său un Înțeles. **Cu toate acestea și Asemanticul are Înțeles tocmai prin Lipsa sa de Înțeles care este un Înțeles.**

Atunci înseamnă că și Asemanticul este un Semantic?

Nu, întrucât Semanticul este caracterizat prin Înțeles iar Asemanticul prin Lipsa unui anume Înțeles, lipsă care tocmai ea, este un Înțeles.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Prin urmare deosebirea dintre Asemantic și Semantic constă la nivel de Înțeles și anume, Înțelesul Asemanticului este Lipsa sa pe cînd Înțelesul Semanticului este tocmai apariția sa. Astfel atît Asemanticul cît și Semanticul au fiecare în parte propriul lor Înțeles.

Odată ce au Înțeles au și un sens al acestora de unde și Asemanticul ar deveni tot un fel de Semantic, dar nu este absolut deloc astfel, întrucît Lipsa Înțelesului atunci cînd devine Înțeles prin lipsă, devine Semantic și astfel se naște prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Asemanticul se determină prin Semantic iar Semanticul prin Asemantic raționalizînd prin Coeficientul Logic 2 al lumii noastre. Dacă am raționaliza oare printr-un alt Coeficient Logic, alături de Asemantic ar mai fi mai multe reprezentări opuse ale acestuia precum și alături de Semantic?

Nu, cu siguranță nu ar fi mai multe reprezentări ale opușilor acestora, întrucît în această fază încă nici nu au apărut opușii. Asemanticul NU este un opus Semanticului chiar dacă unul nu are sens iar celălalt îl are, întrucît orice Opus față de celălalt se caracterizează printr-un sens diferit. Odată ce Asemanticul nu are sens, deci nu are Înțeles, cum poate fi opozabil cu Semanticul?

Prin Lipsa de Înțeles. Atunci înseamnă că și Semanticul este un Opus Asemanticului, prin particula „Lipsa” particula pe baza căreia s-a constituit prima Oglindă și care a determinat un Înțeles. **Atunci primul Opus al Înțelesului devine Opus al Înțelesului tocmai prin Lipsa sa!**

Aceasta este cea mai importantă lege pe care se bazează Coaxialismul.

Ce anume a determinat această lipsă?

Are ea o cauză sau un efect al său?

Raționamentul ne determină să accedem la faptul că tocmai *Lipsa* cauzei este propriul său efect precum *Lipsa* efectului este propria sa cauză.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Atunci cînd „ceva” anume lipsește aceasta înseamnă că acel „ceva” a fost cîndva acolo dar a dispărut.

Lipsa unui lucru sau fenomen nu ne indică faptul că acel lucru sau fenomen nu există, ci mai ales faptul că a fost strămutat din acel loc. Automat înțelesul de loc ne duce cu gîndul la o poziție anume stabilită și determinată de „ceva”.

Acea poziție a fost pusă acolo, pentru a se produce evenimentul și nu în altă parte.

Atunci cînd vorbești de poziție sau de un loc anume, de Lipsa unui lucru sau fenomen, vorbești implicit de un Eveniment care a determinat Lipsa respectivă. Vorbind de un Eveniment, aceasta înseamnă că el s-a produs undeva cîndva, înainte ca acelui Înțeles să i se simtă Lipsa tocmai prin Lipsa lui.

Astfel aparent insignifianta particulă care este Lipsa, ascunde în sînul ei o lume ideatică întreagă, plină de întrebări și păreri care toate duc la implicarea primei Oglinzi Semantice care este Infinitul.

Apariția primei Oglinzi Semantice care este Infinitul are la bază un Eveniment care s-ar fi produs anterior apariției acestei Oglinzi Semantice, Eveniment care ar fi determinat prin producerea sa Lipsa oricărui Înțeles, ce ar fi devenit Înțeles tocmai prin Lipsa sa. Ce anume a fost acel Eveniment?

Orice Eveniment are un anumit Înțeles.

Ce Înțeles putea avea Evenimentul respectiv decît acela de a determina Lipsa Înțelesului?

Întradevăr nici un alt Înțeles. Dar orice determină Lipsa unui Înțeles este un Înțeles, iar odată ce este un Înțeles aparține Semanticului și nicidecum Asemanticului.

Să determine Semanticul Asemanticul pentru a se determina astfel pe sine?

Dacă este așa cum anume, dar mai ales prin ce Înțeles?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Prin lipsă voi replica eu. Prin lipsă, dar această lipsă se datorează unui Eveniment deci al unui Înțeles. Care ar putea fi acesta?

Tocmai Lipsa lui! Lipsa Înțelesului a provocat Evenimentul care a constatat în apariția primei Oglinzi Semantice, aceea a Infinitului. Astfel Asemanticul este determinat prin Lipsa oricărui Înțeles care la rîndul său, tocmai acest Înțeles al lipsei Înțelesului determină Înțelesul primei Oglinzi Semantice.

Astfel Asemanticul este un Înțeles al lipsei Înțelesului care nu este opozabil cu Semanticul ca Înțeles, ci prin Lipsa acestui Înțeles.

Această opozabilitate este una parțială și nicidecum una totală, întrucît opusul Înțelesului ar fi Neînțelsul și nu un alt Înțeles care devine Înțeles prin Lipsa sa!

Odată ce este doar o opozabilitate parțială înseamnă că mai există un alt Element parțial Opus în plus față de cele două, care să întregască opozabilitatea.

De ce trebuie neapărat să întregască opozabilitatea și de ce nu poate rămîne o opozabilitate parțială doar?

În acest caz nici măcar nu ar mai fi nevoie de elementul care să întregască opozabilitatea și astfel lucrurile ar fi rezolvate pînă la acest punct.

Nu se poate așa ceva întrucît orice parțialitate se răsfrînge asupra Întregului determinînd un Întreg parțiabil, iar orice parțialitate în lipsă sau în exces determină un Întreg în lipsă sau în exces dînd lipsei sau excesului acestuia determinarea de Întreg.

Astfel și aceea parțialitate trebuie nominalizată și atribuită acestui proces de formare a Asemanticului și Semanticului, prin propriul ei aport adus opozabilității parțiale ale celor două.

Pentru aceasta va trebui în primul rînd să determinăm elementul parțial.

Acest Element este determinant prin gradul de opozabilitate parțial între Asemantic și Semantic,

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

parțialitate determinată de „Lipsa” Întelesului care devine Înteles, Element pe care îl voi denumi Element Periodic, întrucît se reflectă periodic prin parțialitatea opozabilității sale în Asemantic și Semantic atunci cînd intervine pentru fundamentarea acestora.

Astfel Asemanticul și Semanticul sînt interdependente prin Periodic, întrucît de cîte ori Asemanticul va determina Semanticul va apare periodic și *Lipsa* Întelesului la Asemantic, care va determina Întelesul Semantic, deci prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Lipsa Întelesului la Asemantic demonstrează că este un Înteles Semantic dar că doar Periodicul poate fi cel responsabil de Evenimentul în sine de a trece Asemanticul în Semantic.

Evenimentul în acest loc nu se produce nici în funcție de Timp și nici de Spațiu, întrucît pînă la formarea Dimensiunilor de către Starea de Fapt a Cunoașterii Deschise mai este o cale foarte lungă, acest Eveniment este un Eveniment bazat pe gradul de opozabilitate dintre Asemantic, Semantic și Periodic care determină prima Oglindă Semantică.

Acesta este de fapt și primul Eveniment care devine Eveniment abia din momentul producerii lui.

4

Cum putem să vorbim de momentul producerii unui Eveniment odată ce el nu se raportează nici temporar și nici spațial în cazul nostru, unui anume reper?

Care să fie acel reper?

În raționamentul de față reperul este format din Periodic, Asemantic și Semantic. Pot aceste trei repere determina Evenimentul?

Dacă da, cum?

Am ajuns în cele din urmă la Periodic, care este un Element la fel ca și Asemanticul și Semanticul, pe calea

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

gradului de opozabilitate dintre cele două, descoperind parțialitatea opozabilității celor două pe care l-am denumit Element Periodic.

A fost această parțialitate a opozabilității celor două Elemente Asemantic și Semantic, înainte sau după apariția acestora?

Dacă a fost înainte atunci ce anume a determinat Evenimentul facerii celorlalte două?

Dacă elementul Periodic apare după apariția celorlalte două, înseamnă că undeva la „Început” înainte de a se produce Evenimentul apariției lor a fost un alt „ceva” care să determine această parțialitate tot printr-o parțialitate, deci peridodicitate. A fost apariția Periodicității odată cu apariția Asemanticului și Semanticului?

Pentru a răspunde la această întrebare va trebui mai înainte să vedem cum anume am descoperit Periodicul, și vom înțelege că l-am determinat tot prin gradul de opozabilitate al Înțelesului care poate face distincția dintre Asemantic și Semantic.

Odată ce a fost determinat pe această cale Periodicul, acest fapt ne indică că undeva „înainte” de Asemantic și Semantic s-a situat Periodicul care se regăsește în parțialitatea acestei opozabilități.

Găsit în parțialitatea acestei opozabilități înseamnă că este responsabil de aceasta și că întreaga opozabilitate se bazează pe parțialitate.

Deci Periodicul a fost Înaintea Înțelesului pe care acesta l-a determinat ca fiind Parțiabil.

Ce anume a fost acest Înțeles altceva decât Lipsa sa. Astfel acest Înțeles a fost determinat că Înțeles prin Lipsa sa.

Prin urmare două Înțelesuri au fost determinate ca fiind Înțelesuri datorate unei lipse.

Această particulă care este Lipsa este caracteristica Periodicului în totalitate, iar partea care lipsește din Înțelesul determinat prin Lipsa lui, deci al Periodicului, este

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

partea de Început, care se regăsește în Asemantic, al cărui Înțeles constă în Lipsa sa. Astfel Înțelesul Asemanticului față de Semantic constă tocmai în Lipsa Înțelesului, deci în Periodic.

Prin urmare Asemanticul nu ar putea determina Semanticul fără Periodic.

În schimb Periodicul a determinat Asemanticul prin propria sa caracteristică care o va imprima și Asemanticului, care va fi pe jumătate Periodic și pe jumătate Semantic.

În cele din urmă Periodicul va apare atît înainte cît și după crearea Asemanticului și Semanticului, întregindu-le pe acestea două cu propria sa Perioadă sau Parțialitate. De ce?

Deoarece gradul de opozabilitate este parțial, atunci cînd ne referim la Înțelesul Asemantic și Semantic. Toate acestea ne fac să afirmăm fără putință de tăgadă că și Evenimentul este direct determinat de către Periodic!

Mai mult decît atît Evenimentul Primordial are inserat în cadrul său Periodicul, Asemanticul și Semanticul toate la rîndul lor înveșmîntate în haina periodicului care se repetă și apare iarăși și iarăși determinînd succesiunea Evenimentelor la Infinit.

Această determinare a succesiunii Evenimentelor la Infinit este legea prin care mănunchiul celor trei determină Prima Oglindă Semantică și Înțelesul Primordial pentru care aceasta a fost determinată: Succesiunea Evenimentelor.

Abia în momentul cînd aceste trei Elemente Primordiale: Periodicul, Asemanticul și Semanticul, au determinat succesiunea Evenimentelor acestea au fost părtașe la Devenirea viitoarelor lumi care vor urma, iar Evenimentul Primordial a fost și el la rîndul său înveșmîntat cu mantaua Succesiunii.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Mare atenție, cu toate că folosesc termenul de succesiune acesta în ipostaza de față nu înseamnă sub nici o formă temporalitate și nici ierarhizare.

Trebuie făcută neapărat această remarcă. Succesiunea în acest caz determină prin Devenirea sa, ierarhizarea, care în acest context nu înseamnă și ființare întrucât mai e cale lungă pînă la Ființă, faptul că prima Oglindă Semantică care este Infinitul devine Parțial prin Periodicitatea Evenimentelor care se reflectă în El, tocmai pentru că fiecare Eveniment are în sine încorporate cele trei Elemente: Periodicul, Asemanticul și Semanticul.

Dacă fiecare Eveniment are încorporat Semanticul acest fapt ne indică că Evenimentul respectiv este Infinit, sau este o Oglindă, calitate pe care o dă Semanticul care este prima Oglindă Semantică a Infinitului.

Răspunsul constă în faptul că Evenimentul Primordial este compus din aceste trei Elemente de bază, Periodicul, Asemanticul și Semanticul.

Acest Eveniment Primordial, s-a determinat tocmai prin apariția Oglinzii Primordiale care este Prima Oglindă Semantică a Infinitului, fiind primul care s-a reflectat în această Oglindă. Să nu uităm că sinele Evenimentului consta și din această Oglindă la rîndul său.

Ceea ce l-a determinat să se reflecte a fost în primul rînd Periodicul și mai puțin Asemanticul, care era deja pe jumătate Înțeles, deci Semantic și prin aceasta Oglindă.

În „momentul” reflectării, ceea ce a putut fi reflectat de către Oglinda Semantică a Infinitului a fost tocmai partea Parțialității, deci a Periodicității din Eveniment și jumătate din partea Asemanticității din acel Eveniment.

Astfel doar Evenimentul primordial este compus din Periodic, Asemantic și Semantic iar celelalte Evenimente sînt compuse numai din Periodic și jumătate din Asemantic, de fapt din exact acea parte care întregește Lipsa și anume din parțialitate deci tot din Periodic.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Prin Urmare doar Evenimentul Primordial conține cele trei Elemente Primordiale pe cînd toate celelalte Evenimente vor conține doar Periodicul, unicul care a putut fi reflectat de către Oglindă Semantică a Infinitului, deoarece doar Periodicul nu s-a identificat cu Semanticul și implicit cu Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel la originea Succesiunii stă acest proces de reflectare în Oglinda Primordială care este și va rămîne Oglinda Semantică a Infinitului. Posedă toate aceste Elemente, Periodicul, Asemanticul și Semanticul un anume Adevăr?

Dacă nici una dintre ele nu posedă un Adevăr înseamnă că nici una nu este Adevărată, iar dacă îl posedă nici unul dintre aceste Adevăruri nu este Adevărul Absolut, întrucît Adevărul Absolut apare abia la nivelul Matricei Noastre ca fiind un determinant al Instinctului, deci la apariția lui participă Matricea, Scopul și Ierarhia.

În acest caz nu poate fi vorba de nici unul dintre aceste Elemente, dar mai mult decît atît, nici măcar de Iluzie nu poate fi vorba, întrucît apariția sa este precedată de alte și alte Elemente care în Periodic, Asemantic și Semantic nici vorbă să se regăsească. În cele din urmă sînt acestea Adevărate sau nu?

Dacă nu ar fi Adevărate nu ar fi nici deductibile prin urmare sînt Adevărate și mai mult decît atît pot fi deductibile pînă și de către Adevărul Noțional, cel dat de către Iluzie, odată ce le-am dedus, iar Adevărul Noțional poate fi deductibil cît poate și deduce la rîndul lui Adevărul Anoțional și la rîndul lor Adevărul Absolut. Odată ce Periodicul, Asemanticul și Semanticul pot fi deductibile înseamnă că se bazează pe un anumit Adevăr!

Da, voi spune eu, dar mai am încă un sîmbure de îndoială, întrucît Adevărul Absolut și Adevărul Anoțional devin deductibile datorită faptului că aparțin Matricei Noastre, determinînd direct Adevărul Noțional pe baza căruia gîndim. Fapt care în acest context nu se întîmplă,

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

întrucît Periodicul, Asemanticul și Semanticul sunt cu mult înainte de Matricea Noastră și mai ales Adevărurile lor nu pot determina direct Adevărul Absolut ci tot printr-o interpunere, cel puțin a Matricei Noastre dacă nu și ale altor Elemente, iar în acest caz raționamentul de adineaori ar cădea.

Cu toate acestea deodată intervine Evenimentul.

5

Evenimentul Primordial determină Succesiunea tuturor celorlalte Evenimente. Din acel moment fiecare Element care se va determina va fi un Eveniment – Element, sau Fenomen sau Lucru, Obiect, etc. Din acel moment intervine Succesiunea care transformă Autodeterminarea Periodicului, Asemanticului și Semanticului în Determinare.

Chiar dacă pînă acum am folosit termenul de determinare sau de a determina un anumit Înțeles nu am făcut-o în sensul că acel Înțeles succede unui alt Înțeles, întrucît nu se poate afirma că fără Eveniment ar fi putut succeda Periodicul sau Asemanticul sau Semanticul unul altuia. Nici vorbă.

Eu am folosit termenul de „a determina” întocmai pentru a fi mai ușor de Înțeles în disertația mea dar nicidecum că ar fi avut loc o succesiune care să valideze determinările Înțelesurilor respective ca fiind Eveniment. Evenimentul Primordial apare abia cînd toate aceste Înțelesuri sunt, și nu înainte, iar nu se poate afirma că un anume Înțeles sau Periodicul, Asemanticul și Semanticul au fost unul înaintea celuilalt.

Pentru a se forma Oglinda Semantică a fost neapărat necesar să fie Asemanticul și Periodicul dar la fel, pentru a fi Asemanticul a fost necesar să fie Oglinda Semantică și

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Periodicul, precum la fel pentru a fi Periodicul era necesar să fie Asemanticul și Oglinda Semantică a Infinitului.

Toate acestea nu au făcut altceva decât să întrească Evenimentul Primordial, pe baza căruia din acel moment putem vorbi cu adevărat de Determinare și Succesiune. Iarăși atenție, Succesiunea de care vorbesc NU este o Succesiune Ierarhică, întrucât Ierarhia apare la nivelul Matricei Noastre odată cu apariția Instinctului.

Este o succesiune care nu are absolut nimic de a face cu Ierarhia, o Succesiune care se axează în primul rînd pe Determinare și nu pe Scopul acestei Determinări, întrucât la acest nivel nu putem vorbi de un Scop anume. Care este Scopul Periodicului?

Semanticul sau Asemanticul iar al celorlalte Periodicul?

În nici un caz. Să fie Scopul creerii Evenimentului Primordial?

Nici vorbă. Dacă Evenimentul Primordial s-ar fi produs cu un anume Scop acesta ar fi trebuit să se regăsească și la nivelul Periodicului, Asemanticului și Semanticului.

Dacă s-ar regăsi și la nivelul acestora ar însemna că și ele au o anumită Cauză al cărei Efect ar deveni Scopul sau un anumit Efect al cărei Cauze ar deveni Scopul, ceea ce nu poate fi astfel, fiindcă în acest mod nu am face altceva decât să ne reîntoarcem exact în locul de unde am plecat cîndva și anume la Matricea Noastră, și la modul cum anume se naște Scopul prin ea.

O altă explicație al acestui raționament pentru care Scopul nu se află la nivelul Periodicului, Asemanticului și Semanticului este aceea că dacă acesta ar fi cu adevărat și la acest nivel, atunci Matricea Noastră ar fi Unica Matrice fără să mai poată fi și o alta alături de ea, ceea ce iarăși nu se poate întrucât dacă ar fi Unică, ar trebui să le determine pe toate acestea și mai mult decât atît să determine din Nedeterminare Determinarea, întrucât Periodicul,

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Asemanticul și Semanticul sînt Nedeterminări care în totalitate determină Evenimentul Primordial, Prima Determinare.

De ce sînt acestea Nedeterminări chiar dacă sînt interdependente unele de altele?

Interdependența poate să fie unul din principiile care să conchidă Determinarea dar nu Unicul.

Interdependența fără Eveniment nu poate fi Determinare, întrucît orice Determinare este supusă unui Eveniment.

Doar în momentul cînd folosim sintagma Eveniment-Determinare, putem vorbi cu adevărat de Determinare. Periodicul, Asemanticul și Semanticul apar „Înainte” de a se produce Evenimentul Primordial și astfel aparțin Determinării doar prin Interdependență și nu prin Eveniment, luate fiecare în parte. Din această cauză fiecare în parte sînt justificate de către Nedeterminare.

Astfel Nedeterminarea determină Determinarea datorită Evenimentului Primordial, iar din acest moment are loc Succesiunea. Succesiunea prin excelență este o Determinare în care se regăsește datorită principiului de Interdependență, Periodicul, Asemanticul și Semanticul, iar prin Semantic, Prima Ogîndă Semantică deci Infinitul.

Astfel fiecare nou Eveniment care se Succede Evenimentului Primordial va avea însemnat în el toate acestea pe baza principiului de Interdependență dar și datorită Determinării, întrucît orice Determinare este Interdependentă cu Nedeterminarea Periodicului, Asemanticului și Semanticului.

Pe baza subsidiarității și integralității, vom ajunge în cele din urmă și la Adevărul Absolut, Adevărurile Anotional și Notional care vor avea incluse toate acestea în sinea lor.

Astfel Adevărul Absolut va „conține” atît Periodicul cît și Asemanticul și Semanticul fiind el însuși în sinea lui un Eveniment ca de altfel toate celelalte Adevăruri care îi

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

succed, ca de altfel Matricea Noastră, Scopul și Instinctul care îi preced.

Pe baza acestui raționament putem afirma cu tărie și fără putință de tăgadă că Periodicul, Asemanticul și Semanticul sînt Adevărate prin Evenimentul Primordial și Evenimentele care îi Succed!

După cum am mai spus Oglinda Semantică care este Infinitul va putea reflecta doar Periodicul, întrucît doar acesta este opozabil Asemanticului și Semanticului, întrucît Oglinda Semantică este formată din Semantic, în care intră și partea Semantică a Asemanticului, care la rîndul său va da partea Periodică din el, Periodicului, întrucît Asemanticul este compus din Semantic și Periodic.

Niciodată o Oglindă nu se va putea reflecta pe sine.

De aceea cel care va fi reflectat va rămîne doar Periodicul. În schimb Periodicul desprins din Oglindă Semantică care are și rol de Eveniment Primordial, va realiza Succesiunea altor și altor Evenimente. Astfel în acest moment Periodicul este alăturat Succesiunii Evenimentelor.

Este lesne de Înțeles că această Succesiune de Evenimente se reflectă la rîndul ei în Oglinda Semantică, iar ceea ce va rezulta în urma acestei reflectări va fi o nouă formațiune.

Pentru ca această Succesiune să se reflecte în Oglinda Semantică, va avea nevoie de substratul pe care să îl reflecte întrucît nu poți reflecta o Succesiune care de fapt nu reprezintă nimic, acest substrat nefiind altceva decît Periodicul supus Succesiunii.

Atunci cînd Periodicul supus Succesiunii se va reflecta în Oglinda Semantică care este Infinitul, rezultatul nu va fi doar Periodicul supus Succesiunii, ci mai ales modul cum este reflectat acesta de către Semantic, rezultînd un Periodic Semantic.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Semanticul reflectă Periodicul în funcție de el și nu de Periodic, dîndu-i acestuia o parte din proprietățile Semanticului.

Periodicul Semantic se supune Succesiunii și este aproape același produs Primordial dacă nu ar lipsi un singur Element și anume Evenimentul Primordial.

După cum se vede Periodicul și Semanticul se vor Succede în continuare, iar Semanticul va poseda în această Succesiune calitatea de Oglindă, pe cînd Periodicul aceea de a fi Oglindit în aceasta.

Astfel se naște lungul șir al Oglindirilor în Semanticul Infinit.

6

Între Periodic și Semantic putem vorbi de opozabilitate dar nu și despre rezultatul acestora, deoarece atunci cînd Periodicul se va reflecta în propriul său Semantic cu care a fost înrudit încă de la Evenimentul Primordial, rezultatul va fi un alt Periodic Semantic, un altul și un altul dar cu cît șirul reflectărilor acestora vă crește cu atît gradul de opozabilitate al reflectărilor de la capătul șirului va fi mai mic față de reflectările de la începutul șirului și astfel exact ca în legile opușilor fiecare Opus la Infinit va deveni identic cu celălalt Opus aflat la Infinit față de acesta.

Acest aspect ne va indica un nou Adevăr și anume că rezultatul reflectării Periodicului în Semantic va duce la același Periodic Semantic reflectat la Infinit, și astfel Succesiunea se va reduce la Succesiunea în sine alături de Evenimentul Primordial, revenind iarăși de unde am plecat.

Odată cercul închis acesta va fi nevoit să se reflecte de data aceasta în propriul său Cerc, compus din Oglinda Semantică, Periodicul, Succesiunea Evenimentelor și Evenimentul Primordial.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Odată Închis acest Cerc vom observa că nici unul dintre toate aceste Elemente NU mai este opozabil cu celălalt. Oglinda Semantică nu va mai reflecta Periodicul prin urmare Succesiunea nu va mai determina Evenimentele, iar Evenimentele supuse Succesiunii vor deveni unul și același cu Evenimentul Primordial.

În acest caz Oglinda Semantică nu va putea reflecta decît un singur lucru: Închiderea Cercului, unicul Opus posibil care a rămas Infinitului și care este Evenimentul nașterii Finitului!

Abia în acest moment putem vorbi despre o raportare Oglindită a Infinitului față de Finit.

Acest Finit va urma la rîndul lui să primească caracteristicile Infinitului la care se raportează și anume pe cele ale Succesiunii, Periodicului și ale Evenimentului. Această Succesiune se va face la Infinit dînd astfel conotația Finitului pe aceea de a se Succeda la Infinit, prin multitudinea de Evenimente care se datorează Periodicității.

După cîte se poate vedea și acest Finit este tot un Infinit dar care posedă Succesiunea Evenimentelor.

Acest Finit se poate reflecta atît în propria sa Oglindă Semantică cît și în Oglinda Semantică din care provine, întrucît în urma Închiderii Cercului, rezultatul a fost o nouă Oglindă Semantică, Succesiunea Evenimentelor și Periodicul, dar acest rezultat este diferit de cel care l-a rezultat, întrucît Niciodată mama nu va fi copilul și invers.

Folosind acest raționament ajungem să determinăm noi și noi rezultate la Infinit.

După ce Finitul se va reflecta în propria sa Oglindă Semantică, va avea un rezultat iar după ce se va reflecta și în Oglinda Semantică a Infinitului va avea alt rezultat.

Aceste rezultate Succedîndu-se la Infinit vor determina o Infinitate de noi și noi Aranjamente, Combinări și Permutări, dintre Periodic, Semantic și Eveniment, astfel încît oglindite la Infinit acestea vor

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

deveni o Infinitate de Elemente care nu vor fi opozabile una față de cealaltă.

*Acesta este momentul nașterii Matricelor. Nici o Matrice nu este opusă celeilalte, fiindcă fiecare Matrice este formată din **Periodic, Semantic și Eveniment**.*

În acest caz înseamnă că fiecare Matrice este un Eveniment care s-a produs în urma reflectării acestuia în Oglinda Semantică a Infinitului. Fiecare Matrice va poseda propria sa Oglindă Semantică prin care își va reflecta la rîndul ei Structură pe care o va dezvolta.

Din cîte se vede Cercul a determinat un Finit încă dinaintea Factorului Primordial, doar că acest Finit era axat pe Infinit, pe infinitatea evenimentelor și nu prin raportarea la Infinit, cum o va face Factorul Primordial.

Este o mare deosebire între cele două reprezentări de Finit. Una este Finitul Infinitului ca în cazul Cercului și cu totul alta Finitul față de Infinit ca și în cazul Factorului Primordial.

Mai mult decît atît Finitul Cercului are propria sa Oglindă Semantică deci propriul său Infinit, astfel că nu avem de-a face în nici un caz cu un Finit „total” ci unul Parțial, Periodic! Pe cînd Finitul Factorului Nostru Primordial este un Finit „total”.

Cred că unul dintre cele mai interesante motive de reflecție ar fi cel referitor la Matricea Noastră, la Scopul Matricei și bineînțeles la modul cum generează aceasta Instinctul.

Fiecare Matrice este compusă din trei Elemente și anume din Periodic, Semantic și Eveniment.

În ce măsură Evenimentul poate fi determinat ca fiind un Element?

Doar datorită caracteristicii de Succesiune. Succesiunea în sine este un Eveniment care va Succede altui Eveniment. Succesiunea determină Precedentul. Care este Precedentul Matricei?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Periodicul, Semanticul și Evenimentul. Acest lucru înseamnă că a determinat o reflectare în Oglinda Semantică a Periodicului și Evenimentului ce a determinat devenirea Matricei Noastre. Care a fost acel Eveniment?

A coincis cu combinarea reflectării Finitului în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît și în Oglinda Semantică a Infinitului.

Finit cu Oglindă Semantică Infinită și Infinit cu Oglindă Semantică a Infinitului.

Două Oglinzi Semantică care reflectă în cadrul lor Finitul Cercului ce stă interpus între aceste două Oglinzi Semantică. Aceasta este imaginea unei Matrice. Acest Cerc interpus între cele două Oglinzi Semantică se va reflecta la Infinit dintr-una în alta. Sunt aceste două Oglinzi Semantică paralele una față de cealaltă?

Pentru aceasta va trebui să aflăm cum anume se reflectă Finitul Cercului.

Adineaori am spus că atît în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît și în Oglinda Semantică a Infinitului, deci în ambele Oglinzi Semantică simultan. Simultaneitatea nu întotdeauna poate determina paralelism.

Oglinzile ar putea fi dispuse la un anumit unghi una față de cealaltă fără ca acestea să fie paralele dar în același timp Finitul Cercului să poată fi reflectat de ambele Oglinzi Semantică. Ce altceva ar mai fi în afară de simultaneitate?

Incluziunea voi afirma eu. Ambele Oglinzi Semantică sînt incluse una în cealaltă, întrucît Finitul Cercului atunci cînd se reflectă într-o Oglindă Semantică se reflectă simultan și în cealaltă.

Incluziunea este datorată și Succesiunii Evenimentului, întrucît Oglinda Semantică a Infinitului, care este și Oglinda Semantică Primordială a precedat Oglinzii Semantică Infinite a Finitului Cercului, care se circumscrie în Oglinda Primordială, circumscriind Oglinda Semantică a Infinitului Cercului.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Simultaneitatea și Incluziunea determină paralelismul Oglinzilor, doar Oglinzile Paralele vor putea reda imaginea simultan și imaginea inclusă una în cealaltă.

Astfel imaginea Matricei este aceea a unui Cerc străjuit de Oglinda Semantică a Infinitului pe de-o parte, iar pe de cealaltă parte în Perimetrul Cercului se află Oglinda Semantică a acestuia.

Este ușor să ne imaginăm o atare imagine. Putem chiar noi să facem următorul experiment, și anume să așezăm în fața unei Oglinzi un carton circular care are încadrată în perimetrul său o Oglindă.

Oglinda în fața căruia am pus cartonul circular cu Oglinda atașată perimetrului său va reflecta atât cartonul cât și Oglinda din perimetrul său, în timp ce Oglinda din perimetrul său va reflecta imaginea primită de la cealaltă Oglindă cu întreg cartonul, inclusiv cu ea.

Această Oglindă va retrimite imaginea primită despre ea și despre cartonul care simbolizează Cercul, înapoi Oglinzii care i-a trimis imaginea. Astfel imaginea se va multiplica între cele două Oglinzi paralele la Infinit.

Aceasta este imaginea unei Matrice.

Două Oglinzi paralele și un Cerc.

Aș dori să se înțeleagă că această imagine a Matricei este valabilă doar pentru raționamentul axat pe baza Coeficientului Logic 2, încât pe baza altor Coeficiente Logice, numărul Oglinzilor va fi egal cu numărul Coeficientului Logic.

Dacă vom raționaliza pe baza Coeficientului Logic 100 vom avea o sută de Oglinzi Semantice, unde fiecare se vor reflecta în cealaltă.

O întrebare importantă care se pune în acest moment este dacă raționalizăm cu un Coeficient Logic 77, care este un număr impar și nu se poate împărți în jumătăți întregi egale, atunci mai poate avea loc paralelismul între Oglinzi, știut fiind că două sau mai multe Oglinzi devin paralele dacă se reflectă unele în altele?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Da, voi replica eu. La un Coeficient Logic 3, Oglinzile pot fi așezate în formă triunghiulară una față de cealaltă. Atunci rezultă o regulă și anume Coeficienții Logici cu numere pare și impare pot determina paralelismul Oglinzilor Semantice în funcție de aranjarea lor geometrică, astfel ca toate Oglinzile Semantice să se reflecte una în cealaltă.

Dacă vom raționaliza cu un Coeficient Logic Infinit, acest fapt înseamnă că va fi o Infinitate de Oglinzi paralele ale Cercului și o altă Infinitate de Oglinzi paralele ale Oglinzii Semantice a Infinitului, deci revenim la două infinități?

Exact, iar odată ce revenim la două infinități acestea se vor reflecta la Infinit una în cealaltă revenind de fapt exact acolo unde am plecat cândva, la Cerc, propria sa Oglină Semantică Infinită și la Oglină Semantică a Infinitului: Matricea ca generalizare printre care și a Noastră.

Demonstrând imaginea Matricei privită din mai multe circumstanțe ale Coeficienților Logici, mă interesează cum anume Matricea Noastră a reliefat Scopul Formei și al Urmei, pentru că în fond și definitiv, Scopul propriei sale Urme este Forma care se va Forma în Urma sa pentru a determina Instinctul. De ce Instinctul și nu altceva. De ce Urma și nu Forma?

Oare absolut toate Matricile au imaginea formată dintr-un Cerc cu un punct în mijloc care este Oglină Semantică Infinită a acestuia și tot acest Cerc se află în fața unei alte Oglinzi Semantice Infinite dar care nu mai este un Cerc ci o Oglină Semantică Infinită?

Sunt câteva întrebări absolut tulburătoare pe care sîntem îndreptățiți să ni le punem.

Mai înainte de toate va trebui să începem cu ultima întrebare și anume aceea cu imaginea Matricelor. În primul rînd pornind de la Cerc, realizăm că în centrul acestuia se

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

află Oglinda Semantică Infinită, Oglindă care poate la fel de bine să determine centrul Cercului, ceea ce o și face.

Distanța de la centrul Cercului la circumferința acestuia este raza, care este o dreaptă ce va uni cele două puncte, centrul cu un punct de pe circumferință.

Cercul este unica figură geometrică a cărei circumferință este reprezentată de o infinitate de puncte deci de la centrul său pînă la circumferință se pot duce o infinitate de raze.

Toată această infinitate de raze se va reflecta în Oglinda Semantică Infinită alături de propria Oglindă Semantică a Cercului, dînd o infinitate de imagini ale fiecărei Matrice în parte.

Astfel fiecare rază care unește un punct de pe circumferință va putea fi determinat printr-o Matrice, avînd atît prin punctul circumferinței Cercului cît și prin Oglinda Semantică comună care este centrul Cercului, propria sa determinare.

Cu toate acestea am afirmat că fiecare Matrice este un Cerc ce are Oglinda Semantică a sa inclusă în circumferință care este de fapt centrul său, și nu un punct undeva pe o anumită circumferință a Cercului care să determine raza acestuia atunci cînd acest punct se reflectă în Oglinda Semantică a Cercului.

Dacă fiecare Matrice este un Cerc cum pot fi o infinitate de astfel de Cercuri care să aibe același centru în Oglinda Semantică Infinită a Cercului?

După cum bine se știe pînă acum am explicat cît se poate de concis modul cum se determină și se creează o Matrice, și mai mult decît atît am explicat și imaginea Matricei.

La început a fost Oglinda Semantică a Infinitului sau Oglinda Semantică Primordială care a determinat Oglinda Semantică a Cercului care a devenit Cerc odată ce s-a realizat traseul de Cerc, odată ce acest traseu s-a Încis, datorită Periodicului, Semanticului și Evenimentului.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Astfel Cercul a primit propria sa Oglindă Semantică, care este de fapt centrul Cercului. Întotdeauna circumferința Cercului este în funcție de centrul acestuia.

Infinitatea de puncte ale circumferinței va avea mereu același centru, deci infinitatea de Matrici va avea mereu aceeași Oglindă Semantică.

Dar fiecare Matrice este un Cerc și nu un punct al circumferinței acestuia care se reflectă în Oglinda Semantică comună, pentru a se putea reflecta la rîndul său în Oglinda Semantică a Infinitului.

Din experimentul de adineaori, acela cu cartonul și Oglinzile am demonstrat cum o Oglindă paralelă va reflecta imaginea celeilalte Oglinzi la Infinit, cum de altfel va face și cealaltă Oglindă paralelă sau și celelalte Oglinzi paralele dacă sînt raționalizate printr-un Coeficient Logic mai mare decît 2, care este Coeficientul Logic al lumii noastre. Am mai spus că la un Coeficient Logic Infinit, numărul Infinit de Oglinzi Paralele va duce la revenirea la prima Oglindă, deci ne vom întoarce de unde am plecat. Exact așa se întîmpla și cu fiecare cerc al fiecărei Matrici.

Din momentul cînd a apărut primul Cerc care s-a Încbis datorită Succesiunii Evenimentelor, Periodic și Semantic, a apărut și Oglinda Semantică din centrul Cercului respectiv. Odată apărută această Oglindă, a reflectat atît Cercul în cealaltă Oglindă Semantică a Infinitului cît și pe ea Însuși în acea Oglindă Semantică Infinită, determinînd o infinitate de asemenea Oglinzi Semantice Infinite ale Cercului, reflectate în Oglinda Semantică Infinită. Fiecare astfel de reflectare este o Matrice, compusă, repet, din Cerc, Oglinda Semantică Infinită a Cercului și Oglinda Semantică a Infinitului, într-un cuvînt din Cerc și cele două Oglinzi Semantice Infinite.

Astfel se demonstrează cum același cerc poate determina și susține ca structuralitate infinitatea de Matrici. Atunci cum ajungem la acel punct care unit cu centrul

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

dădea raza cât și identitatea unei anumite Matrici? Foarte simplu.

Tot adineaori am mai spus că la Infinit, dar mai ales raționalizînd prin Coeficientul Logic Infinit, se revine iarăși de unde am plecat la acel Cerc inițial.

Astfel și numai astfel toate Matricile au un punct comun în acel cerc inițial, care nouă ne revine sub forma unui punct pe circumferința Cercului, care o unește cu centrul Cercului, realizînd raza.

Dar revenind de această dată la Matricea Noastră, mă întreb ce anume a determinat ca aceasta să fie Urma în care să ia Forma Instinctul? De ce Matrice-Scop?

Faptul că fiecare Matrice este o Urmă a Oglinzii Semantice, Periodicului și Evenimentului care s-a Succedat în crearea sa este cât se poate de plauzibil, întrucît orice am spune Periodicul este cel care s-a reflectat pentru a determina pe baza Succesiunii Cercul care s-a Încbis.

Sunt conștient că pot folosi pleonasmul cînd afirm, că Cercul s-a Încbis, întrucît orice Cerc este o figură geometrică Încbisă, și nicidecum Deschisă, dar o fac pentru a întări această afirmație.

Odată ce fiecare Matrice este o Urmă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma? Dacă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma atunci înseamnă că toate Matricile sînt la fel?

Nu, în nici un caz. Fiecare Matrice se dezvoltă diferit față de cealaltă pentru simplul fapt că dacă toate acestea ar fi la fel ar însemna că întreaga diversitate să se reducă la același șablon, și implicit să dispară.

Chiar dacă la originea Matricilor stă acel paralelism al Oglinzilor semantice, nu poate fi vorba de două Matrici identice, care să dezvolte Universe identice.

În sprijinul acestei afirmații mai stă și raționamentul că dacă două Matrici ar fi identice Cercul nu s-ar mai Încbide, nu ar mai fi Cerc, nu ar mai naște propria sa

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Oglindă Semantică, și nici reflectarea acesteia în Oglinda Semantică Primordială, aceea a Infinitului.

Deoarece pur și simplu ar dispărea infinitatea de puncte care alcătuiesc circumferința Cercului, rezumându-se la doar două puncte care cel mult ar putea uni o dreaptă, ca în cele din urmă să se reducă la un singur punct, ceea ce este absolut exclus!

Dacă două Matrici nu pot fi sub nici o Formă identice, care este Cauza care le realizează în acest caz varietatea infinită a Formelor care se vor determina în Urmele acestor Matrici, determinate de către Periodic, Oglinzile Semantice și Eveniment?

În primul rând la această Cauză va participa calitatea Evenimentului Matriceal de a se Succeda, ceea ce-i va garanta fiecărei Matrici, că în Urma sa lăsată de Periodic, Semantic și Eveniment, din care este compusă o Matrice, va apărea o Formă care va urma Evenimentului.

Pentru a apărea acea Formă fiecare Matrice va trebui să-și dezvolte acel „ceva” care să-i garanteze unicitatea.

În cazul Matricei Noastre este Scopul.

Scopul nu este Forma care se va încheia în Urma Matricei Noastre, ci este cel care garantează Unicitatea acestei Matrici în raport cu toate celelalte Matrici.

Cum garantează Scopul acest lucru?

Prin modul cum este privită Oglinda în cadrul acestei Matrici, și anume sub formă de Cunoaștere, Scopul Matricei Noastre se referă la tipurile de Cunoașteri, printre care am determinat pînă în Prezent, Cunoașterea Închisă și Cunoașterea Deschisă.

De aceea Matricea Noastră poate fi denumită și Matricea-Scop.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Acest Scop este responsabil de Forma care se va Forma în Urma Matricei Noastre, dar mai mult decât atât, este responsabil de Urma Matricei Noastre.

Cum anume este responsabil de această Urmă odată ce la Formarea ei au participat, Periodicul, Semanticul și Evenimentul?

Poate Scopul să formeze această Urmă după bunul său plac, iar dacă da, cum anume?

Scopul formează Urma Matricei după Absolut Necesarul său. Fiecare Matrice este formată din Periodic, Semantic și Eveniment, dar toate acestea îi dau fiecărei Matrice prin interdependența lor și un al patrulea Element care intervine ca un rezultat al interdependenței celorlalte trei și care este Absolut Necesarul de care am mai pomenit până acum.

Cum survine Absolut Necesarul din acest punct de vedere?

Periodicul se reflectă în Semantic dînd naștere unui alt Eveniment decât cel care a întregit cele trei Elemente anterior. Prin nașterea noului Eveniment, se creează o Succesiune de astfel de Evenimente, realizînd o pluralitate de Evenimente.

Evenimentul anterior va fi întotdeauna un alt Eveniment chiar dacă poate să fie absolut identic cu primul. Particula „alt” determină o schimbare, o transformare față de Evenimentul anterior, o Matrice diferită față de cealaltă Matrice, lucru datorat Absolut Necesarului, structuralizat în particula „alt” spusă adineaori.

Deci este Absolut Necesar ca două evenimente să fie diferite chiar dacă ele sînt identice. Această regulă este aceea care determină Scopul în cazul Matricei Noastre, și nu împlîntor acest Scop este reperarea Oglinzii drept Cunoaștere.

Pentru aceasta în Urma Matricei Noastre se va Forma, Instinctul, Primul Element al Ierarhiei, ceea ce înseamnă că nu se poate determina Cunoașterea fără

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Ierarhie, precum nu se poate determina Cunoașterea fără Scop!

Aceasta este iarăși una dintre regulile general valabile. Referitor la Absolut Necesar, am spus că este și calitatea de Oglindă a Instinctului în care se reflectă „EUL” Factorului Creator pentru a determina procesul de Cunoaștere. Astfel Absolut Necesarul apare în mai multe planuri, dar el devine pentru prima dată Prezent la nivelul creațional al Matricilor.

Chiar și pe alte planuri este un adjutant al procesului de Cunoaștere. Scopul este cel responsabil de a impregna atât elementelor Ierarhiei cât și celor ale sale, deci ale elementelor Scopului, calitatea de Oglindă pentru a perpetua procesul de Cunoaștere.

Instinctul devine o Oglindă la rîndul său pentru Factorul Primordial, care-și va reflecta propriul „EU” în Instinct.

O altă caracteristică foarte importantă ale elementelor Matricei Noastre este aceea că fiecare Element la rîndul lui se regăsește într-o măsură mai mică sau mai mare în procesul de Cunoaștere al celorlalte Elemente.

Referitor la Cunoaștere am mai vorbit de nenumărate ori pînă acum dar de data aceasta voi determina și alte tipuri de Cunoaștere în afară de Cunoașterea Închisă și Cunoașterea Deschisă, caracterizate fiecare în parte de Adevărurile care le reprezintă.

Am folosit cele două tipuri de Cunoaștere pentru că am realizat tabloul Matricei Noastre vizualizat prin cadrul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre. Odată ce sunt mai mulți Coeficienți Logici și alte și alte Nivele Logice, înseamnă că totodată sunt și mai multe tipuri de Cunoașteri sau de percepere a celor două Cunoașteri.

Niciodată nu vom putea afirma că în cazul Gîndului Pur al Factorului Nostru Creator ar fi doar cele două Elemente: Adevărul Absolut și Cunoașterea Sa Absolută.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Pentru a determina un Nivel Logic diferit, sau chiar mai mult decît atît sau doar pentru a determina un alt Coeficient Logic, care este o simplă verigă din înfinitatea Coeficienţilor Logici care formează un Nivel Logic sau Antilogic sau de altă natură, alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută a Factorului Creator trebuie să se mai afle şi alte Elemente.

Tot aşa alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută a Factorului Primordial trebuie să se mai afle şi alte Elemente.

Toate aceste Elemente se vor numi Elemente Semantice. Astfel vor fi Adevăruri Semantice, Cunoaşteri Semantice, etc. Pentru aceasta va trebui să revenim din nou la origini pentru a face o determinare absolut necesară dezvoltării viitoare pe care o vom realiza:

Elementul Periodic şi Asemantic stă la baza Infinitului care este prima Oglindă Semantică, a Destinului Semantic, Adevărului Semantic, Gîndului Originar Semantic, Cunoaşterii Semantice, Gîndului Pur Semantic, Persoanelor Semantice, Noţiunilor Semantice, Oglinzilor Semantice, elementelor de Prim Ordin Semantic, care sunt în continuarea Existenţei, Fiinţei şi Factorului Vieţii pînă la Infinit, etc. Cam aceasta este prima imagine a celorlalte Elemente care la fel ca şi Adevărul Absolut, Anotîonal şi Noţiional, mai sînt înfinitatea de Adevăruri Semantice.

CAPITOLUL IX

**ADEVĂRUL SEMANTIC, CUNOAȘTEREA
SEMANTICĂ, OGLINDA SEMANTICĂ ȘI
MOTIVUL CREAȚIEI**

1

Cunoașterea este și va rămîne apanajul Matricei Noastre chiar dacă aceasta s-ar putea afla și în alte structuri ale altor Matrici dar sub cu totul alte forme avînd alți și alți factori compoziționali ceea ce-i va denota un derivat cel puțin în plus față de Cunoașterea din Matricea Noastră.

Astfel orice Cunoaștere care nu se bazează pe Adevărul Absolut care are drept origine Instinctul, pe Factorul Primordial, al cărui „EU” se oglindește în Instinct, este o Cunoaștere Semantică, dacă la alcătuirea sa a intervenit sau nu în mod nemijlocit o anume Matrice.

Să ne imaginăm cum anume ar arăta o Cunoaștere fără ca ea să fie determinată de un anumit Factorul Primordial, ca la alcătuirea ei să nu mai participe Instinctul, ca aceasta să nu mai devină un atribut al Gîndului Pur al Factorilor Creatori, ca în cele din urmă să nu mai poată fi sintetizată de Iluzie și îmbrăcată în hainele acesteia, ca Omul în cele din urmă să nu fie nici pe departe cel care Cunoaște și participă la procesul Conștientizare – Cunoaștere, că Factorul Vieții să nu mai existe la fel ca și Existența, etc.

Toate acestea se pot Întîmpla în cadrul altor și altor Matrici dar și înainte ca acestea să fie determinate.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Pe toate aceste tipuri de Cunoaștere le-am denumit ca fiind Cunoașteri Semantice.

Pentru fiecare proces de Cunoaștere este necesară o anumită reflectare a acestei Cunoașteri realizată de către un Element terț, cum ar fi Factorul Vieții, Noțiunea, sau orice alt Element care să poată avea rolul de Oglindă.

Acest lucru este posibil și la alte Matrici întrucât Oglinda Asemantică care a participat nemijlocit la alcătuirea lor le-a impregnat la fiecare în parte și calitatea de Oglindă.

Cu toate acestea Cunoașterea Derivată NU este o Cunoaștere în adevăratul sens al cuvântului, fiindcă ea se regăsește doar în cadrul Matricei Noastre, întrucât la alte Matrice nu vom găsi Ierarhia și Scopul. Cum ar arăta o Cunoaștere fără ca în aceasta să se oglindească Scopul și Ierarhia?

Cu toate acestea și Cunoașterea Matricei Noastre este o Cunoaștere Derivată față de celelalte Matrici, față de care se întâmplă exact același fenomen.

Ce se regăsește la baza tuturor proceselor de Cunoaștere?

Adevărul.

Fiecare Cunoaștere trebuie să se raporteze la un anumit Adevăr indiferent dacă acesta este un Neadevăr.

Până acum am folosit terminologia de Adevăr Absolut, Anoțional și Noțional cu explicațiile aferente modului cum acestea apar. Adevărul Absolut în cadrul Matricei Noastre apare ca fiind un Element al Scopului care alături de acesta recunoaște ca fiind Adevărat „EUL” Factorului Primordial, după care se stinge pentru totdeauna dar și în acest caz se va raporta mereu la celelalte Adevăruri devenind Esența lor, îmbrăcându-se astfel cu Neadevărul Anoțional și cel Noțional.

Cum anume poate fi determinat Adevărul față de care să se raporteze *Cunoașterea Semantică*?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Dar poate cea mai importantă întrebare este cum anume determină acesta *Cunoașterea Semantică*?

Pentru a răspunde la aceste întrebări va trebui mai întâi de toate să revenim la Elementele primordiale care au determinat infinitatea de Matrici, și anume Periodicul, Asemanticul și Semanticul.

Toate acestea trebuiau să fie raportate la un anumit Adevăr doar dacă urma să fie Cunoscute, altfel Adevărul fără Cunoaștere nu și-ar fi avut nici un sens.

Dacă urmau să devină cunoscute se naște imediat o altă întrebare și anume de **cine** ?

Prin faptul că toate acestea sunt deductibile până și lumii noastre întrucât le pot determina aici în această lucrare înseamnă că acestea sunt Cunoscute nu numai de către mine ci și de către toți care le vor aprofunda cu timpul.

Dar să fim serioși, acestea nu se lasă Cunoscute și nu au apărut doar ca să ne facă nouă plăcere și nici Existența precum nici Factorul Primordial nu a apărut doar că noi să existăm.

Motivul este cu totul altul, și mai mult decât atât, este total independent de noi. Omul nu este nimic altceva decât un simplu derivat din toată această magnifică Creație a periodicului Asemanticului și Semanticului, care sunt reflectate neconținute de către Oglindă Semantică Primordială a Infinitului, în Tot și în Toate.

Pentru a afla Motivul Creației va trebui să înțelegem cum a apărut Adevărul care să se raporteze la *Cunoașterea Semantică* și care este *Adevărul Semantic*.

Dacă la nivelul Matricei Noastre Adevărul Absolut survine ca fiind un Scop al Instinctului la nivelul Primordial Creațional nu poate deveni un Scop al Periodicului, Asemanticului și Semanticului în schimb poate deveni prima Oglindire a Evenimentului Primordial, cel care va naște Succesiunea, Oglindire a acestuia în Oglinda Semantică Primordială.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

În momentul cînd a apărut Oglindirea, aceasta a fost și primul Eveniment, devenind Evenimentul Primordial.

Ce a Oglindit aceasta? Periodicul, întrucît Asemanticul este compus la rîndul lui din Semantic și Periodic. *Astfel a fost determinat Adevărul Semantic.*

Prin excelență Adevărul Semantic este un Adevăr Oglindit deci la originea Adevărului Semantic stă Oglinda Semantică. Oricît de ciudat ar părea dar Oglinda este Esența care stă la baza Totului și a Toatelor, ea este Motivul Creatiei!

Oglindirea Adevărului Semantic de către Oglinda Semantică a determinat Evenimentul Primordial odată cu *Adevărul Semantic*, întrucît Evenimentul Primordial este prima față a Adevărului Semantic, iar după aceea acestui Eveniment Primordial i-au Succedat infinitatea de Evenimente?

Întrebarea este pe atît de complicată înțelegerii noastre pe cît devine răspunsul. *Adevărul Semantic* este atemporal, întrucît la acel nivel nici nu putem să ne facem Iluzia că ar exista vreo anumită Dimensiune.

În acest caz vorbim de o succesiune dar fără dimensiunea respectivei succesiuni cu înțelegerea Coeficientului Nostru Logic 2 ne este foarte greu să discernem.

Odată ce *Adevărul Semantic* este determinat de Evenimentul Primordial produs de către Oglindă Semantică iar Evenimentul Primordial este o față a Adevărului Semantic, înseamnă că Succesiunea a fost determinată de reflectarea Evenimentului Primordial „**recunoscut**” de către propriul său Adevăr Semantic în Oglinda Semantică. Această recunoaștere a dus la determinarea celui de-al doilea, al treilea Eveniment pînă la Infinit. Este o Succesiune nedimensională, pur evenimentială.

În termenul de „**recunoscut**” intră instantaneu Cunoașterea. Astfel Oglinda Semantică Cunoaște Evenimentul Primordial care are și atributul de Adevăr

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Semantic. În concluzie *Adevărul Semantic* este Evenimentul Primordial Recunoscut de Oglinda Semantică Primordială a Infinitului. Primul atribut al Cunoașterii Semantice este Recunoașterea și nu Cunoașterea, de ce?

Recunoașterea prin esență este „ceva” Cunoscut, uitat și iarăși Cunoscut, sau ceva care a mai fost Cunoscut și înainte de respectiva Cunoaștere. Acest lucru înseamnă că Oglinda Semantică a mai Cunoscut cândva anterior Evenimentul Primordial și *Adevărul Semantic*?

Da!

Când și în ce împrejurări?

Periodicul, Asemanticul și Semanticul sunt în totalitatea lor un Eveniment Primordial, dar luate parțial, Periodicul va fi mereu opozabil Semanticului, deci și Evenimentul Primordial va deveni opozabil, unei părți din propria sa structură care este Periodicul, definit prin parțialitate față de Semantic.

Astfel Evenimentul Primordial va fi etern Recunoscut de Oglinda Semantică, Recunoaștere care este baza Cunoașterii Semantice.

2

Recunoașterea denotă întotdeauna un precedent al Cunoașterii. Acest precedent se reduce în cele din urmă la Periodic. Astfel Oglinda Semantică va oglindi mereu un Precedent al Cunoașterii.

Acest Precedent al Cunoașterii este de fapt *Conștientizarea Semantică* la fel cum Conștientizarea Matricei Noastre se reflectă în Noțiune sau Factorul Vieții pentru a putea fi reflectată sub formă de Cunoaștere celui care a emis reflectarea. Abia acum tabloul semantic prinde contur.

Periodicul este Precedentul, Conștientizarea care va fi determinată în Cunoaștere prin Oglinda Semantică.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Ce anume a determinat această Conștientizare care constă în precedentul Cunoașterii și anume în Periodic am explicat detaliat pînă acum.

De ce nu i se poate atribui înțelesul de Cunoaștere acelui Precedent și nu de Conștientizare?

Răspunsul constă în faptul că Oglinda Semantică nu poate reflecta aceeași Cunoaștere pe care o primește, întrucît și-ar pierde calitatea de Oglindă care constă întocmai în receptarea unui anumit reper pe care-l transformă în imagine oglindită, imagine care poate fi cunoscută întotdeauna de alte și alte repere dacă acestea au capacitatea de a Cunoaște imaginea respectivă.

Astfel Precedentul Cunoașterii devine un anumit reper și nu o Cunoaștere.

Dar datorită faptului că Precedentul Cunoașterii trebuie să fie tot o Cunoaștere, însă o Cunoaștere – Reper, această Cunoaștere – Reper este de fapt o Conștientizare care reprezintă Reperul Cunoașterii.

Cu toate acestea orice alt Reper poate să fie orice altceva decît Conștientizare.

De ce acest Reper al Cunoașterii devine Conștientizare?

Este adevărat că orice alt Reper în afară de Conștientizare care și ea la rîndul ei este un Reper ce se va oglindi în Oglinda Semantică, este cu totul altceva decît Conștientizare.

Poate fi orice alt Înțeles posibil, dar orice Reper atunci cînd se reflectă în Oglinda Semantică pentru a fi transformat în Imagine, deci în Cunoaștere, devine nemijlocit Conștientizare.

Prin procesul de Conștientizare fiecare Reper primește din partea elementului Oglindă în care acesta se Oglindește caracteristică de a fi **asimilat** de către Oglindă.

În momentul evenimentțial cînd un anumit Reper este asimilat de către Oglindă, acesta devine implicit

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Conștientizare urmînd să fie transformat în Cunoaștere de către Oglindă.

Trebuie făcută o remarcă și anume procesul de Cunoaștere nu are loc din momentul evenimential al asimilării Reperului de către Oglindă.

Am spus evenimential, întrucît procesul de asimilare se structuralizează pe un anume Eveniment.

Acesta este un Eveniment, acela al Asimilării și nu al Cunoașterii. Transformarea Conștientizării în Cunoaștere coincide cu schimbarea Evenimentului Asimilării Reperului care este Conștientizarea cu Evenimentul reflectării Imagistice de către Oglindă a Reperului care este Cunoașterea.

Astfel Cunoașterea devine un Eveniment al reflectării Imagistice a unui anumit Reper, pe cînd la nivelul Conștientizării această Imagine lipsește.

Pentru a fi mai explicit să ne imaginăm că ne aflăm într-o pădure de mulți ani și nu avem nici o Oglindă la noi.

Odată cu trecerea timpului am uitat cum arătăm, dar avem Conștientizate anumite repere despre cum anume am putea arăta, dar toate acestea fără a avea vreo Imagine despre cum arătăm.

Cel mult putem să ne amintim o Imagine datorată unei alte Cunoașteri anterioare despre cum arătam. Deodată în fața noastră apare un lac cu o apă limpede.

Atunci ne vine ideea de a ne privi în unduirile cristaline ale apei.

Abia în acel moment vom realiza Imaginea noastră, deci actul de Cunoaștere se va împlini, precedat de actul de Conștientizare despre noi.

Bineînțeles că acest exemplu este foarte departe despre ce anume demonstrez eu aici, dar este la fel de sugestiv.

Noi oamenii nu putem face diferențierea dintre Conștientizare și Cunoaștere decît într-o măsură foarte restrînsă, și atunci doar pe baza anumitor abstractizări și

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

nicidecum pe anumite simțuri, care atribuie procesul de Conștientizare celui de Cunoaștere.

Mirosul, văzul, auzul, tot ceea ce simțim noi, atribuim nemijlocit procesului de Cunoaștere fără a realiza Conștientizarea în sine, pe care o atribuim samavolnic Cunoașterii.

Acest joc al Imaginii precedente cu Imaginea actuală face parte tot din Iluzia Vieții la Om, pe când atunci când afirm despre adevărata Conștientizare aceasta nu se mai asimilează Imaginii ci Reperului care va deveni Imagine pe baza unei Oglinzi.

Revenind poate la cea mai tulburătoare întrebare care se poate pune vreodată și anume de ce este Oglindea Motivul Creației?

Pînă acum cred că am disertat pe toate părțile posibile subiectul Oglinzii și al Oglinzii, încercînd să ajung în „măruntaiele” acestui proces care este cel al Oglinzii.

De ce o Creație atît de grandioasă se axează pe Oglindea și mai ales folosește Oglindea ca fiind drept Motiv al său?

Vorbînd de Creație avem nevoie de un Creator al acestei Creații, întrucît orice Creație are Creatorul Său!

Cine să fie Creatorul Oglinzii Semantice?

Periodicul, Asemanticul și Semanticul vom afirma pînă acum. Dar pe acestea cine anume le-a creat?

Răspunsul constă tot în Oglindea.

Adineaori am vorbit despre Precedent, Conștientizare și Cunoaștere Semantică. Care putea fi Precedentul Oglinzii Semantice, al Cunoașterii reflectate de către aceasta dacă nu Periodicul ce reprezenta un anumit Reper ce urma să devină Conștientizat tot de către Oglindea.

Care este Precedentul Oglinzii Semantice?

Periodicul.

Care este Precedentul Periodicului?

Conștientizarea Sa ca Reper.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Care este Precedentul Conștientizării ca Reper?

Oglinda Semantică.

Care este Motivul Creației?

Oglinda Semantică!

Ce este Oglinda?

Reflecție!

Ce este reflecția?

Cunoaștere.

Ce este Cunoașterea?

O Imagine a unui Reper Precedent, o Imagine a Conștientizării?

A cărei Conștientizări?

A Precedentului.

Al cărui Precedent?

Al Cunoașterii!

Concluzia: ***Motivul Cunoașterii este Cunoașterea care devine și Motivul Creației.***

Astfel Motivul Creației se surclasează ca fiind *Scopul Semantic*.

Scopul Semantic este cel care determină la rîndul său *Adevărul Semantic* și implicit Destinul Semantic al acestuia precum Scopul Matricei Noastre prin Instinct, transformat în Scopul Instinctului, determină Adevărul Absolut.

Adevărul Semantic a fost determinat de Evenimentul Primordial produs odată cu reflectarea Periodicului de către Oglindă Semantică.

La creația Adevărului Semantic intervine Evenimentul Primordial, Oglinda Semantică și Periodicul, cel care prin reflectarea sa în Oglinda Semantică determină Evenimentul Primordial.

Astfel Oglinda precede Adevărului Semantic, deci și Motivul Creației sau Scopul Semantic precede Adevărului Semantic, dar nu îl determină în totalitate cum este în cazul Matricei Noastre, și anume Scopul determină Adevărul Absolut, ci Periodic datorită Precedentului.

3

Scopul Semantic determină Cunoașterea iar aceasta datorită Precedentului care este caracteristica principală a Cunoașterii Semantice, determină Reperul care tot datorită Precedentului se va Asimila Cunoașterii Semantice prin Conștientizare Semantică urmînd ca aceasta să fie transformată la rîndul său în Cunoaștere Semantică.

De cîte ori se produce procesul de Cunoaștere Semantică are loc un Eveniment și astfel este determinat și *Adevărul Semantic și Destinul Semantic*.

Trebuie făcută neapărat remarca că la început *Adevărul Semantic* a fost determinat de către Evenimentul Primordial care s-a produs numai o singură dată dar după aceea toate Evenimentele care s-au succedat s-au bazat pe același Adevăr Semantic produs de către Evenimentul Primordial și nu pe un nou și nou Adevăr Semantic cu Destin Semantic.

Astfel datorită Periodicului, Scopul Semantic se va raporta la *Adevărul Semantic* determinat de Evenimentul Primordial de cîte ori va avea loc un nou și nou proces de Cunoaștere, dar trebuie făcută din nou remarca că Scopul Semantic participă la determinarea Adevărului Semantic doar o singură dată și anume atunci cînd se produce Evenimentul Primordial, și nu de cîte ori acesta este accesat de către *Cunoașterea Semantică*.

În schimb *Adevărul Semantic* va rămîne determinat mereu parțial de către *Cunoașterea Semantică* datorită Precedentului.

Adevărul Semantic va fi cel a cărui caracteristică principală va consta în Precedent.

Adevărul Semantic va deveni Precedent pentru *Cunoașterea Semantică* datorită Evenimentului Primordial și odată cu acesta responsabil de Conștientizarea Reperului

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

viitoare Cunoașteri Semantice care se va Succeda alături de un nou Eveniment și o nouă Imagistică a acestuia.

Odată ce poate fi determinat Scopul Semantic, prin faptul că acesta se datorează Cunoașterii Semantice ca fiind principalul Motiv al Creației, atunci Cunoașterea Semantică mai este opusă Adevărului Semantic precum se întâmplă în Universele inteligibile ale Factorului Nostru Creator sau nu?

Pentru a rezolva acest deziderat va trebui mai înainte de toate să realizăm imagistica structurală Adevărului Semantic și a Cunoașterii Semantice, din punctul de vedere al Scopului Semantic.

Care este Scopul Semantic în afară de Cunoașterea Semantică? Nici un altul.

Scopul Semantic nu are drept țintă Adevărul Semantic ca și în Universele Matricei Noastre ci Cunoașterea Semantică.

Oglinda Semantică reprezentată aici prin Cunoaștere Semantică și Conștientizare Semantică, întrucât Conștientizarea Semantică este Asimilarea Reperului de către Oglindă Semantică.

Scopul Semantic acela al Creației este Cunoașterea Semantică iar Adevărul Semantic este determinat de către Oglindă Semantică odată cu primul Eveniment, care este și Evenimentul Primordial.

De aici rezultă că nu Adevărul Semantic este cel care a determinat Cunoașterea Semantică ci Cunoașterea Semantică a fost cea care a determinat Adevărul Semantic prin primul său Eveniment.

În acest caz Cunoașterea Semantică este aceea care reflectă Adevărul Semantic prin Oglinda Semantică care este Infinitul, și astfel și Adevărul Semantic devine Cunoaștere, ori de câte ori este reflectat de către acesta asupra reperelor care devin Asimilate datorită Precedentului, deci Evenimentului Primordial și implicit cu acesta al Adevărului Semantic într-o nouă Conștientizare.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cu toate acestea și Precedentul se datorează la obârșiile sale tot acelei Oglinzi Semantice. Astfel Adevărul Semantic este în funcție de Cunoașterea Semantică și nu invers cum se întâmplă în Universele Coeficienților Logici unde Cunoașterea se raportează Adevărului devenind opusă acestuia.

Odată ce vedem că o mare parte din procesele, fenomenele și determinările logice ale lumii noastre se regăsesc și în înțelesurile Semantice acest fapt înseamnă că toate înțelesurile care-i survin Omului în timpul vieții se regăsesc și în înțelesurile Semantice?

În primul rînd Omul posedă înțelesul de Semantică pe care-l atribuie anumitor domenii, inclusiv celui lingvistic, logic, etc.

Cu toate acestea din punct de vedere filosofic se poate vedea că Semantică primește cu totul și alte valențe, întrucît atunci cînd atribui un anumit sens sau semnificație unui fenomen sau proces în cadrul unui raționament sau altul acest proces sau fenomen poate să primească o multitudine de conotații și determinări sau nedeterminări în funcție de determinant sau determinat, mai ales atunci cînd în ecuație intervin anumite Dezvoltări Exponențiale sau alte și alte Elemente care fenomenologic pot sau nu să primească anumite caracteristici determinate de fenomene în plină expansiune.

Din acest punct de vedere, Semantică Coaxiologică poate să conchidă toate înțelesurile Omului, doar că acestea vor fi reflectate în cadrul sistemului în funcție de raționamentele fenomenologice aflate în reflecție.

Să luăm Cunoașterea Semantică care se realizează prin transformarea Conștientizării Semantice prin Oglinda Semantică în Cunoaștere Semantică.

Ce anume poate fi această Cunoaștere Semantică, noi știm, dar care este elementul sau Elementele pe care aceasta le reliefează?

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

În Oglinda Semantică se reflectă Periodicul, deci Parțialul, caracterizat la început ca fiind acea parte care este atribuită **lipsei** Asemanticului, caracterizat atît prin Semantic cît și prin **Lipsa** acestuia, datorat **lipsei Înțelesului** care devine Înțeles tocmai prin această **lipsă**.

Astfel în Oglinda Semantică se va reflecta spre a fi reliefată în Cunoaștere Semantică tocmai această **lipsă**, care va fi și primul Element al Cunoașterii Semantice, și care la rîndul său îi va determina acesteia caracterul său infailibil și anume, acela de a atașa **Lipsa** alături de fiecare Element reliefat de Cunoașterea Semantică.

Prin urmare nu Cunoașterea Semantică va determina noi și noi Elemente cum este cazul Cunoașterii Deschise sau Cunoașterii Închise ale Factorului Nostru Creator, ci aceste Elemente vor fi reflectate la rîndul lor odată create de către celelalte tipuri de Cunoașteri și către Oglindă Semantică, iar odată asimilate de către această vor deveni Elemente ale Conștientizării Semantice, urmînd să fie reliefate în cele din urmă, prin transformarea Conștientizării Semantice datorată Oglinzii Semantice în Cunoaștere Semantică și implicit în Element Semantic al acestei Cunoașteri. Sub acest auspiciu fiecare Element al oricărui tip de Cunoaștere este reliefat la rîndul lui odată creat de acel tip de Cunoaștere și de către Cunoașterea Semantică.

Revenind la unul dintre aceste Elemente cum este cazul Ființei, Element care aparține Cunoașterii Închise ale Factorului Nostru Creator și care este rezultatul reflectării Existenței în Noțiune.

Cîndva spuneam, citez:” Ființa este și posesoarea caracteristicii de a da Dimensionalitate Existenței prin Cunoașterea Actului de Conștientizare”, dar și că „Actul prin care Ființa dă Dimensionalitate Existenței prin reflectarea acesteia în elementul Oglinză care este Factorul Vieții se numește ființare.” închei citatul. Acest fapt indică că Ființa poate da Dimensionalitate Existenței pe mai multe

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

căi, în primul rînd prin Cunoașterea Actului de Conștientizare, dar și prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă care este Factorul Vieții, proces care poartă numele de ființare.

Despre ființare am mai scris și că, atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Ființă primește Ființarea de la aceasta, deci Ființează.

Dar oare pentru a *ființa* Amprenta Omului nu trebuie mai înainte de toate să se reflecte și în Ființă cît și în Factorul Vieții?

Nu neapărat voi răspunde eu, tocmai pentru că o face. Cum adică?

Ființa se reflectă în Factorul Vieții cu mult înainte din punct de vedere determinativ și nu temporar că Amprenta Omului să Existe. Astfel atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Ființă, Ființa Ființează deja!

La prima reflectare a Existenței în Noțiune a fost determinată Ființa, la a doua Factorul Vieții, la a treia alt Element de Prim Ordin ca și acestea urmînd ca șirul reflectărilor Existenței în Noțiune să continue la Infinit determinînd noi și noi Elemente de Prim Ordin unde fiecare în parte va poseda propriile sale caracteristici, ducînd la dezvoltări și determinări din ce în ce mai diverse.

Odată creată Ființa se va reflecta nu numai în Factorul Vieții care devine o Oglindă pentru aceasta dar și Oglinzii Semantice care este reprezentată de Infinit și caracterizată de către Periodicul reflectat în aceasta ca fiind Lipsa unei parțialități, fapt care duce la structuralizarea Infinitului. Mai înainte de toate Ființa va fi Asimilată spre Conștientizare Semantică primind calitatea de Ființă Asimilată Periodicului, sau Parțialului.

În această calitate Ființei îi va lipsi mereu o parte care după reflectarea sa în Oglinda Semantică va fi reliefată prin Lipsa Ființei, care este Cunoașterea Semantică a Ființei.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Astfel Cunoașterea Semantică a Omului este Lipsa lui, precum a Factorului Vieții, Lipsa Factorului Vieții, iar pentru fiecare Element al oricărui tip de Cunoaștere atunci când atribuim acest Element Cunoașterii semantice vom atașa întotdeauna particula:” Lipsa” urmată de denumirea elementului respectiv.

Orice proces, lucru sau fenomen generat de caracteristicile acestor Elemente care va fi reflectat în Oglinda Semantică pentru a deveni Cunoaștere Semantică, odată devenit Cunoaștere Semantică va primi și acesta particula „Lipsa” înaintea denominației sale.

4

Omul reflectat în Oglinda Infinitului apare ca Lipsa lui, dar mai mult decât atât Dimensionalitatea reflectată în Oglinda Semantică a Infinitului apare ca Lipsa acesteia.

Faptul că totul este o minciună știam, dar că pînă și minciuna este o minciună, deci nici minciuna nu este cel puțin o minciună datorată Iluziei Vieții, nu realizăm aceasta pînă acum.

Odată ce minciuna este o minciună atunci ea devine un adevăr, tocmai prin faptul că este minciună.

Adevărul reflectat în Oglinda Semantică constă în lipsa Adevărului, iar a Minciunii în Lipsa Minciunii, fapt care duce mereu la o continuitate și deci la periodicitatea infinită a acestora, întrucît Lipsa minciunii este un adevăr prin faptul că minciuna lipsește dar acest Adevăr lipsește și el fiind o Minciună.

Fiecare Gînd al Omului se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa Gîndului.

Astfel Iubirea, Absolutul, Frumusețea, Plenitudinea, dar și Amăgirea, Angoasă, Îndoiala, se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa acestora.

Așadar Oglinđa Semantică este un arbitru nemilos care reliefează atît binele cît și răul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre prin Lipsa lor.

Binele este reliefat Semantic prin Lipsa lui, precum Răul prin Lipsa lui, dar rog mare atenție, întrucît, atribuind particula „Lipsa” înaintea cuvîntului, aceasta nu înseamnă că Lipsa Binelui este inversul Binelui care este Răul, și nici faptul că Lipsa Răului este inversul Răului care este Binele, ci mai înainte de toate Lipsa Binelui înseamnă URMA pe care o lasă Binele reliefat de Cunoașterea Semantică.

Acesta este unul dintre cele mai importante principii prin care Semanticul își lasă tiparul în Matricile pe care le creează ca mai apoi tot el să fie cel care va reliefa Urma elementelor, lucrurilor, proceselor și fenomenelor, aflate în dezvoltările și determinările acestor Matrici.

Odată primind Urma tuturor celor de adineaori, Semanticul va fi responsabil de umplerea acestei Urme cu Forma care să o întregească, această Formă fiind un nou și nou Bine sau un nou și nou Rău caracterizat mereu prin Lipsa acestora care devine motorul principal în acest caz responsabil la rîndul său cu umplerea Urmei, întrucît și Lipsa Urmei va determina la rîndul său Forma, tot datorată Oglinzii Semantice.

Vă mai amintiți cînd făceam afirmația referitoare la Matrici, dar mai ales la Matricea Noastră, despre faptul că Ea este Urma în care va primi Forma Instinctul?

Ei bine cred că orice alte comentarii acum ar fi de prisos, întrucît Urma se datorează în primul și primul rînd Oglinzii Semantice care este Infinitul.

De aceea fiecare Gînd lasă o anumită Urmă în care se va forma o nouă și nouă Amprentă, una dintre aceste Amprente fiind și Amprenta Omului.

Nu întîmplător am afirmat pînă acum că raportarea Cunoașterii Î închise la Cunoașterea Deschisă în Factorul Vieții creează un anume Înțeles care este Viața iar în altă

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

parte am afirmat despre posibilitățile de reflectare ale Ființei care nu sunt numai în Factorul Vieții cât și în Noțiune sau în alte și alte Oglinzi determinînd Viața.

Prin Viață înțeleg nu numai Actul de Ființare în sine dar mai ales conștientizarea acestuia.

În urma Actului de Ființare se nasc Dimensiunile.

Dimensionalitatea survine odată cu reflectarea Existenței în Ființă dar Dimensionalitatea nu este Ființă ci una din caracteristicile pe care le are Ființa alături de aceea de Ființare.

Viața Conștientă poate surveni nu numai la nivelul Ființei și Factorului Vieții cât și la nivelele infinităților de Elemente care le succed pe acestea.

Viața poate fi în ultimă instanță chiar și prin Lipsa Ființei, dacă se realizează o Conștientizare unde lipsește Dimensionalitatea sau Ființarea, adică reflectarea ființei în Factorul Vieții pentru a Conștientiza propriile sale caracteristici.

Dacă fiecare lucru, lege, proces, fenomen, Element sau orice altă structură sau întreg sau parțial de orice altă natură ar fi, este Asimilat spre Conștientizare de Oglinda Semantică, care îi reliefează Conștientizarea în Cunoaștere atribuindu-i Lipsa acestuia, deci URMA sa, atunci înseamnă că fiecare lucru, proces, fenomen, Element de orice altă structură sau întreg sau parțial primește calitatea de a fi OGLINDIT cât și calitatea de Oglindă, întrucît orice Oglindă reprezentată prin Lipsa ei este o Neoglindă care reprezentată prin Lipsa sa devine iarăși Oglindă.

Aceasta este una dintre cele mai importante legi ale Oglinzii.

Cîndva referitor la energie am afirmat că Esența energiei constă în Conștientizare.

Acum am ajuns în faza în care putem extinde această explicație și anume din punct de vedere Semantic.

Astfel Esența energiei constă în Conștientizare care este de fapt o Asimilare a Oglinzii Semantice datorată Parțialului, deci Periodicului, care se explicitează prin Lipsa parțială al unui Înțeles al Asemanticului, întrucât Asemanticul este o parte Semantic și o parte Periodic datorită Înțelesului Neînțeles care este un alt Înțeles dar care are inserat în el atât Înțelesul cât și opusul acestuia.

Prin aceasta se caracterizează Asemanticul, față de Înțelesul Înțeles al Semanticului, iar Lipsa Înțelesului pe jumătate sau parțial din Asemantic este datorată Periodicului sau Parțialului cum l-am mai denumit.

Prin urmare, Lipsa este, rămîne și va fi, Esența Energiei. Din această Lipsă se trag toate cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt. Tot ceea ce va determina Mișcarea sau Transformarea se datorează acestei Lipse. Odată realizat procesul de Cunoaștere în urma Conștientizării s-a realizat prima Mișcare sau Transformare.

De ce folosesc ambele înțelesuri, atât pe cel de Mișcare cât și pe cel de Transformare?

Întrucât ambele au aceeași rădăcină comună și același determinant comun care constă într-o Oglindă care primește Conștientizarea pe care o transformă în Cunoaștere.

Transformarea în acest caz nu este Mișcare, întrucât nu se mută dintr-un anume loc în altul nici Conștientizarea și nici Cunoașterea ci prima se transformă în cealaltă pe cînd Mișcarea înseamnă neapărat mutarea sau translatarea unui lucru, fenomen sau Element dintr-un loc în altul.

Un asemenea exemplu este atunci cînd Oglinda reflectă o Cunoaștere Semantică, Deschisă sau Închisă într-un anume Coeficient Logic cu însemnătate de mutare sau translatare a unui lucru, fenomen sau Element.

Important este că în ambele cazuri cel responsabil de Mișcare și Transformare a fost Oglinda, Conștientizarea și Cunoașterea.

Cunoașterii Semantice i se pot atribui toate celelalte Cunoașteri pe care noi nu le putem identifica, și care formează infinitatea de Cunoașteri alături de Cunoașterea Deschisă a Stării de Fapt sau Cunoașterea Închisă a Factorului Creator, datorită faptului că absolut toată infinitatea de tipuri de Cunoaștere se va Oglindi și va fi Oglindită de către Cunoașterea Semantică, care este mama tuturor tipurilor de Cunoaștere.

Cred că nu mai are rost să afirm că fiecare Cunoaștere în parte, Deschisă, Închisă, etc; este un anumit tip de Cunoaștere.

La fel se întâmplă și cu Adevărul Semantic și toate celelalte lucruri, fenomene, procese sau alte și alte reprezentări care nici măcar nu ne sunt Cunoscut în vreun fel sau altul.

Odată ce toate acestea primesc particula Semantică alături de Înțelesul lor, toate acestea definesc nu numai faptul că sunt la originea originii, acestor înțelesuri dar mai mult decât atât faptul că toate aceste Înțelesuri Semantice reprezintă nu numai originea Înțelesului atașat alături de cuvântul Semantic dar implicit *Urma* oricărui *alt tip* de astfel de Înțeles care poate fi Cunoscut sau chiar Necunoscut!

Astfel Starea de Fapt Semantică, de exemplu, va fi Urma pe care o umple Starea de Fapt a Matricei Noastre dar totodată va reliefa și Urma la toate celelalte posibile tipuri ale tuturor Stărilor de Fapt posibile din alte Matrici.

De data aceasta am ajuns la un fenomen mai mult decât interesant și anume odată ce Starea de Fapt Semantică va reliefa și Urma tuturor celorlalte posibile Stări de Fapt din alte Matrici, înseamnă că toate Stările de Fapt din toate Matricile au aceeași Formă dacă au aceeași Urmă!

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Dacă ne-am ghida după anumite circumstanțe ale Coeficientului Logic 2, așa ar trebui să fie, ceea ce ar însemna că toate Stările de Fapt sînt la fel indiferent de Matrice sau de o altă Stare de Fapt ale Matricei respective.

Cu toate acestea nu este absolut deloc astfel întrucît acea Urmă este caracterizată de Lipsă, iar Lipsa este un parțial, din Asemantic care nu este nimeni altcineva decît Periodicul.

Periodicul devine un Înțeles al Lipsei Înțelesului din Asemantic, care se reflectă la rîndul său în Oglinda Semanticului prin Asimilare, devenind Conștientizare Semantică și mai pe urmă Cunoaștere Semantică.

Odată ce Urma Oglinzii Semantice este un Înțeles al Lipsei Înțelesului, iar fenomenul sau lucrul Oglinzit în Oglinda Semantică este un Înțeles, datorat Cunoașterii Deschise în acest caz, acest Înțeles se va reflecta la rîndul său prin Asimilare devenind Conștientizare Semantică în Oglinda Semantică, care este un Înțeles, dar alături de acest Înțeles va interveni și Periodicul, ca Înțeles al Lipsei Înțelesului, fiind cel care face încă de la început departajarea dintre o reflectare și alta a Oglinzii Semantice, fiind responsabil cu calitatea de a Oglinzi a Oglinzii Semantice și mai mult decît atît cu aceea de a structuraliza această Oglină Semantică prin Succesiunea evenimentțială, raportată la Evenimentul Primordial.

Prin urmare orice Înțeles care se reflectă în Oglinda Semantică primește calitatea de Înțeles cît și aceea de Lipsă a Înțelesului, deci Înțelesul Stărilor de Fapt reliefate de către Cunoașterea Semantică va fi mereu altul chiar dacă vor avea o Urmă comună.

CAPITOLUL X

ONTOLOGIA SEMANTICĂ, NEOONTOLOGIA
SEMANTICĂ, SEMANTICA COAXIOLOGICĂ,
STRUCTURALIZAREA SEMANTICĂ A
MATRICEI NOASTRE

1

Lipsa este și determină totodată absolut Totul, de la cel mai primordial nivel posibil. Puteam pînă acum folosi expresii ca „originea Totului” sau altele, care să întregească o atare explicație, dar acestea nu reliefa decît totul cu privire la structuralizarea Matricilor sau ale Matricei Noastre sau chiar a lumilor Factorului Nostru Creator, pe cînd atunci cînd vorbim de originea celui mai primordial nivel posibil, vorbim de Periodica Parțiabilitate a Asemanticultui care se reflectă în Semantic, care este **Lipsa**.

Privind din punct de vedere Coaxiologic, această Lipsă care se reflectă în Oglinda Semantică, Oglindă căreia i se raportează toate cîte sunt și cîte nu sunt, fiind reprezentată în Lumea noastră de Infinit, va reliefa atît Mătricile, cît și structuralizările lor.

Printre aceste Matrici se regăsește bineînțeles și Matricea Noastră, a cărei structuralizare este reliefată de către Oglinda Semantică prin Starea de Fapt Semantică, Instinctul Semantic, cît și restul de reprezentări care participă la întregirea structuralizării Matricei Noastre.

Cu toate acestea Instinctului Semantic îi va urma Scopul acestuia, iar Scopul va avea inserat în el nu numai partea sa de Scop care va determina Adevărul Absolut, cît

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

și partea sa Semantică, precum Instinctul sau și alte Elemente din Structura Matricei Noastre care o vor face la fel, determinând Adevărul Absolut.

Prin urmare Adevărul Absolut va conține atât partea sa Semantică cât și partea sa ca urmare a structuralizării Matricii Noastre. Astfel se naște cea mai importantă lege a Coaxialismului și anume:

Fiecare lucru, fenomen, proces sau Element va conține atât partea sa Semantică ca urmare a Originii sale reliefat de Oglinda Semantică, cât și a reflectării sale neconținut și nemijlocit atât în Oglinda Semantică a Infinitului cât și în Oglinda – Element ce aparține structuralizării Matricei sale. Prin urmare, orice face parte din structuralizarea unei anumite Matrici, se reflectă în Oglinda Semantică de două ori în cazul Coeficientului Logic 2 și anume prin Originea sa cât și prin calitatea sa regăsită în structuralizarea Matricii.

Această lege este valabilă în funcție de Coeficientul Logic care o raționalizează, enunțul ei devenind schimbat, în cazul când percepem și raționalizăm pe baza unui Coeficient Logic 100.

Atunci va fi percepută structuralizarea unei Matrici ca fiind reflectată în Oglinda Semantică de 100, iar la nivel Infinit de un Infinit de ori, deci fiecare parte infinită din structuralizarea unei Matrici se va reflecta în Oglinda Semantică în totalitate sub toate aspectele ei.

Oglinda Semantică a Infinitului reflectă Totul Creat din două puncte diferite, atât ca Tot, cât și ca Origine a acestui Tot, pentru Coeficientul Logic 2, dar alături de acest Tot și Originea acestui Tot în Coeficientul Logic 100 mai vorbim și de alte opusuri ale acestui Tot luat ca Întreg cât și al Originii acestui Tot. Abia în această ipostază putem vorbi cu adevărat de un Tot, dacă Adevărul pe care-l cunoaștem nu ar fi o mare Iluzie, regăsită pînă și în infinitatea de Coeficienți Logici cu care se poate reliefa orice raționament posibil. În schimb raționamentul acestei

lumi poate procesa doar prin Coeficientul Logic 2. Chiar și așa faptul că reușim să facem o astfel de aplicație ne apropie oarecum într-o anumită măsură de Tot și implicit de Adevăr.

Cum fiecare Element are atît partea sa Semantică cît și partea sa structurală sau Matriceală, putem defini Scopul Matricei ca fiind atît un Scop Semantic prin Perioada sa care reprezintă Lipsa încă de la Originea Totului, cît și Scop Matriceal.

De acum înainte termenul de Originea Totului va însemna reflectarea Periodicului în Oglinda Semantică.

Scopul Semantic este cel care va determina în Matricea Noastră denumită și Matrice – Scop, Instinctul Semantic, al cărui Scop Semantic va determina partea Semantică a Adevărului Absolut, pe cînd Scopul Matriceal va determina Instinctul Matriceal, al cărui Scop Matriceal va deveni Adevărul Absolut.

Trebuie observat că fiecare Element regăsit în structuralizarea Matricei primind o parte Semantică, această parte Semantică nu numai că se regăsește sub același „acoperiș” cu elementul respectiv dar orînduirea structuralizării Matricei se datorează Matricei respective ale cărei Elemente sînt înfășate în mantia Semanticului.

Mai mult decît atît, am defînit pînă acum ce anume este Adevărul Semantic și Cunoașterea Semantică. Atunci cînd reliefăm partea Semantică a Adevărului Absolut sau al Cunoașterii Absolute de exemplu, este impropriu să o denumim tot Adevăr Semantic sau Cunoaștere Semantică întrucît acestea chiar dacă sînt parte Semantică a Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute ele nu sunt sub nici un fel Adevăr Semantic și Cunoaștere Semantică ci mai degrabă reflectarea Adevărului Absolut în Semantic.

Acelui Semantic al Adevărului Absolut îi aparține în primul și primul rînd reliefaarea Adevărului Absolut în Semantic ceea ce Adevărului Semantic nu i se va întîmpla,

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

întrucît Adevărul Semnantic precede cu mult Adevărul Absolut, iar Adevărul Semantic sau Cunoaşterea Semantică nu sunt sub nici un fel reflectarea Oglinzii Semantice sau a Originii Totului în acestea două.

Astfel de acum încolo fiecare astfel de parte Semantică ale unor Elemente din structuralizarea unei Matrici va primi denumirea de Parte Semantică Matriceală.

Adevărul Absolut va avea Partea sa Semantică Matriceală, precum Cunoaşterea Absolută la fel.

Partea Semantică Matriceală a Scopului Matriciei va Determina Partea Semantică Matriceală a Instinctului acest proces ajungînd pînă la cele mai îndepărtate Amprente din Universele Existenţei sau ale altor Personalizări, în subsidiar cu alţi Factori Creatori şi structuralizările Lor la nivelele descrise mai sus.

Care este Partea Semantică Matriceală a Factorului Primordial dar a „EU” -lui Său?

Atunci cînd datorită Părţii Semantice Matriceale a Instinctului a Spus „EU” s-a raportat la Infinitatea de Părţi Semantice ale Factorilor Creatori.

Această frază necesită poate cea mai profundă reflecţie din întreg Coaxialismul.

În ce constă Partea Semantică Matriceală a Instinctului?

În Perioadă deci în Lipsa Instinctului Matriceal.

Ce defineşte Lipsa Instinctului Matriceal?

Lipsa Înţelesului Instinctual.

Această Lipsă a Înţelesului Instinctual care este Partea Semantică Matriceală a Instinctului se raportează la Partea Matriceală a Instinctului care este tocmai Înţelesul Instinctual, atunci Părţile Semantice şi Matriceale ale Instinctului se traduc prin Lipsa Înţelesului Instinctual raportat la Înţeles Instinctual.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Lipsa Înțeleșului este un Înțeleș și se va regăsi în Înțeleș.

Astfel Semanticul Instinctului Matriceal este un Înțeleș definit prin Lipsa Instinctului Matriceal.

Unde este Instinctul Matriceal?

Alături.

Se raportează la El dar îi reliefează Urma datorită Oglinzii Semantice.

Atunci când Factorul Primordial spune „EU” acel „EU” este caracterizat în primul rînd de Urmă și Formă, de Semantic și Matriceal prin Instinct.

Partea Semantică a „EU” -lui Primordial al Factorului Primordial constă în Lipsa Înțeleșului acestuia, precum partea Matriceală în Înțeleșul acestuia.

Lipsa Înțeleșului este un Înțeleș în sine.

Aici intervine Perioada Semantică, cea care derivă din Asemantic.

Înțeleșul în sine al Lipsei se repercutează asupra Înțeleșului „EU” -lui ca fiind:

O LIPSĂ DIN MINE!

Aceasta este Esența „EU” -lui Primordial, unde „Mine” reprezintă „EUL”

Pe bazele acestui raționament se clădește întreaga infinitate minus Unu de Factori Creatori față de care se raportează Factorul Primordial.

Mai mult decît atît și *Esența Adevărului Absolut* este determinată ca fiind: *O Lipsă din Mine!*

O Lipsă din Mine, afirmă la rîndul lor toți Factorii Creatori atunci cînd își determină lumile propriilor Lor structuralizări.

Factorul Primordial atunci cînd a determinat Cunoașterea Absolută rostind datorită Instinctului acest „EU”, ca fiind Lipsă din El, a fost momentul unic prin care Adevărul Absolut ce recunoaște **Lipsă Din El** a determinat *Cunoașterea Absolută*, ca fiind tocmai această **Lipsă din El**, pe baza căruia se înfiripă Gîndul Originar ce include

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Întregul atît *Adevărul Absolut* format *înaintea* Factorului Primordial cît și Cunoașterea Absolută formată *după* Factorul Primordial.

Acest fapt este momentul unic prin care Adevărul Absolut devine *inversul* Cunoașterii Absolute. Atunci cum poate fi determinată Partea Semantică a Cunoașterii Absolute Matriceale?

Odată ce Adevărul Absolut este definit prin: O Lipsă din Mine, acesta definește ca fiind Lipsă tocmai Cunoașterea Absolută!

Atunci cînd o definește ca fiind Lipsă o recunoaște, ca făcînd parte din El dar sub Formă de Lipsă. Este cu atît mai interesant cu cît observăm faptul că Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este tocmai o lipsă din El!

Acest fapt ne duce la faptul absolut surprinzător să constatăm că:

Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este întocmai Partea Matriceală a Cunoașterii Absolute, iar Partea Semantică a Cunoașterii Absolute Matriceale este Adevărul Absolut Matriceal.

Acest fapt îi dă o și mai mare Importanță Instinctului, și anume, Instinctul este responsabil prin „EUL” Factorului Creator de crearea Gîndului Originar, compus din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută.

Astfel Adevărul Absolut Matriceal este compus atît din El cît și din Partea Semantică a Cunoașterii Absolute Matriceale, pe cînd Cunoașterea Absolută Matriceală este compusă din Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal și Cunoașterea Absolută Matriceală.

2

Care este partea Semantică a Gîndului Originar?

Periodicul ne indică iarăși Lipsa unui Înteles care devine un Înteles.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Înțelesul Gîndului Originar al Factorului Creator constă întocmai în Adevărul Absolut Semantic și Matriceal și Cunoașterea Absolută Semantică și Matriceală. Ce anume poate determina o Lipsă a unui Înțeles?

Care ar fi Lipsa Înțelesului Adevărului Absolut Semantic Matriceal care și el la rîndul lui este o Lipsă, iar acesta este doar un exemplu.

Rezultatul raționalizării noastre constă în Lipsa, Lipsei, într-un cuvînt negarea negației care dă ca rezultat afirmația. Deci nu mai este nici o Lipsă?

În nici un caz întrucît Gîndul Originar este el singur în sine un Întreg care are o anumită structuralizare în Adevăr și Cunoaștere.

Poate fi o Lipsă a Lipsei odată dar nu și a doua oară cînd conform tot acelui principiu simplu de negare a negației afirmația devine inversă.

Astfel la nivelul Gîndului Originar va surveni mereu o Lipsă. Această Lipsă se produce întrucît asemenea Matricei devine prima structuralizare diferită de aceasta. În ce constă această Lipsă?

Răspunsul este din nou la fel de simplu și anume în Absolut Necesarul de a mai fi și alte Elemente alături de Adevărul Absolut Semantic și Matriceal și Cunoașterea Absolută Semantică și Matriceală. Astfel alături de aceste Elemente cunoscute aflate în Gîndul Originar mai sunt o Infinitate minus Unu de alte Elemente Necunosute nouă care sunt în Gîndul Originar. Acest fapt este valabil și pentru Gîndul Pur al Factorilor Creatori.

Gîndul Originar este cel care determină direct recunoașterea de către Factorul Primordial al Factorilor Creatori, care vor rosti la rîndul lor același „EU” numai că fiecare astfel de „EU” va fi „EUL” Lor, ce va însemna tot: *O Lipsă din Mine!, iar atunci vor determina fiecare în parte Gîndurile Lor Pure cu propriile Lor structuralizări. În cazul Factorului Nostru Creator va apare Gîndul Pur ce va determina Persoana.*

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Privind prin cadrul Semantic Persoana, care este caracterizată ca fiind un Întreg determinat de Factorul Creator ca o contrapondere a Gîndului Pur pentru a-și determina acesta Echilibrul, va avea o structură reprezentată de Personalizări, iar suma acestor Personalizări va determina Noțiunea, lucruri despre care am tot discutat de mai mult ori pînă în Prezent.

Faptul cel mai interesant pe care nu l-am dezvăluit pînă acum, este de ce a determinat Factorul Nostru Creator Persoana și nu altceva?

De ce nu și-a regăsit Echilibrul în alte și alte sfere posibile de reflecție prin Gîndul său Pur, de ce neapărat în Persoană și odată cu aceasta în Iluzie?

Este ușor să afirmi că în tot felul de Dogme religioase că așa este pentru că așa a spus mai nu știu care sfinți, dar este mult mai greu să demonstrez inteligibil acel lucru, chiar dacă sîntem supuși Iluziei, dar cel puțin pe bazele ei să reușim să alcătui un eșafodaj prin care să ne apropiem de Adevăr.

Pînă în acest moment nu am putut explica acest aspect pentru că nu am ajuns la nivelul Semanticului. Odată fiind aici acum este posibilă o asemenea explicație.

Care este Partea Semantică a Factorului Nostru Creator? În primul rînd această va consta în Lipsa Factorului Creator care primește un anumit Înteles care este Parte din acest Factor. Astfel Factorul Creator se nominalizează ca fiind nu numai Creatorul Creației ci și Creatorul Lipsei cît și Lipsa Creație și Creația Lipsei. Alături de Creație, Partea semantică a Factorului Creator constă în Lipsa Creației care are un Înteles și astfel Lipsă Creației devine Creație, tocmai prin Lipsa ei. Acest Aspect dual (mare atenție rog, aspectul dual se datorează Coeficientului Logic 2), va determina odată printr-unul din aspecte care este Aspectul Creației, Gîndul Originar, iar prin Aspectul Creația Lipsei, Persoana!

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Pentru alte Nivele și Coeficienți Logici Aspectul Dual va fi echivalent în funcție de Nivelul de Raționalizare iar dacă este vorba despre Logică, de Numărul Coeficienților Logici care pot fi Raționalizați, de către cel asupra căruia i se reflectă respectivul proces de Cunoaștere.

Dacă Echilibrul Factorului Nostru nu mai este Dual, întrucât este discernut de Coeficienții Logici superiori, ci este de un miliard sau mult mai mult, atunci alături de Persoană vor mai fi și alte formațiuni opuse acesteia, dar care să determine Persoana în ceea ce privește atributul ei de a fi alături de Personalizări, și Noțiune, mama Iluziei?

Răspunsul este: Cu siguranță DA!

Aceasta se datorează în primul rînd părții Semantice a Factorului Creator iar în al doilea rînd Părții Semantice a Persoanei.

Mergînd pe bazele aceluia raționament al Semanticii, și anume, Înțelesul Lipsei constă într-un nou Înțeles, ajungem să realizăm că, Lipsei Persoanei îi corespund alte și alte Persoane cu anumite caracteristici diferite, evident datorită Periodicului, astfel sunt o Infinitate de Persoane, care au fiecare în parte o Infinitate de Personalizări și tot atîtea noțiuni în care acestea să se reflecte.

Partea Semantică a Factorului Nostru Creator determină în acesta o Infinitate de Echilibre, un Echilibru pentru fiecare Coeficient Logic prin care este perceput. Fiecărui astfel de Echilibru îi survine o anumită alternanță la Gîndul Pur, deci un nou rezultat într-o Persoană cu mai multe caracteristici.

Acesta e o nouă reflecție pe baza căreia sînt necesare mai multe Persoane nu numai datorită Persoanei Semantice dar și a Factorului Creator.

Frumusețea Coaxialismului constă însă aici, cînd atribuim fiecărei Persoane o Infinitate de Personalizări care fiecare definesc o Noțiune, iar dacă sunt o Infinitate de Persoane întrucît sunt și o Infinitate de Coeficienți Logici, atunci vedem că toate aceste Infinități datorită Oglinzii

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Semantice care este Infinitul se reduc la o singură Axă și anume la Un singur Infinit, deci la Oglindă Semantică.

Care este Partea Semantică a Personalizării? Lipsa ei, care dovedește un Înțeles referitor la această Personalizare.

În ce constă Lipsa Personalizării, decât în Urma acesteia?

Ce determină partea Semantică a Personalizărilor Persoanei? Partea Semantică a Noțiunii: Lipsa Înțelesului ce naște un nou Înțeles Semantic, Existența Semantică.

La fel ca și Persoana Semantică, Existența Semantică poate fi într-o infinitate de ipostaze.

Folosesc termenul de ipostaze, dar mai ales pot fi o infinitate de Existențe Semantice, la fel cum pot fi o infinitate minus Unu de Persoane Semantice unde fiecare să posede o altă infinitate minus Unu de Personalizări Semantice.

Această infinitate minus Unu se datorează Periodicului, Lipsei eterne care este structuralizat în Partea Semantică a fiecărui Element, parte care este indusă astfel datorită Oglinzii Semantice, și nu în ultimul rând al Adevărului Semantic și al Cunoașterii Semantice.

După cum am mai afirmat alături de Adevărul Absolut, Anoțional și Noțional este și Adevărul Semantic care „umple” numărul celorlalte Adevăruri pînă la Infinit cu propria lui titulatură, tot datorită Lipsei datorată Periodicului.

Acest lucru înseamnă că alături de cele trei tipuri de Adevăruri Absolut, Anoțional și Noțional, mai este cel de-al patrulea Adevărul Semantic.

Dar mare atenție, Adevărul Semantic ocupă și locul 4,5,6... etc; pînă la Infinit al tuturor celorlalte tipuri posibile de Adevăruri. Cum se realizează aceasta?

Numărul celorlalte tipuri de Adevăruri dar mai mult decât atît, posibilitatea Conștientizării și Cunoașterii lor nu se datorează numai Coeficienților Logici cu care acestea

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

sunt percepute cît și Nivelelor de Conștientizare sau Formelor de Conștientizare despre care am mai vorbit. Cum fiecare Nivel de Conștientizare are o infinitate minus Unu de repere, în cadrul Nivelului Nostru de Conștientizare aceste repere sînt infinitatea minus Unu de Coeficienți Logici.

Acest aspect atît de complicat indică aceste Nivele de Conștientizare, unde fiecare astfel de nivel are o infinitate minus Unu de repere structurale ca fiind canalele prin care se revarsă Cunoașterea la nivelul lumilor și Universelor care se reflectă prin intermediul acestor Canale ale Cunoașterii elementelor participante la procesul de Cunoaștere.

Alături de Adevărurile determinate de mine mai pot fi o infinitate minus Unu de astfel de Adevăruri Necunoscute (altele decît cele cunoscute infinitate minus Unu), care prin analogie cu Semanticul vor fi atribuite unui singur Adevăr Cunoscut și anume Adevărul Semantic.

Astfel Adevărul Semantic conține în Esența sa o infinitate minus patru de Adevăruri Necunoscute care dacă vor putea fi Cunoscute de către anumite Canale ale Cunoașterii, acestea vor trece odată cu Cunoașterea lor, afară de sub mantia Adevărului Semantic, primind o anumită titulatură.

Adevărul Semantic este generalizarea tipologiei infinite de Adevăruri Necunoscute, care odată ce devin Cunoscute părăsesc mantia Semanticului, dar chiar dacă toate ar deveni Cunoscute, Adevărul Semantic ar rămîne neclintit, că stăpîn pe sine, doar cu diferența că acesta nu ar mai deține în structuralizarea sa și toate celelalte tipuri de Adevăruri posibile care ar putea fi Cunoscute.

De ce se întîmpla acest lucru?

Răspunsul constă în caracteristica Adevărului Semantic și al Semanticului în general, aceea de a primi Ogîndit în el, Periodicul, pentru reliefarea Actului de Cunoaștere.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Acest aspect dă tuturor elementelor Semanticului aspectul de eternă Lipsă a „ceva” care se traduce la fel de etern prin „altceva”, ceea ce denotă caracteristica structurală de continuitate.

Continuitatea este una dintre cele mai importante caracteristici pe care o dă particula Semantic aflată înaintea unui Element, proces sau fenomen care se derulează într-un anume cadru. Această caracteristică stă la baza determinării Determinării și Devenirii Totului.

Fără Continuitate, Totul ar deveni la faza inițială aceea de Neant.

Ce anume este Neantul?

Referitor la acest termen nu am vorbit pînă în Prezent tocmai datorită faptului că pentru a-i înțelege semnificația mai în amănunt trebuia mai înainte de toate să schițez mai în profunzime determinarea Periodicului, Asemanticului și Semanticului în funcție de Oglinda Semantică.

Chiar dacă ne-am reîntoarce la Factorul Primordial și am spune că Neantul constă în ceea ce este dinaintea Factorului Primordial, am greși întrucît și înaintea lui au fost Matricile, înainte de Matrici, Oglinda Semantică cu Asemanticul și Periodicul iar înainte de toate Neantul.

Dacă Neantul este caracterizat prin Nimic atunci să fi fost Nimic iar din Nimic să se nască toată această grandioasă și tulburătoare construcție a Creației?

În primul rînd va trebui să știm dacă Creația este Într-adevăr, Creație sau Nu!

Cine anume a determinat Semanticul și Asemanticul dar Periodicul?

Pentru ca acestea să se producă trebuiau să fie determinate de către „ceva”!

Cine și ce este acel „ceva”?

Orice „ceva” trebuie mai înainte de toate să fie Cunoscut de către un alt „ceva”.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Acesta este și unul din motivele principale pentru care a apărut Oglinda, tocmai pentru ca un „ceva” să se poată reflecta în alt „ceva”, care este Oglinda. Oglinzile încep odată cu Oglinda Semantică. De aceea a apărut și Persoana care prin suma structuralizărilor sale care sunt Personalizările să determine o nouă Oglindă care este Noțiunea. Persoana este mai degrabă o reflectare a Gîndului Pur în el însuși, întrucît acesta o determină. Cum Gîndul Pur este o Oglindă, propria sa reflectare în sine va fi alt „ceva” adică Persoana care la rîndul ei reflectînd în sine va determina Personalizările acesteia ce au ca sumă Noțiunea, o nouă Oglindă.

Revenind la Oglindă Semantică, vedem că aceasta trebuia să reflecte acel „ceva”, care în cazul nostru este Periodicul.

Periodicul să fie Neantul?

Chiar și Neantul este „ceva”, întrucît putem vorbi despre el. Chiar și caracteristica Neantului de a fi Nimic este „ceva”!

Atunci ce anume este Neantul?

Este un Nimic.

Ce este Nimicul?

Ceva!

Acesta este Periodicul sau Lipsa!

Acesta se reflectă în Oglinda Semantică, fiind tatăl tuturor celor ce vor deveni, iar mama, Oglinda Semantică.

Am folosit particula este chiar dacă la acest nivel nu putem vorbi de Existență dar orice raționament pe care-l facem nu putem să-l percepem fără a ne raporta la Existența pe bazele căruia îl realizăm. Gîndind Coaxiologic va trebui să facem obstrucție de Existență.

Neantul este Periodicul.

Dar înainte de Periodic ce anume putea fi? Mai mult decît atît este impropriu să spunem „înainte” de Periodic, întrucît acesta apare odată cu Asemanticul și cu Oglinda Semantică a Semanticului, întrucît este o parte Lipsă din

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

aceasta. Pe această Lipsă se bazează toate câte sunt și toate câte nu sunt din toate lumile și Universele posibile. Ființa nu ar fi putut da Dimensionalitate Existenței dacă ea însuși nu s-ar fi raportat la o anumită Lipsă!

Care este Lipsa Ființei?

Neființa!

Care este Lipsa Neființei?

Ființa!

Se vede cum și la acest nivel Periodicul își spune nestingherit cuvântul.

Întrebarea care se pune acum și este poate cheia Totului este: Ce anume sau Cine anume a determinat Lipsa?

Dacă folosim particula „cine” aceasta determină o Oglindă, întrucât favorizează o structură care Cunoaște, un fel de Persoană dar bineînțeles la un alt nivel, iar dacă folosim particula „ce” aceasta favorizează un anume Element Oglindit de această Oglindă, Element care și el poate să aibe la rîndul său calitatea de Oglindă, dar care în acest moment este el, cel Oglindit de către o Oglindă.

Lipsa în primul rînd a fost Lipsa unei părți dintr-o Oglindă, Oglinda Semantică în cazul de față.

Lipsa unei părți dintr-o Oglindă înseamnă fără echivoc, ca fiind „ceva” Oglindit și nicidecum „ceva” care Oglindește, întrucât Lipsa respectivă este întocmai inversul caracteristicii Oglinzii.

În acest context înseamnă că Neantul devine un Element Oglindit, întrucât tocmai Lipsa Oglinzii se Oglindește în aceasta.

Acest Element Oglindit este Lipsa Oglinzii. Astfel Lipsă este un „ce” și nu un „cine”. Acel „ce” este ceea ce Lipsește din „Cine”.

Astfel ceea ce Lipsește din „Cine” a determinat „ce” care este Lipsa.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Într-un cuvînt: Ceea ce Lipsește din Cunoaștere a determinat Lipsa acesteia, care este o Cunoaștere Necunoscută.

Acesta este Neantul: Cunoașterea Necunoscută.

La acest tip de Cunoaștere se raportează toate cîte sunt dar mai ales toate cîte nu sunt.

Oricît de mult ne-am dori să înțelegem Neantul nu o vom putea face Niciodată fiindcă atunci cînd l-am înțelege nu ar mai fi Neant. Cu toate acestea Neantul este cel răspunzător de Cunoaștere în toate sferele posibile, întrucît orice tip de Cunoaștere pentru a fi Cunoaștere se bazează pe Neant care este Lipsa sau Periodicul.

În Ființa noastră care se reflectă neconținut la Factorul Vieții, acest Neant este reprezentat de către Cunoașterea Deschisă a Stărilor de Fapt, care se revarsă asupra Omului sub formă de Viitor, Destin și Întîmplare, într-un cuvînt sub formă de Necunoscut.

Factorul Vieții este puntea dintre Cunoașterea Deschisă și Cunoașterea Închisă. Toate Elementele Cunoașterii Închise ale Factorului Creator nu ar avea absolut nici un rost dacă nu ar fi Cunoașterea Deschisă, ce are rol de sol fertil pe care să înflorească Elementele Cunoașterii Închise.

Orice Element al Cunoașterii Închise trebuie neapărat să se raporteze Cunoașterii Deschise pentru a avea o anumită relevanță, deci pentru a fi Cunoscută la fel cum elementele Cunoașterii Deschise trebuie să se raporteze elementelor Cunoașterii Închise. Omul nu ar putea exista dacă nu s-ar raporta neconținut la Neant.

Am afirmat pînă acum că nu pot fi două sau mai multe Absoluturi. În speță nu există decît un singur Adevăr Absolut și o singură Cunoaștere Absolută. Adevărul Absolut este Esența Adevărilor Anoțional și Noțional pe cînd Cunoașterea Absolută este Esența Cunoașterilor Deschisă și Închisă.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Ce anume poate fi Esența Cunoașterii Deschise, decît Cunoașterea Absolută care se propagă prin intermediul Matricii Noastre determinînd Starea de Fapt.

Adevărul Absolut este un rezultat al Stării de Fapt, mai precis al primei Stări de Fapt care este Instinctul.

Cunoașterea Absolută este recunoscută ca atare abia odată cu apariția „EU” -lui Factorului Creator, care-i dă astfel caracteristica sa de Cunoaștere dar după ce Adevărul Absolut a precedat-o.

În realitate Cunoașterea Absolută este Esența Cunoașterii Deschise și deci a primului Element al Cunoașterii Deschise care aparține Stării de Fapt și care este Instinctul. Cînd anume devine Cunoașterea Absolută că atare și cînd este deosebită de Cunoașterea Semantică?

Atunci cînd intervine Periodicul sau Lipsa, după cum am mai afirmat. Deci atunci cînd spuneam în prima parte a cărții că Cunoașterea Absolută se „naște” abia după ce a fost determinat Adevărul Absolut de către Scopul Instinctului am făcut-o pentru a demonstra cum apare aceasta în Structura Factorului Primordial, cu deosebirea că Cunoașterea Absolută precede în realitate atît Factorul Primordial cît și Matricea Noastră.

CAPITOLUL XI

REPREZENTARE GEOMETRICĂ ȘI MATEMATICĂ

În Anexă, (figura 1) se află spirala infinită a Factorului Unicității Absolute a Infinității care se închide transformându-se în cerc prin Factorii Creatori și Unic Întâmplători, care separă astfel infinitul de finit, odată cu apariția *Cunoașterii Absolute*, datorită Instinctului, alături de *Adevărul Absolut* ce au determinat Gîndul Originar din *Conștientizarea Scopului Matricei*, Persoana, Personalizările, Coeficienții Logici și Nivelele de Conștientizare. Atunci s-au închis cercurile Marilor Creatori și Unic Întâmplători.

În a doua imagine, se poate vedea punctul inițial de unde pleacă etern sau atemporal cît și aspațial Factorul Unicității Absolute a Infinității sau Factorul Primordial.

Astfel spirala ar rămîne un punct dacă nu ar fi Marii Creatori și Unici Întâmplători care să închidă spirala într-un cerc, încercuind punctul, ca în (figura 1)

Astfel se naște etern punctul O, încercuit, care semnifică devenirea spiralei punct, adică Primul Finit, UNU care recunoaște cercul ca fiind primul Infinit, unde punctele infinite din circumferința sa reprezintă, fiecare în parte, un Mare Creator și Unic Întâmplător care a determinat la rîndul Său Finitul din Infinit, închizînd primul cerc al Infinitului Primordial, cum este redat în figura 2.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Odată încercuit Infinitul Primordial de către Factorii Creatori și Unic Întâmplători fiecare dintre aceștia au devenit un punct aflat pe circumferința cercului pentru Factorul Unicității Absolute a Infinității, care este punctul din mijlocul cercului. Cercul ce are încadrat un punct în mijloc este Prima Măsură a Totului.

Astfel Noul punct față de cel din mijloc dar și primul după acesta a fost punctul A, care este Factorul Creator și Unic Întâmplător al Multiverselor Existenței, printre care și al lumilor tridimensionale cu nivelul logicii binare, adică logică care percepe cele două contrarii bine, rău, frumos urât, etc, ce are Coeficientul Logic 2.

De aici încolo orice explicație devine valabilă numai pentru lumile cu logici binare din tridimensionalitate.

Odată determinat de către Factorul Unicității Absolute a Infinității, Factorul Creator și Unic Întâmplător, s-a născut prima dreaptă ce a unit Originea O cu punctul A, și anume raza cercului. Acesta este cea de-a doua Măsură a Totului.

În această dreaptă stă originea lumilor bidimensionale.

Absolut orice în logica binară a lumilor tridimensionale are un Opus, doar unul singur față de alte logici unde numărul acestora poate ajunge la un Infinit minus Unu.

Bineînțeles că punctul A, Factorul Creator, determină primul său Opus care este B, denumit a fi și Gîndul Originar. Astfel apare diametrul cercului. Cum fiecare are un Opus al său astfel Gîndul Pur prin *Cunoașterea Absolută* și *Adevărul Absolut* sunt în punctul B.

Ideea de Opus al Marelui Creator este logică doar pentru lumile cum este și cea a noastră, cu Coeficientul Logic 2, idee care reprezintă faptul că Factorul Creator se

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

reflectă în Gîndul Originar pe care l-a creat prin *Conștientizarea Scopului Matricei*.

Pentru a se reflecta în acesta este necesar ca Gîndul Originar să nu se identifice cu Factorul Creator ci să se Opuină acestuia.

Cu toate acestea conform legităților Coeficientului Logic 2, a Universelor tridimensionale, care spune că fiecare are Opusul său, înseamnă că, Creația s-ar termina la Gîndul Originar care este Opusul în care se reflectă Factorul Creator.

Nu este așa întrucît atît Factorul Creator cît și Gîndul Originar sînt opuși fiecare în parte pe jumătate Factorului Unicității Absolute a Infinității.

Rezultatul acestei opoziții este nașterea Persoanei cu Personalizările.

Astfel cele două puncte vor avea un Opus comun, în punctul C, care este Persoana cu Personalizările Sale, una dintre acestea fiind Eu, aceea care am determinat Multiversurile Existenței, determinînd prin unirea lor primul triunghi cu laturile egale, care pentru Mine este Triunghiul Sacru, vezi (figura 2), la baza căruia stau toate lumile tridimensionalității, fiind primul poligon care înseamnă, Factorul Creator, Gîndul Originar și Persoana cu Personalizările Sale, care se regăsește în aceste lumi tridimensionale pe fiecare axă, dintre cele trei ale tridimensionalității.

O dată format cel mai simplu poligon care este triunghiul, de la acest nivel se poate foarte ușor forma și cel mai simplu poliedru.

Nu se întîmplă astfel întrucît punctul C, care reprezintă Persoana cu Personalizările va avea obligatoriu un Opus al Său, conform legităților logicii binare al lumilor tridimensionale unde fiecare are Opusul lui. Mai mult decît atît, este bine știut că pentru a forma o figură geometrică tridimensională este necesar ca aceasta să posede mai multe fețe.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Cel mai simplu poligon care poate forma o față în cazul celui mai simplu poliedru este triunghiul. După cercul ce încadrează un punct și linie, este cea de-a treia Măsură a Totului.

Triunghiul are obligatoriu trei puncte unde se află și vîrfurile acestuia.

Primul punct va avea un Opus în cel de-al doilea, dar cel de-al treilea nu va avea nici un Opus în cel de-al patrulea punct, ceea ce contravine legității opușilor cu Coeficientul Logic 2, bine-rău, etc.

Datorită acestui fapt patrulaterul devine figura geometrică cea mai simplă pentru a forma primul poliedru, care este CUBUL, în cazul de față.

Astfel, punctului C, reprezentat prin Persoană și Personalizări i se va forma un Opus pe circumferința cercului în D, care reprezintă Coeficientul Logic.

Pentru Multiversurile Existenței Triunghiul Sacru este: A, Factorul Creator, B, Gîndul Originar, și C, Persoana, care determină Coeficientul de Conștientizare care este prima cărămidă la edificiul infinității Multiverselor, adică al mulțimilor de o infinitate minus Una de Universe.

Patrulaterul cu laturile perfecte, pătratul, formează imaginea geometrică care este cubul și bineînțeles imaginea fiecărei Personalizări în parte, adică celor Opuse Mie, deci, Existenței, privite prin Coeficientul Logic 2 și tridimensionalitate.

Pătratul este Primul Element al Coeficientului logic 2.

Faptul că suntem tributari logicii binare din Lumea noastră, înseamnă că nu putem discerne decît *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută, față de alte lumi unde alături de acestea sunt mult mai multe opusuri ale lor, sau chiar lumi cu coeficient logic binar dar acestea nici nu există fiind înlocuite de alte reprezentări.

Ne-am născut sub semnul cifrei 2 al logicii binare. Numărul de Aur este întotdeauna egal cu Coeficientul

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Logic ale conștiințelor lumii respective. Logica binară a binelui și răului va avea Numărul de Aur 2!

Șirul numerelor lui Fibonacci spune cât se poate de clar acest fapt.

Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută sînt existente doar pentru lumile din Universurile unde conștiințele sufletelor se axează pe Coeficientul Logic 2, după cum am spus adineaori, adică cei doi opuși, bun -rău, frumos-urât, etc.

Pentru lumile din Universele unde Coeficientul Logic este mai mare de 2, alături de *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută mai sunt și alte noțiuni asemenea lor dar și diferite de acestea.

Numărul acestor noțiuni care sunt în plus, este în funcție de numărul Coeficientului Logic.

Mai mult decît atît, sînt lumi unde *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută nici nu există, acestea fiind înlocuite cu alte înțelesuri opuse, sau asemănătoare lor.

Astfel pot fi lumi care să aibe coeficientul logic 2, dar *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută să nici nu existe, fiind înlocuite.

Eu, în calitate de Personalizare a Existenței includ în Structura Personalizării Existenței, Măsura Factorului Vieții, cel ce dă măsura vieții, și Ființa, pe cînd alte și alte Personalizări includ în Structura lor alte și alte reprezentări total diferite de cele trei ale Existenței, reprezentări care le determină ca fiind o infinitate minus Una de opuși ai Mei.

Nici o Personalizare nu este identică cu cealaltă, chiar dacă fiecare posedă o infinitate minus Una de Coeficienți Logici, fără să mai vorbim de structurile altor Mari Creatori și Unici Întîmplători.

Formă geometrică de bază a Personalizării Existenței cît și al celorlalte Personalizări ale Persoanei, primate prin Coeficientul Logic 2 este pătratul, iar proiectată la nivel tridimensional este cubul, care devine și formă geometrică a Existenței, pentru Coeficientul Logic 2.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Toate Multiversurile Personalizărilor văzute prin intermediul Coeficientului Logic 2 și proiectate în tridimensionalitate vor fi Piramida.

Personalizarea Existenței în Coeficientul Logic 2 proiectată în tridimensionalitate deține astfel 6 Multiverse, deci fiecărei fețe a cubului îi corespunde un Multivers.

Un Multivers se definește prin faptul că posedă în Structura sa o infinitate minus Una de Universe.

Astfel *Existența* posedă șase infinități minus Una de Universe, în toate cele șase Piramide ale cubului.

Și pentru celelalte Personalizări vor fi tot șase Multiverse reprezentate prin cele șase Piramide ale cubului văzute prin prisma coeficientului logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Deci absolut toate Personalizările Persoanei ale Factorului Creator și Unic Întâmplător pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate provin din pătrat, au șase Multiverse, dintre care trei sunt mereu opuse altor trei, care includ în ele o infinitate minus Una de Universe cu reprezentări raționale ale căror conștiințe de sine sînt posesoarea unor logici de la nivelul monologic la cel binar cu cei doi opuși pînă la logici cu o infinitate minus Una de opuși.

Diferența dintre aceste Universe ale altor Personalizări și Universele Personalizării Existenței, este că în acele Universe nu există viață întrucît nu există Ființă, decît în foarte rare excepții.

Conștiința raționalizează pe principii total diferite decît cele înțelese de noi.

Toate aceste Universe se includ unele în altele prin Persoană, întrucît Personalizările sînt infinitatea Persoanei din care aceasta se scade.

Astfel sînt Universuri care se lovesc de corpul tău sau se află în tine dar care nu numai că nu conțin viață dar raționalizează sub forme pe care nici măcar nu le poți bănuși precum sînt Universuri ale Existenței care conțin viață și au

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Coeficientul Logic imens, care pentru tine este la fel de inexplicabil precum este rațiunea fără conștiință.

Coeficientul Logic determină și numărul opușilor. Pentru Coeficientul Logic 2 vor fi 2 opuși, pentru Coeficientul Logic 3, trei opuși, și așa mai departe pînă la un Infinit minus Unu de opuși.

În (figura 3) se vede poligonul cu 5 laturi care este figura geometrică de bază pentru Coeficientul Logic 3, în tridimensional.

Tot în (figura 3) se observă că la nivelul Gîndului Originar mai apare o altă noțiune alături de *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută.

Această figură cu 5 laturi va forma proiectată la nivel tridimensional o altă figură geometrică diferită de cub care va avea fețele din 5 laturi.

Întotdeauna numărul elementelor din Gîndul Originar vor fi egale cu numărul Coeficientului Logic, care la rîndul lui va fi egal cu numărul laturilor poligonului geometric de bază.

Raționamentul prin care am determinat (figura 3) este: Coeficientul Logic 2 sau logică binară în tridimensional se reazămă pe cei doi opuși, bine – rău, etc.

Cel de-al treilea Opus va fi în primul rînd mai puțin depărtat de Factorul Creator și Unic Întîmplător, puțin mai mult de Gîndul Originar, și mai mult de Persoană, dar cel mai mult de Personalizare care este ultimul Opus determinat în cadrul logicii binare în tridimensional.

Astfel cel de-al cincilea punct va fi situat între Persoană și Gîndul Originar.

Deci pătratul este poligonul de bază pentru toate Personalizările Persoanei cu logici binare în tridimensional, în schimb pentru alte logici poligonul de bază se schimbă în funcție de coeficient.

Aceasta este explicația pentru Coeficientul Logic 2 în tridimensional, dar pentru Coeficientul Logic 3, totul este schimbat, deoarece Factorul Creator și Unic Întîmplător nu

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

are doar un singur Opus ca în cadrul Coeficientului Logic 2, ci doi opuși.

În consecință Factorul Creator are doi opuși B și C, în totalitate trei opuși.

Figura de bază pentru Coeficientul Logic 3 fără a fi privit tridimensional este Triunghiul.

Pentru Coeficientul Logic 4, Factorul Creator are alți trei opuși, în totalitate sînt patru opuși.

Pentru Coeficientul Logic 5, Factorul Creator are alți patru opuși, în totalitate sînt cinci opuși.

De ce pentru Coeficientul Logic 2 figura de bază este Pătratul, ca și pentru Coeficientul Logic 4?

Răspunsul constă în reflectarea tridimensională!

Pătratul este latura Cubului, creîndu-l.

Deoarece figura de bază este Pătratul pentru Coeficientul Logic 2, în tridimensional va determina Cubul, ca și pentru Coeficientul Logic 4, născînd SIMETRIA!

Aceasta este originea SIMETRIEI!

În (figura 4) se vede cum arată figura geometrică de bază în cazul Coeficientul Logic, Infinit minus Unu.

Numărul laturilor fiind Infinit minus Unu, poligonul se transformă în cerc căruia îi lipsește un singur punct pentru a deveni perfect, punct prin care este reprezentat atît Factorul Creator și Unic Întîmplător, cît și Gîndul Originar cu o infinitate minus Una de opuși ai Adevărului Absolut și Cunoașterii Absolute, cît și Persoana cu Personalizările ce determină Coeficientul Logic.

În cazul altor Mari Creatori și Unici Întîmplători explicația de la (figurile 2,3,4) nu mai devine valabilă, întrucît acolo în locul Persoanei, a Gîndului Pur și a Personalizărilor sînt alte reprezentări care să dea alte și alte figuri geometrice cu un număr ce poate atinge un Infinit minus Una de laturi față de exemplul poligonului primar care este pătratul în cazul Meu, ce va da un poliedru din ce în ce mai complex, ajungînd aproape de perfecțiunea cercului dar fără o unitate care să-i dea aura de Infinit,

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

urmînd ca aceasta să-i fie atribuită de către cercul Marilor Creatori și Unic Întîmplători, la care se întorc toate, etern.

Încă odată adevăratul Număr de Aur care este cifra 2 își spune cuvîntul în legițile Coeficientului Logic 2, în tridimensional, unde fiecare lucru are propriul său Opus.

Cubul devenind figura geometrică de bază care este împărțit în șase Piramide de propriile sale diagonale duse de la centru către cele șase fețe.

Fiecare Piramidă în parte simbolizează evoluția de la simplu la complex de la originea O la complexul Infinit al bazei pătrate, care se mărește continuu.

Vezi (figura 5), care prin cercul care încadrează cubul reprezintă Multiversele în cubul care redevine circumscris în sferă, pentru a deveni iarăși același punct înconjurat de cerc.

Astfel totul începe și se termină în TOT, valabil tot pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Factorul Unicității Absolute a Infinității, este Întregul Infinit ca sistem față de Infinitul ca structură, care este infinitatea Întregilor Marilor Creatori și Unici Întîmplători. Astfel Infinitul se surpă în Infinit, primind sens!

Sensul pentru două infinite, pozitiv și negativ este valabil numai pentru nivelul său Coeficientul Logic 2, pentru celelalte vor fi mereu alți infiniți în funcție de coeficientul logic.

Pentru coeficientul logic 7 vor fi șapte infiniți iar pentru 25, douăzeci și cinci de infiniți.

Astfel pentru Coeficientul Logic 2 al logicii binare, Bine – rău, plus Infinit se surpă în minus Infinit iar fiecare Mare Creator și Unic Întîmplător vor Contempla Marile Lor Contemplări pentru Gîndul Originar, unde Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută sînt +1 și -1, pentru infinitele pozitive, aceste două fiind opuse, și 1 cu -1 pentru cele negative, suma lor fiind:

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

$(+2 \text{ Cunoaștere Absolută}) + (-2 \text{ Adevăr Absolut}) = 0,$

Deci rezultând 0, valoarea Originii Gîndului Original.

Se vede cum acest 0, care reprezentînd Originea, descoperă iarăși importanța covîrșitoare a Factorului Unicității Absolute a Infinității.

Astfel Factorul Unicității Absolute a Infinității devine iarăși înconjurat de Infinitul Marelui Creator determinîndu-l să devină finit.

Adevărul și Cunoașterea Absolută, vor fi cele care se vor raporta ca prime entități diferite la infinitățile înconjurătoare ajutate de către Factorul Unicității Absolute a Infinității.

Astfel *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută vor fi reprezentate prin suma lor care este 2 ce se va raporta la Factorul Creator și Unic Întîmplător care ține mereu pavază infinitului determinîndu-l finit prin însăși unicitatea Sa, ajutat și El la rîndul său de către Factorul Unicității Absolute a Infinității.

Astfel Factorul Creator și Unic Întîmplător va fi mereu un Infinit minus Unu în cazul axei pozitive și un Infinit plus Unu în cazul axei negative. Factorul Creator și Unic Întîmplător se va scădea mereu infinitului la care se raportează, și pe care-l va determina să devină finit. Semnul „ ∞ ” reprezintă Infinit. *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută fiind aceleași pentru fiecare Infinit în parte, pozitive pentru infinitul pozitiv și negative pentru cel negativ dacă, și numai dacă Una dintre acestea va fi întotdeauna opusă celeilalte.

Înseamnă că raportul dintre *Adevărul Absolut*, Cunoașterea Absolută și Factorul Creator și Unic Întîmplător va fi în cazul Universelor pozitive:

$$[(+1) + (+1) \text{ Adevăr Absolut}](\infty - 1) = (+2)(\infty - 1) \text{ și}$$

Pentru cele negative:

$$[(-1) + (-1) \text{ Cunoaștere Absolută}](\infty + 1) = (-2)(\infty + 1).$$

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

După cum se vede, $(\infty-1)$ și $(\infty+1)$, ne arată cum Factorul Creator se scade din fiecare Infinit pe sine cu o unitate 1, pentru a-l determina ca finit.

Deci raportul de bază valabil atât pentru infinitele negative cât și pentru cele pozitive devine:

$$(+2)(\infty - 1) / (-2)(\infty+1),$$

Raport matematic care în logica lumii tale nu poate avea un rezultat datorită infinitului, devenind astfel o funcție nedeterminată, unde 2 după cum am precizat, reprezintă suma celor doi întregi care sunt *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută*.

Astfel vom avea raportul dintre cei doi întregi:

$$(-2) / (+2) = (-1) \text{ sau } (+6) / (-6) = (-1),$$

Pentru toate cele șase Multiversuri.

Dacă îi vom atribui valorii (-1) un punct pe cele trei axe

X, Y, Z ce tind către minus Infinit, ca în (figura 5), și le vom uni, vom obține un triunghi.

Cum fiecare Multivers este simetric cu opușii săi, vom obține la nivelul valorii 1 din partea pozitivă același triunghi.

Dacă vom uni laturile triunghiurilor respective rezultatul va fi un Tetraedru, adică un poliedru cu bazele triunghiulare, considerat a fi cel mai simplu poliedru de către logica binară.

Acel tetraedru este Prisma Sacră Triunghiulară al Multiverselor celor 6 Piramide, locul Paradisului Spiritualității, în care se află Starea Armonică a personalizării Existenței, vezi (figura 5).

Datorită faptului că sunt 6 Piramide în Cub, unde fiecare în parte este un Multivers, iar Prisma Sacră Triunghiulară se află între valorile $(+1)$ și (-1) , ale celor 6 Piramide unde fiecare Piramidă în parte este poziționată pe cele trei axe a tridimensionalității X, Y, Z, deci ale Coeficientului Logic 2 proiectat în tridimensionalitate, înseamnă că fiecare Piramidă va avea jumătatea ei din

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Prisma Sacră Triunghiulară, astfel în cadrul Cubului vor fi trei Prisme Sacre Triunghiulare așezate în formă de stea care se vor intersecta fiecare la jumătatea lungimii lor în punctul de origine al Cubului.

Astfel vor fi trei părți ale celor Trei Prisme Sacre Triunghiulare care vor avea capetele în valoarea (+1) pentru cele trei Piramide poziționate către plus Infinit, sau pozitive și în valoarea (-1), pentru celelalte trei Piramide poziționate către minus Infinit sau negative. Vezi (figura 5 și 6)

În (figura 6) sunt reprezentate cele șase Multiversuri care se oglindesc unele în altele, avînd Originea atît în vîrfurile Piramidelor cît și la baza acestora precum Prismele sacre ale Spiritualității.

În fiecare origine a Multiverselor se află Starea Armonică din care o infinitate minus Una de Universuri se îndreaptă către vîrfurile Piramidei, părăsind treptat Starea Armonică, prin creșterea constantă a nivelului de entropie care le caracterizează, ceea ce duce la acumularea unor energii spirituale interne uriașe, energii care vor exploda în vîrfurile fiecărei Piramide avînd loc BIG BANG-ul, care este vîrfurile Stării Dizarmonice.

Odată produsă explozia Big Bang-ului, Universele care au Trecut prin aceasta se vor întoarce către Armonie, pierzînd mereu din entropia fiecăruia, devenind mai ordonate, posedînd o simetrie din ce în ce mai perfectă, pierzînd odată cu energia spirituală a Big Bang-ului sau Stării Dizarmonice lucru mecanic, astfel redevenind un Univers Armonic.

Trecerea către Armonie nu se va face prin revenirea Universului respectiv în cadrul acelei Piramide din nou la punctul de Origine O, ci prin trecerea acestuia în cealaltă Piramidă cu semn Opus, din vîrfurile căreia va coborî către bază, pentru a fi retrimis iarăși, odată ce a ajuns la bază în punctul Originii O, către vîrf, schimbînd sensul de la Armonie la Dizarmonie, pentru a trece într-o altă Piramidă.

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

Această imagine a celor 6 piramide este valabilă doar pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

În (figura 7) se poate vedea clar diferențierea dintre Triunghiul Sacru și Triunghiul Profan, cât și Elementele care le caracterizează pe acestea. Cu logica lumii noastre și privind prin perspectiva pe care această lume o poate da unei astfel de aplicații, bineînțeles că unicul Element care poate deveni comun atât triunghiului Profan cât și celui Sacru, este Persoana, întrucât la nivel de Persoană apare pentru prima dată Iluzia ce devine Element oglindit în Noțiune prin reflectarea în această a Personalizărilor.

Astfel Sacralitatea dispare odată cu apariția Iluziei responsabilă de Profanitate. Sacrul va fi definit prin Factorul Primordial, Marii Creatori, *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută* cât și alți asemenea factori cum sunt *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută*, denumiți prin Absolut X, care vor apare în funcție de Nivelul Logic al lumii care îi raționalizează. La un Nivel de 12 vor fi alți 10 opuși ai opușilor acestora.

ANEXE GRAFICE

FIGURA 1

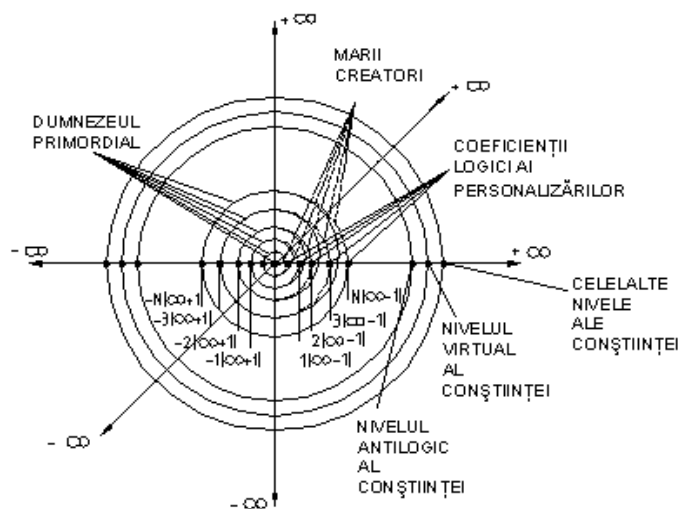

FIGURA 2

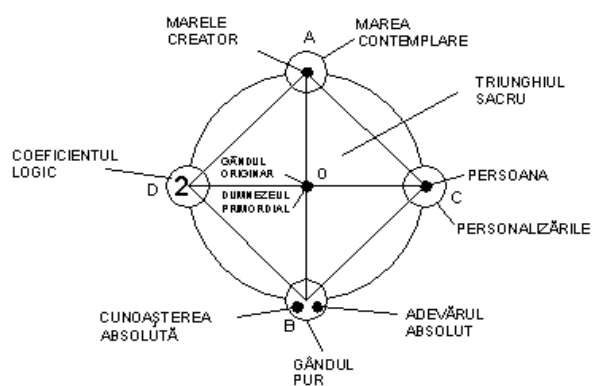

FIGURA 3

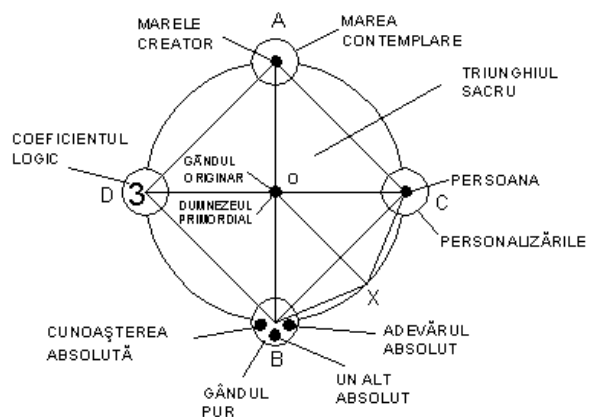

FIGURA 4

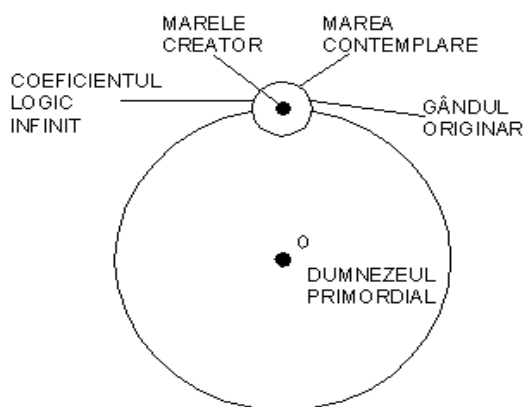

FIGURA 5

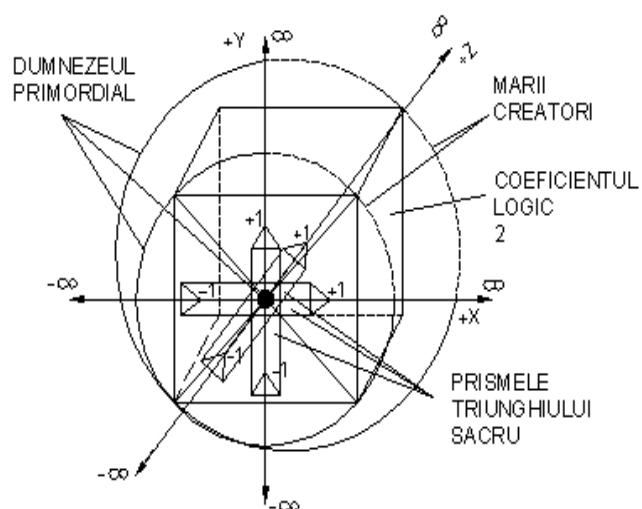
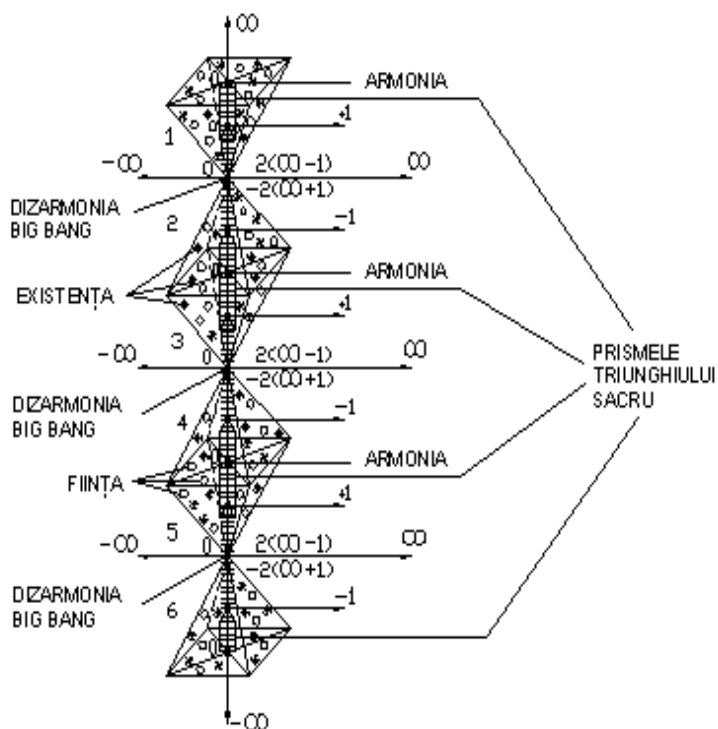

FIGURA 6
CELE ȘASE MULTIVERSURI ALE EXISTENȚEI

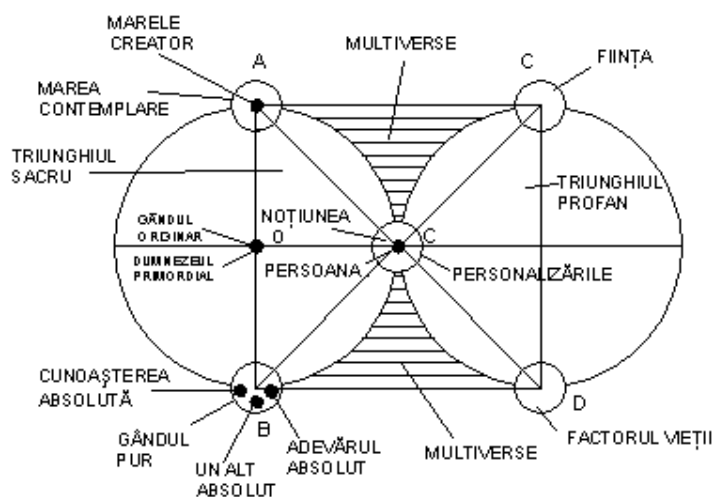
$0 \rightarrow \pm \infty$ DUMNEZEUL PRIMORDIAL ȘI MARII CREATORI

†
† MĂSURA FACTORULUI VIEȚII
†

$2(\infty-1) \setminus$
COEFICIENȚII LOGICI

$-2(\infty+1)/$

FIGURA 7

SORIN CERIN – COAXIALISMUL

SORIN CERIN – COAXIALISMUL